MERCENAR
42 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR
DICK STANFORD
ASEDIU LA DETROIT

DICK STANFORD

ASEDIU LA DETROIT

Editor: Zamfir M.Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
ediții aparțin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii sau la CP. 12–71
București

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Vivi Lungu

DICK STANFORD

ASEDIU LA DETROIT

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA Z 2000
2000

CAPITOLUL I

„Pândar pândit", îşi zise el.

Asta nu-l stingherea. Făcuse tot ce putuse ca să provoace această situaţie care mai curând îl bucura.

Se afla pe puntea superioară a unui *cabin cruiser* care se legăna molcom pe valurile mici ale lacului Santa Clara, la aproximativ trei sute de metri de plajă, cu ochiul fixat la puternicul telescop de noapte. În faţa lui, un pâlc de vile riverane aruncau luciri aurii care se reflectau pe suprafaţa lacului. Scântei luminoase schimbătoare care sporeau penum-bra cu scânteierea lor deosebită.

Îl interesa în mod special o anumită vilă.

Vila era bine păzită. Santinelele îl văzuseră de când se apropiase şi deveniseră îngrijorate de prezenţa lui de când se oprise.

Beneficia de două atuuri. Primul: Startron, un telescop pentru ochit, montat pe carabină, îi permitea o vedere nocturnă egală cu cea a marilor feline din junglă; al doilea: noaptea însăşi părea să se supună voinţei sale. Luna plină se afla exact în spatele lui, atârnând – în aparenţă – la câţiva metri de apă. Pe cer nu se vedea nici un sigur nor. Vântul dinspre nord-est bătea spre mal cu destulă forţă ca să tulbure privirile celor care îl observau.

Probabil că nu distingeau mai mult decât silueta neagră a vasului, şi poate că şi pe cea a omului care se afla pe punte. Chiar dacă deţineau aparate de intensificare a luminozităţii, acceleratori de lumină ambiantă, precum Startron, era posibil să fi luat drept undiţă obiectul pe care îl ţinea în mână omul care pândea.

Dar Hunter ar fi putut să bage mâna în foc că nu dispuneau de un Startron. Obiectul din mâna lui nu era o undiţă, ci o

carabină Weatherby Mark V, montată pe un trepied lângă pasarelă, exact în fața fotoliului de pescar în care Hunter se fixase cu curele.

Susținut astfel, forma un bloc cu arma lui și vasul, obișnuindu-se cu mișcarea regulată a valurilor, învățând să compenseze balansul ca să nu-și piardă din ochi țintele. Profita de această pauză de inițiere ca să evalueze situația de pe plajă.

Vilă frumoasă și modernă cu două etaje, ferestre mari dând spre mal, terasă lungă, trepte late de ciment ducând până la peluză, parc luminat cu mare abilitate. O alee circulară, din care nu vedea decât o parte din cauza vilei, era plină de mașinile staționate.

Oamenii de pază împrăștiați printre copaci se uitau spre larg, intrigați de prezența intrusului, evaluând probabil pericolul pe care îl reprezenta. Doi oameni se grăbeau spre capătul digului unde se afla o barcă cu motor. Cu siguranță că intenționau să facă un tur.

Vila își stingea treptat luminile. Doi bărbați cu fața dură ieșiră pe terasă și se opriră de fiecare parte a treptelor. Erau îmbrăcați în costume luxoase de marinar și purtau șapcă de căpitan.

Bănuitori. Prudenți.

Aveau și de ce să fie prudenți. Treburile nu mergeau chiar atât de bine la Detroit de la o vreme. Se spunea că avuseseră loc confruntări armate între *Combinație* și unele bande care îi datorau supunere — negri mai ales. De aceea, agenții federali se dovediseră deosebit de supărători în ultimul timp, punând telefoanele sub ascultare, instituind urmăriri neîntrerupte, făcând uneori chiar și câte o mică descindere neprevăzută.

Acum o ambarcațiune apărea în plină noapte la câteva sute de metri de plajă. Aveau de ce să fie bănuitori. Pe lângă toate necazurile pe care le aveau, nu era exclus să fi venit și Exterminatorul ca să sporească haosul.

În curând aveau să se convingă.

Hunter suspină și ridică capul, verifică direcția carabinei și forța vântului, apoi lipi din nou ochiul de telescop. Se concentră pentru o ultimă evaluare înainte de luptă.

Trecu cu repeziciune în revistă plaja de la nord la sud cu telescopul, apoi cercetă cu minuțiozitate proprietatea, zonă după zonă.

Auzi demarând motorul bărcii, se forță să nu-l ia în seamă, cu ochiul lipit de telescop, continuând să cerceteze terenul, punând la punct planul de luptă. Se opri brusc, încremenind ca un obiect neînsuflețit, pentru că o țintă apăruse în vizor — un ecuson negru cu două ancore cusute pe o șapcă de căpitan de iaht.

Apăsă încetișor pe trăgaci, ținu bine arma care se cabra în umărul lui, făcu o grimasă în timp ce se străduia să păstreze imaginea țintei, apoi mârâi satisfăcut văzând ecusonul negru dispărând într-o explozie roșie și albă.

O evaluare perfectă a traiectoriei, nici o curbă, nici o corecție.

Celelalte ținte începură să se împrăștie. Imensul proiectil precedase detunătura cu câteva fracțiuni de secundă. Omul decapitat fusese aruncat în spate și se zdrobise de terasă, provocând fără timpi morți activitatea subită a colegilor săi.

Hunter descoperi în vizor altă șapcă cu ecuson nogru pe la jumătatea scării. Urmă o nouă detunătură. Omul cu șapcă se rostogoli pe trepte ca un sac spart pe care îl arunci cu dispreț.

Următoarele două gloanțe, trase mai sus, sparseră ferestrele enorme și intrară în sala de recepție ca niște albine înfuriate. Lămpile încă aprinse se stinseră imediat. Carabina își continuă treaba. O țintă apărută în vizorul telescopului fu începutul vânătorii. Hunter își ținu răsuflarea și apăsă pe trăgaci. Al cincilea glonț zbură de-a lungul traiectoriei și încă un suflet avu ocazia să facă cunoștință cu pacea universală.

Hunter ridică încordat capul.

Evaluă situația. Formidabil! În fine, începeau să reacționeze. Trăgeau în el din mai multe locuri. Pe acoperiș se aflau doi oameni cu carabine. Alții erau pe malul apei într-un fel de șanț. Alții se îndreptau spre centrul plajei, venind din ambele părți în pas alergător. Din vilă țâșniră mai multe siluete.

După cum prevăzuse și Hunter, adversarilor lui le venea greu să evalueze distanța exactă. În fond nu era decât o umbră

greu de deslușit pe suprafața lacului, iar luna strălucea exact în spatele lui, ceea ce stingherea și mai mult tentativele inamicului. Primele tiruri fură prea scurte, și gloanțele căzură inofensive în apă. Curând aveau să-și înțeleagă greșeala, vor corecta traiectoria, dar Hunter nu va mai fi acolo.

Barca cu motor se afla la jumătatea drumului între dig și iahtul de croazieră cu motor. Cei care se aflau în barcă nu aveau, după toate aparențele, decât pistoale, de aceea voiau să ajungă cât mai aproape înainte de a trage.

Hunter întoarse carabina spre ei și trase de două ori. Primele două gloanțe găuriră coca bărcii cu motor pe linia de plutire, iar ultimul lovi motorul care se ambală furios după care amuți definitiv. Barca își încetini imediat înaintarea iar pasagerii săriră în apă fără cea mai mică ezitare.

Hunter își permise un zâmbet amuzat, coborî în cabină luând cu el și carabina. Puse arma într-un sac impermeabil și insubmersibil, apoi se deplasă în partea din față ca să ridice ancora.

Iahtul începea în sfârșit să încaseze lovituri; ceilalți înțeleseseră în sfârșit.

Lui Hunter însă nu-i păsa.

Puse motorul în funcțiune, acceleră, vira spre larg și se îndreptă spre Ontario, blocând cârma.

După câteva clipe se lăsă să alunece în apă și, în timp ce iahtul gonea singur spre Canada, el înotă lent spre coastă.

De pe mal aproape că nu se mai trăgea, dar o vedetă mare stârnea valuri enorme gonind în urmărirea iahtului lui Hunter. Nu era departe când vedeta reduse viteza ca să-i urce pe cei doi naufragiați la bord. Ascultă cu plăcere înjurăturile și promisiunile de răzbunare ale mafioților și zâmbi vesel după ce vedeta se îndepărtă.

La bordul celei de a doua ambarcațiuni se aflau vreo doisprezece oameni, ceea ce însemna că marea majoritate a gărzilor urmărea zadarnic un iaht gol care se îndrepta cu cea mai mare viteză spre malul opus al lacului Saint Clair.

Exact ce prevăzuse Exterminatorul.

Îşi trecu braţul prin inelul sacului insubmersibil, se întoarse spre vilă şi începu din nou să înoate cu fermitate.

Adevărata ţintă se afla lângă plajă.

Asediul începea.

CAPITOLUL II

Marea vilă, care se înălța pe malul Vârfului, fusese construită de un magnat al industriei automobilistice la începutul secolului. *Combinația* o achiziționase în urmă cu câțiva ani și, după ce făcuse schimbări importante, o botezase *The Sons of Colombus Yacht Club*. Natural, printre membri nu se găsea nici măcar un singur proprietar de iaht, căci era un centru de recreere pentru mafioții de importanță mai mică, un loc unde aceștia puteau să vină împreună cu familiile lor legitime. Cu aceeași ocazie, clubul folosea și la spălatul banilor încasați la negru și al profitului diferitelor extorcări operate la Detroit.

Progresiv, carta clubului s-a extins și și-au făcut apariția jocurile de noroc, prostituția și contrabanda. Membrii clubului nu și-au mai adus acolo soțiile legitime ca să se bronzeze la soare. Precauție plină de înțelepciune, confirmată de o nouă dispoziție a conducerii, care interzicea în mod categoric accesul în club al femeilor și copiilor. Clubul a devenit o mică citadelă al cărei unic scop era creșterea câștigurilor ilicite ale Mafiei.

Combinația își răsfăța prietenii și pe cei pe care îi dorea prieteni în cadrul luxos al clubului, făcea planuri, și tot aici erau judecate oile rătăcite, după care erau făcute să dispară în fundul lacului, înfășurate bine într-un lințoliu de ciment.

Zona era cu atât mai bine aleasă, cu cât era vorba de un cartier rezidențial foarte bine cotat, unde publicul n-ar fi bănuit niciodată prezența unor răufăcători.

„Soldații" care locuiau la Detroit sau la periferia orașului ajungeau la club într-un sfert de oră cu mașina, iar conducătorii locuiau și mai aproape, în general la cinci minute de mers pe jos.

Mafioții străini care se instalau la hotelul Windsor, în Canada, era de ajuns să traverseze Ambassador Bridge şi să străbată apoi Edsel Ford Freeway ca să vină la club, un traseu de maxim o jumătate de oră. Cei care se temeau de *US Customs*, vama de frontieră, puteau să se îmbarce pe Detroit River apoi să traversese lacul Saint Clair ca să acosteze în micul port de agrement al clubului la orice oră din zi şi din noapte.

Şefii *Combinației* luaseră hotărârea să se adune la club în acea noapte pentru o şedință importantă, unii venind chiar de la Toronto şi de la Buffalo. Erau preocupați de mai multe subiecte, dar în special de criza energetică şi de Bob Hunter.

Planul Texas şi Flag 7 înghițiseră sume imense, printre care şi câteva milioane de dolari, contribuția adusă de *Combinație* la efortul comun. Câți fuseseră pierduți în mod irevocabil, câți se putea spera în mod logic că ar mai putea să fie recuperați?

Cei veniți la adunare profitaseră ca să prezinte condoleanțe lui Anthony Quaso, al cărui frate mai mic, Joe, murise doborât de gloanțele lui Hunter. Quaso era un personaj important în anturajul lui Salvatore Vincenti, „Crazy Sal", cel mai mare dintre şefii *Combinației*. Tânărul Quaso fusese înmormântat în urmă cu câteva zile; pentru mulți dintre ei era prima ocazie de a-şi exprima regretele.

Hunter devenea în mod inevitabil subiect de discuție. Un industriaş canadian proaspăt sosit de la Toronto, îşi exprimă temerile, şi fu de părere că legătura de rudenie între frații Quaso va acționa ca un fir conducător şi că îl va atrage în mod ineluctabil pe Hunter până la Detroit.

— Aiureli! zise rânjind bătrânul Sal cu dispreț. Idiotul ăla nu va îndrăzni să-şi bage nasul aici!

În acel moment, căpitanul gărzii intră în salon, se aplecă spre Vincenti şi anunță în mod discret sosirea neaşteptată a unui misterios iaht de croazieră care aruncase ancora în larg.

— Mergeți să vedeți, zise Vincenti.

Apoi încercă să aducă discuția la lucruri mai importante, dar asociații nu-i mai acordau atenție. Această lipsă de respect îl nelinişti pe Charley Fever.

Charley Fever, născut Favorini, era şeful gărzilor de corp ale lui Sal Vincenti, cel despre care Vincenti spunea:

— E cel de-al treilea braţ al meu!

În timpul primei părţi a şedinţei, Charley Fever stătuse pe un scaun în spatele şefului său ca o umbră, absent şi prezent totodată. Vincenti era singurul şef din cadrul *Combinaţiei* care îndrăznea să-şi ţină în sala de şedinţă pistolarul, tocmai pentru că era cel mai important dintre toţi şefii prezenţi, şi apoi pentru că toţi ceilalţi îl cunoşteau bine pe Charley, care se bucura de afecţiunea şi de respectul lor. În plus, toţi aveau încredere în el, chiar mai mult decât în Sal.

Vincenti era uneori apucat de nişte crize de furie incontrolabile din motive imaginare. Charley Fever se dovedea atunci de neînlocuit; îşi calma şeful, avea darul de a vedea apropiindu-se criza şi de a-i îndepărta pe ceilalţi în mod discret.

De la sosirea căpitanului gărzii, Charley se aplecase în faţă şi îşi observa cu atenţie şeful. Era de ajuns ca numele lui Hunter să fie pronunţat cu o voce îngrijorată în faţa lui Sal pentru ca bătrânul să se considere insultat în onoarea lui, ofensat, şi în consecinţă să înceapă să vocifereze. Charley nu ţinea deloc să-l vadă izbucnind.

Deodată se auziră trei împuşcături. Toată lumea se ridică în picioare şi se uită spre ferestrele enorme ale căror storuri metalice fuseseră derulate. Fără o vorbă, Charley se apropie, îl prinse pe Sal de braţ şi îl trase în „seif", o încăpere concepută în mod special ca să facă faţă violenţelor neaşteptate. Ceilalţi îl urmară în tăcere, fără să se îmbrâncească precum copiii care intră în clasă.

Charley Fever îi părăsi, coborî la parter şi stinse în trecere toate luminile, dând ordine gărzilor.

Un mesager gâfâind îl opri la mezanin şi îi raportă evenimentele care avuseseră loc în exterior. Charley îl trimise să-i anunţe pe şefi, apoi coborî până la salonul de iarnă care nu mai era decât un morman de sticlă spartă şi plante distruse.

Un nebun într-un iaht de croazieră, un dement care se distra trăgând cu o carabină puternică. Nu putea să fie un negrotei din

banda lui Black Johnson, nu era stilul lor. Dar nu era momentul să se ia hotărâri pripite. Securitatea vilei depindea de o judecată înțeleaptă.

De fapt, Charley Fever nu avea nici o legătură cu serviciul de securitate al clubului. Vila dispunea de o echipă proprie care trebuia să asigure în permanență securitatea membrilor. Dar Charley răspundea de bătrânul Sal, ceea ce-i conferea anumite drepturi asupra celorlalți. Se adresă valetului, îi dădu instrucțiuni pentru personal, apoi traversă sala de joc și ieși pe terasă.

Nu se mai trăgea. Căpitanul gărzii, un fost combatant foarte slab, Billy Castelano, stătea lângă trepte, cu corpul rigid, cu ochii țintă la ceva ce se afla la capătul de jos al scării.

Charley Fever făcu un pas, alunecă și fu gata să cadă. Simți imediat mirosul. Nu avea cum să se înșele; stătea în mijlocul unei băltoace de sânge. Apoi remarcă, puțin într-o parte, un cadavru chircit.

— Pe toți dracii! exclamă el încetișor.

— Sunt Tommy Noble și Harry the Gook, îi explică Castelano cu o voce posacă. Nu vă uitați prea de aproape la ei, domnule Fever. Le lipsește cea mai mare parte a capului.

— Împușcați în cap? mormăi Charley Fever. Amândoi?

— Da, domnule. Tipul știa să tragă al naibii de bine. Să ocheşti capul de la o astfel de distanță...

— Ce distanță, Billy?

— Destul de mare pentru ca victimele să nu poată înțelege ce li se întâmplă. Au murit mai înainte de a fi auzit împușcăturile.

— N-am știut că cineva a fost împușcat, mărturisi Charley Fever cu o voce stinsă. Credeam că... Lăsă fraza neterminată, apoi reveni la prima idee.

— În cap, ai?

În acel moment, șeful echipei exterioare apăru în umbră și șopti printre dinți:

— Intrați în casă! Poate că mai e încă acolo. Încă nu știm ce se întâmplă.

Castelano se întoarse imediat și traversă terasa. Charley Fever nu se mișcă.

— Ce crezi, Mickey?

— Nu ştiu, răspunse mafiotul. Toate focurile au fost trase de pe vas...

Se apropie şi adăugă:

— Au plecat mai înainte să ne putem mişca. Joe şi banda lui îi urmăreşte pe lac. Nu vă faceţi griji, *Chris Colombus* poate să prindă din urmă orice. Vor pune mâna pe ei.

— Câţi erau, după părerea ta?

— Nu ştiu, domnule Fever. Au tras de şapte sau de opt ori. Câteva focuri în barca cu motor care s-a dus la fund. Tony Dollar şi Pete Dominic erau în barcă când s-a petrecut asta şi se duceau să vadă ce se întâmplă. Cred că au scăpat. L-am văzut pe Joe încercând să-i scoată din apă.

— Câţi morţi avem? întrebă Charley Fever.

— Trei, domnule. I-aţi văzut pe Tom şi pe Harry. Şi mai e şi ăla nou, care a venit din ţară, Roccobello.

— Şi el a fost împuşcat tot în cap?

— Ca şi ceilalţi, domnule.

— Ca şi ceilalţi, repetă domol Charley Fever.

Se apropie de Castelano care se afla lângă uşă şi îl împinse în interiorul vilei.

— Urcă şi spune-i lui Sal să rămână în camera blindată până când vin eu după el. Să-şi sune avocaţii şi să-i aducă imediat aici. Poliţiştii vor sosi dintr-o clipă în alta iar federalii poate că vor profita ca să facă o descindere.

— La dracu! Dar n-am făcut nimic rău aici, protestă Castelano. A fost legitimă apărare. Avem dreptul să ne apărăm, nu?

— Bineînţeles, răspunse imediat Charley Fever. Dar poliţiştii au dreptul să culeagă informaţii când se produce un schimb de focuri, aşa că du-te să-l anunţi pe Sal. Nu trebuie ca şefii şi prietenii lor să fie plictisiţi de poliţişti.

— Bineînţeles! Voi da ordin să tragă maşinile spre ieşirea discretă. E mai mult ca sigur că *amicii* nu vor dori să dea ochii cu poliţia. Mă ocup eu de tot, domnule.

— Foarte bine, zise Charley Fever cu un zâmbet forţat.

Se uită în urma căpitanului gărzii şi îşi reluă firul gândului. Toate împuşcăturile veniseră din larg: toate provenite de la o sigură armă, o carabină mare. O carabină foarte mare. Deci un singur trăgător. Toţi băieţii fuseseră împuşcaţi în cap şi ucişi pe loc. Nici măcar nu auziseră împuşcăturile.

Tipul era în stare să tragă astfel la ţintă în plină noapte. Ai fi putut jura că era...

Aprinse o ţigară şi se uită la chibrit cu un aer gânditor. În vilă se aprindeau din nou luminile. În curând, Joe Venuchi avea să se întoarcă cu super-şalupa ca un câine plouat. Charley Fever ştia deja asta, nu era nevoie să fii ghicitor ca să intuieşti.

— La naiba! murmură el.

Traversă din nou terasa şi coborî pe peluză ca să-şi şteargă pe iarbă pantofii plini de sânge.

„O carte de vizită, îşi zise el. Hunter a venit la Detroit."

CAPITOLUL III

Bătălia pentru Detroit abia începuse, când Hunter amorsa deja a doua parte a planului său. Petrecuse două zile cu reperarea terenului, îl supraveghease ziua şi noaptea, ascuns în împrejurimi, pe un vas aflat în larg, ba chiar se încumetase la câteva survolări.

Făcuse rost de planuri, hărţi şi fotografii, tot ce ar fi putut să-i fie de folos în realizarea scopului. Studiase fotografii vechi din presă, poze făcute de poliţie şi rapoarte despre activitatea *Combinaţiei*. Îşi cunoştea bine adversarii, le cunoştea bine terenul. Ştia ce făcea; nu se avânta în încăierare ca un erou hărăzit unei morţi sigure, ci întreprindea o acţiune bine chibzuită şi minuţios pregătită, ca să penetreze fortăreaţa inamică. Exterminatorul ştia exact ce trebuia să facă.

Lăsând la o parte malul, întreaga proprietate era înconjurată de un gard din pietre cimentate, înalt de trei metri. Această incintă era patrulată din oră în oră de gărzi în uniformă. Intrarea în parc se făcea pe două porţi mari, situate la vreo douăzeci de metri una de alta, deschiderea lor fiind comandată de un sistem electronic.

Fiecare poartă avea un turn de pază care comunica cu celălalt datorită unui pasaj supraînălţat. Mai exista o poartă mare care folosea doar ieşirilor discrete. Aceasta era ascunsă în zid, în partea de nord a vilei, şi nu se deschidea decât din interior.

Proprietatea era protejată şi în partea dinspre lac, dar în principal de către oameni. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, gărzi îmbrăcate în marinari patrulau în faţa intrării în port în bărci mici, în timp ce ceilalţi se plimbau de colo-colo pe

parapetul de deasupra plajei artificiale. A doua linie de apărare era formată din câteva echipe de gărzi care patrulau prin parcul splendid de la răsăritul până la apusul soarelui. Mai erau şi alte protecţii, dispuse aproape peste tot, precum posturi de luptă pe acoperişul vilei şi diferite fortificaţii în interior.

Hunter estima cam la optzeci numărul oamenilor care asigurau protecţia vilei, din care cea mai mare parte se afla în exterior. Lăsând de o parte starea de asediu, Hunter numărase douăzeci şi cinci-treizeci de oameni înarmaţi pentru asigurarea gărzii. O echipă formată din aproximativ zece oameni se ocupa de menaj şi de paza de interior. Pistolari mai puţin calificaţi foloseau drept grădinari şi santinele de ocazie. Nu existau angajaţi civili: era o fortăreaţă!

Pe căpitanul gărzii îl chema Billy Castelano – adevăratul lui nume fiind Reggio Caccimomorese – şi se dădea drept directorul clubului. În realitate, într-o perioadă fusese directorul unui local de noapte care aparţinea unui şef al Mafiei, a cărui specialitate era organizarea de asasinate la comandă.

Un comitet al Senatului american făcuse o legătură între Castelano şi vreo cincizeci de asasinate „profesionale" în cursul anilor cincizeci. Executase o condamnare scurtă într-un penitenciar federal pentru mărturie falsă în faţa Congresului Statelor Unite, apoi stătuse cuminte de la ieşirea din închisoare, fără totuşi să rupă legăturile cu Organizaţia.

Asistentul său era un fost combatant, care îşi zicea Michael Morris, dar pe care toată lumea îl poreclea Mickey Mouse sau Mickey, al cărui adevărat nume era Michael Tantocci. În timpul serviciului militar în Germania de Vest, făcuse parte din Poliţia Militară. Poliţia vest-germană descoperise o întreagă reţea de piaţă neagră, de prostituţie şi de escrocherie al cărei şef era Tantocci.

Armata americană, care nu era deloc doritoare de scandal, îi ascultase mărturia şi îl demobilizase „în mod onorabil", fără să-i facă proces. Graţie năşirii unui prieten al familiei, un anume Charles – Charley Fever Favorini –, nu întâmpinase nici cea mai mică dificultate să se adapteze vieţii civile. Charley Fever, cu

siguranță cel mai bun asasin aflat în serviciul *Combinației* de la Detroit, îl poreclise chiar el Mickey pe Tantocci, ca să sublinieze maniera deosebită în care protejatul lui își făcea treaba, și care ținea de benzile desenate în momentele sale cele mai bune.

Într-adevăr, în momentul în care atinsese gloria ca asasin sub ordinele lui Charley Fever și devenise maestru — toată lumea era de acord cu acest lucru — în arta de a provoca accidente reușite, a comis ceva ireparabil, aranjând căderea liberă a unui ascensor în care se afla unul dintre locotenenții lui Sal Vincenti și patru persoane nevinovate. Nici unul dintre cadavre nu era ținta vizată de el. Această greșeală i-a atras mutarea la Yacht Club unde își petrecea timpul făcând de gardă ca toți ceilalți.

Un alt șef de echipă de la club, un fost locotenent de la US Navy, care acum se considera amiral, se numea Joseph Venuchi. El răspundea de toate tansporturile maritime, de contrabandă, de stupefiante, de trecerea unor străini cărora le era interzisă șederea și a VIP-urilor care doreau să treacă neobservate etc.

Flotila amiralului naviga la nord până la lacul Huron și la Lacul Superior, iar la est până la lacurile Erie și Ontario, ba chiar și mai departe prin canalul maritim St. Lawrence. O dată asigurase trecerea unui *capo* sicilian care trebuia să facă o deplasare dus-întors Montreal-Detroit-Montreal. Tot el superviza „îngropăciunile" maritime ale inamicilor *Combinației*, și avea totdeauna grijă ca acești clienți să fie bine închiși într-un sicriu de ciment.

Ei doi, Venuchi și Mickey îi comandau pe toți cei care formau garda permanentă a clubului. Succesul operațiunii lui Hunter depindea de posibilitatea sa de a neutraliza cea mai mare parte din această gardă, de a o îndepărta ca să slăbească apărarea malului.

Și asta reușise deocamdată...

Mai avea de înfrânt o ultimă linie de apărare pentru ca apoi să ajungă în interiorul clubului.

Se lăsă legănat de valurile lacului un lung moment, pe jumătate cufundat în apă, protejat împotriva frigului de un

costum de scufundător, apoi ajunse lin la stâncile şi stuful de pe mal. Deveni nemişcat ca una dintre acele stânci ca să se odihnească şi se lăsă pătruns de tot ce-l înconjura.

Un om stătea pe vine la mijlocul digului, trăgând nervos din ţigara pe care încerca s-o ascundă în spatele mâinilor. Se afla la vreo cincizeci de metri de Hunter, lângă bazinul portului. Alt tip se plimba de colo-colo pe ponton. Nu căuta nimic cu privirea, ci aştepta doar întoarcerea şalupei cu o nerăbdare nedisimulată.

Doi oameni se opriră la zece metri de stânca umană; unul urină lângă un copac, apoi îşi continuară rondul.

Se auzeau zgomote dincolo de vilă, fascicule luminoase depăşeau uneori colţurile clădirii: maşinile se puneau în mişcare.

Foarte departe, în străfundul nopţii, o sirenă urla ca o pasăre de noapte disperată. Acest ţipăt trist părea că se apropie de Lake Shore Drive şi venea din sud.

Hunter dispunea de un timp limitat.

Părăsi fără zgomot stâncile, ajunse la tufişurile stufoase situate la câţiva metri de plajă, desfăcu sacul insubmersibil şi începu să se pregătească pentru lupta corp la corp.

Puse arma principală — un Magnum 44 automat — la şoldul drept şi arma sa fidelă — un pistol Beretta — la subsuoara stângă. Echipase acest pistol cu o surdină fabricată chiar de el, care înăbuşea zgomotul strident al glonţelor Parabellum de 9 mm, astfel încât aproape că nu se mai auzea nimic. Îşi puse apoi două banduliere pe care agăţase tot felul de arme explozive, şi dădu o palmă amicală fiecăreia dintre ele ca şi cum ar fi făcut inventarul acelor instrumente ale morţii. În plină bătălie, un soldat care nu ştie unde i se află arma, îşi pierde în general viaţa.

În sfârşit, îşi dădu pe faţă şi pe mâini cu un produs negru şi îşi puse în picioare nişte bascheţi negri şi uscaţi! Ascunse sacul insubmersibil, în care nu se mai găsea decât carabina, sub tufişuri.

Exterminatorul ajunse în sfârşit în spaţiile deschise ale parcului, deplasându-se ca o umbră în puterea nopţii.

Nu avea timp să facă ocoluri şi se strecură în spatele unui mafiot sprijinit cu spatele de un copac, îi puse după gât o sfoară

şi îl lipi de trunchi strângându-l, ţinându-l aşa până la sfârşitul dansului macabru şi inutil. Cadavrul căzu moale. Această luptă nu fusese trădată de nici un sunet. Prinse de bine de rău braţul cadavrului între trunchi şi o creangă; omul părea că se odihneşte supraveghind lacul.

Se apropie de unghiul sud-estic al vilei şi auzi un murmur de voci. Înaintând prin tufele mari de flori, Hunter se lăsă în genunchi lângă un mic tufiş şi scrută întunericul.

În spatele vilei era mare activitate. Portierele se trânteau, motoarele demarau şi, ici şi colo, oamenii îşi luau la revedere unii de la alţii.

La nivelul de sus al vilei nu era aprinsă nici o lumină, dar parterul semăna cu buchetul unui foc de artificii.

Un tip înalt, îmbrăcat cu un costum de lux, stătea în lumina care cădea pe alee, cu spatele la Hunter. Lângă el, Billy Castelano stătea trei sferturi în profil. Căpitanul gărzii purta o pereche de pantaloni albi şi un pulover pe gât; nu avea haină. La şoldul stâng avea un pistol de calibru 38 cu ţeavă scurtă într-un toc de piele special. În mână avea un aparat de emisie-recepţie şi repeta ordinele pe care i le dădea tipul înalt.

Acesta se întoarse brusc şi se uită fix în locul unde se afla Hunter. Era Charley Fever. Hunter îşi simţi părul zbârlindu-se puţin pe cap şi la ceafă. Rămase complet nemişcat şi îşi ţinu respiraţia. Ucigaşul profesionist întoarse apoi capul, continuându-şi conversaţia cu Castelano.

Hunter îşi părăsi ascunzătoarea şi se apropie şi mai mult de cei doi bărbaţi.

Conversaţia radiofonică se referea la plecarea caravanei care se forma în spatele vilei şi care trebuia să apuce pe aleea care ducea la ieşirea camuflată din zidul de nord. Hunter îşi zise că se străduiau prea mult pentru o manevră care ar fi trebuit să fie ceva de rutină, dar, după toate aparenţele, Charley Fever începuse să simtă de unde bate vântul şi luase hotărârea să nu rişte nimic cu VIP-urile a căror securitate cădea în sarcina lui. Îi trimitea de acolo într-un convoi rapid, cu toate farurile stinse până la ieşirea de pe domeniul particular. O echipă specială se deplasa la poarta

secretă pentru a asigura protecția sectorului atâta vreme cât poarta era deschisă.

Hunter fu nevoit să recunoască că acei tipi luau măsurile de securitate care se impuneau. Acum trebuia să găsească un mijloc de a le spulbera eforturile.

Nu-i păsa de VIP-uri, putea să se ocupe de ei mai târziu, individual, fiecare la rândul lui.

Dar voia să cucerească „reduta", s-o distrugă, s-o niveleze, s-o transforme în moloz și cenușă. Voia să le arate mafioților ce însemna războiul când intra el în luptă, să-i înspăimânte, să-i împrăștie în cele patru vânturi, să-i dezorienteze ca în cele din urmă să se omoare între ei cuprinși de teroare și confuzie.

Hunter voia să provoace o undă de șoc care să zguduie imperiul *Combinației* ale cărei ramificații se întindeau peste tot în lume și controla industrii, bănci, societăți multinaționale și chiar unele guverne din lumea a treia. Organizația criminală de la Detroit era una dintre plăgile deschise ale omenirii, căci nu urmărea decât profitul și era animată de dorința înspăimântătoare de putere absolută.

Deci, Hunter nu voia să suprime VIP-urile — mârșavii *amici* — , dar voia să se folosească de ei... că tot erau acolo.

Sirenele poliției se apropiau cu rapiditate. Acum sau niciodată.

„Acum", își zise Hunter.

Desprinse o grenadă din bandulieră, trase siguranța și o aruncă pe acoperișul vilei, apucă imediat alta pe care o aruncă în mijlocul parcului auto.

Castelano fu anunțat de la poarta principală că sosea poliția.

— Polițiștii sunt aici. Ce le...

Fraza rămase neterminată. O sferă de foc făcu explozie pe acoperiș și bubui în parc, urmată de aproape de țipete de spaimă. În alt sector, un om striga:

— Un atac! Un atac!

Castelano și Charley semănau cu două statui; încremeniseră locului. A doua explozie, chiar la nivelul lor, îi făcu să-și recapete mobilitatea. O luară la fugă spre intrarea principală.

Charley Fever îl împinse brusc pe căpitanul gărzii în direcția opusă și strigă:

— Dă drumul la convoi!

Gestul brutal al lui Charley Fever îl trimise pe slabul căpitan în brațele lui Bob Hunter. Charley Fever dispăruse deja de cealaltă parte a vilei. Țeava deformată a pistolului Beretta aplicată între sprâncenele mafiotului îl făcu să se ridice. Se simți apucat de un braț puternic și tras în umbra tufelor de flori.

O voce calmă și rece preciză:

— Ai zece secunde ca să mă convingi că iubești viața.

— Oh, Dumnezeule! gemu Castelano. Cine, cine...? Cum?

— Ordonă închiderea ieșirii din spate. Cinci secunde, Billy.

Probabil că mafiotul văzuse prea mult sânge în noaptea aceea. Sau poate că a fost influențat de țipetele îngrozitoare ale celor de pe acoperiș. Sau poate că nu era decât un om obișnuit să primească ordine. Oricum, când branșă aparatul de emisie-recepție, vocea lui era calmă și controlată.

— Alarmă! Contraordin, zise el. Închideți poarta! Nimeni nu iese!

— Am înțeles! i se răspunse de la cele două porți.

Apoi se întoarse calm spre tipul înalt îmbrăcat în negru, se forță să zâmbească și zise calm:

— Și cu ce-am să mă aleg?

— Cu o migrenă, zise Hunter lovindu-l puternic în cap cu mânerul pistolului Beretta.

Mafiotul se prăbuși gemând. Exterminatorul aruncă pe pieptul lui o medalie de trăgător de elită, luă aparatul de emisie-recepție și se îndreptă spre mulțimea tumultuoasă.

Penetrarea reușise.

CAPITOLUL IV

Aparatul emitea cuvinte pline de angoasă, de incertitudine. Cei de la poarta principală voiau să ştie ce trebuia să facă şi ce se întâmpla. Poliţiştii erau furioşi şi ameninţau că vor forţa poarta dacă nu li se deschidea şi întrebau ce naiba se petrecea în parc cu acele explozii şi împuşcături.

Cuprinşi de panică, oamenii înarmaţi dădeau fuga, părăsindu-şi posturile de luptă sau de apărare. Un schimb de focuri izbucni în sectorul nord-vest. Confuzia devenea din ce în ce mai mare. Inamicul începuse oare să tragă în el însuşi?

Undeva în întunericul nopţii, un tip cu un megafon le ordona oamenilor să revină la posturile lor şi să nu se mai mişte de-acolo.

Pe acoperiş era incertitudine. Oamenii se mişcau de colo-colo clătinându-se, ţipând şi înjurând, încercând să stingă focul cu mâinile goale.

Lângă zidul de nord se stârnise un tumult de voci ceea ce dovedea eficacitatea contraordinului obţinut de Hunter de la Castelano. Puteau fi auzite voci pline de furie şi de exasperare, claxonări stridente. VIP-urile, care nu erau nişte luptători, reacţionau aşa cum ar fi făcut într-un ambuteiaj care i-ar fi împiedicat să ajungă la o întâlnire importantă: intrau în panică.

Acum se auzeau apropiindu-se şi alte sirene, venind dinspre cele două porţi.

Cineva răcni din nou în aparat, şeful echipei de afară zise:

— Dă-i jos pe oamenii ăia din maşini! Duceţi-i până la ambarcaţiuni! La ambarcaţiuni!

Era un adevărat haos; fortul se năruia ca un castel de nisip în fața fluxului. Cei care îl cunoșteau pe Hunter ar fi zis că era normal, că așa se întâmpla totdeauna când apărea undeva cu intenții rele. Hunter apăruse. Și intențiile lui erau dintre cele mai rele.

Abia trecuseră treizeci de secunde de când aruncase grenada. Acum asculta, evalua situația pe care o provocase ca să obțină o victorie răsunătoare. Planul stabilit cu atâtea măsuri de precauție ceda în fața instinctului războinicului. Hunter credea că începând dintr-un anumit moment, rezultatul unei bătălii depinde în foarte mare măsură de șansă și de destin. Și șansa îi surâse încă o dată, căci cineva umblă la tabloul electric vilei și toate luminile se stinseră brusc.

Întunericul era cel mai bun aliat al său.

El nu trebuia să vadă; ei, da.

După toate aparențele, inamicul nu se știa invadat. Credea în continuare că asediatorul se află în afara incintei parcului, departe și imposibil de observat.

Hunter era prea fericit să profite de această eroare de judecată. Luă un mic lansator de rachete încărcat cu o rachetă luminoasă, ținti cerul întunecat de deasupra malului lacului și trase. În câteva clipe, racheta avea să se aprindă și va coborî lent, suspendată de o mini-paraşută, luminând câmpul de bătălie. Această luminozitate bruscă îl va dezorienta pe inamic și va spori panica generală. În acest timp, Hunter avea treabă în interiorul vilei.

Luă un fotoliu de grădină din fier forjat. Îl aruncă în fereastra mare de la parter care se sparse cu mare zgomot, și plonjă prin deschizătură în momentul în care racheta exploda strălucitor în înaltul cerului.

Făcu o rostogolire pe mochetă și se ridică lângă peretele din cealaltă parte a sălii. Pierdu aparatul de emisie-recepție în timpul deplasării acrobatice, dar câștigă câteva secunde prețioase.

În sală se mai aflau doi oameni. După toate aparențele, se aflaseră pe taburete lângă fereastră când fotoliul pătrunsese prin geam. Ori fotoliul îi răsturnase, ori reacția lor plină de panică îi

împinsese să se răstoarne unul peste celălalt. Mormăiau enervaţi şi încercau să-şi tragă picioarele de sub taburet, să-şi regăsească echilibrul, să-l ţintească pe intrus.

Dar Hunter nu-şi pierduse nici o clipă echilibrul.

Se lăsă pe vine lângă peretele din cealaltă parte a sălii, cu Beretta în mână, gata să tragă.

Cei doi oameni îşi conturară siluetele pe fondul luminozităţii puternice a torţei ce cobora din aer. Erau în genunchi şi încercau să ridice puşca.

Hunter trase de două ori; din ţeava pistolului Beretta ieşiră două flame şi două gloanţe Parabellum găuriră ţinta, ciopârţind carne şi oase.

Mafioţii muriră în genunchi, căzând peste mormanul de cioburi de sub fereastră.

Lumina de afară devenea tot mai intensă. Tipul cu megafon dădea ordine celor care păzeau malul şi trimitea cutare sau cutare pistolar în alt sector.

Hunter râse uşurel, satisfăcut. Apoi o luă din loc.

Dumnezeu ştie cum va scăpa de acolo! Va rezolva această problemă mai târziu. Până atunci avea altceva de făcut.

Trebuia să găsească cu orice preţ ce se afla în inima vilei, să ajungă la acel punct vital. Să-l distrugă. Abia apoi va putea să se gândească la propria lui supravieţuire.

CAPITOLUL V

„Seiful" era un fel de cameră blindată. După ce era încuiată din interior, nu mai exista nici un mijloc de a pătrunde înăuntru, doar dacă ai fi reuşit, prin interfon, să convingi pe cei aflaţi acolo să deschidă uşa. Camera era echipată cu un grup electrogen care făcea să funcţioneze aerul condiţionat, dispunea de alimente şi de aproape tot ce ar fi trebuit să satisfacă necesităţile vitale. Un om putea să stea acolo destul de mult timp.

Ultimii care părăsiră camera fură Vincenti, Tony Quaso şi Pete DiLani, şeful din Northside.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Vincenti văzându-l intrând pe Charley Fever.

Omul de încredere gâfâia puţin şi privirea îi trăda toată agitaţia. Încuie la loc uşa blindată.

— Cred că e Hunter, Sal.

— Aiurea! răcni *capo*. De ce nu o divizie US Marines?

— „Baraca" se prăbuşeşte, zise DiLani. Ar trebui s-o ştergem.

— Şi eu am aceeaşi părere, Pete, zise cu o voce sumbră Charley Fever.

— Staţi! Staţi! se răsti Crazy Sal.

Cuprins de una din crizele lui de furie, mafiotul dădu cu şutul în perete şi îşi aruncă trabucul în cameră.

— E o descindere, atâta tot! Au venit căcănarii ăia de poliţai, asta e tot! Asta e persecuţie! O să-l aflu eu pe ăla care a dat ordin şi o să-i bat în cuie boaşele pe uşa primăriei! Împuţiţii ăştia de...

Charley Fever se apropiase imediat de el şi îl prinsese de braţ.

— Sal, îţi spun că e Bob Hunter, zise el calm, întrerupând cu curaj diatriba şefului său. E acolo, afară, şi trage în noi cu rachete. A tras rachete luminoase în grădină. Vrea să distrugă clubul. A mai făcut deja aceleaşi lucruri şi în alte părţi, şi acum repetă figura, asta e! Trebuie să plecăm.

— Adevărat, are dreptate, adăugă Quaso. Aşa face individul ăsta. Îţi dă la bot cu ce nimereşte. Ar fi trebuit să vedeţi ce-am văzut eu, când am fost în Texas săptămâna trecută. Vă spun că...

— Gura, Tony! se răsti Vincenti.

— Da, Sal, dar...

— Acum trebuie să plecăm, insistă Charley Fever. Unde sunt ceilalţi?

Vincenti se uită încruntat la noul său trabuc, trăgând din el ca un apucat.

— Au plecat prin subterană, zise DiLani.

Charley Fever dădu din cap.

— Era cel mai bun lucru.

Se uită la şeful lui şi îi cântări judecata şi tensiunea emotivă.

— Sal, asta trebuie să facem şi noi.

— Bine, bine, bombăni Vincenti. Apoi zâmbi brusc şi adăugă cu o voce amabilă:

— Dar n-o să mă duci în gura lupului, ai, Charley?

Fever zâmbi şi îl bătu amical pe braţ.

— Toţi să stea grupaţi, zise el. Luminile sunt stinse.

Deschise cu prudenţă uşa şi ieşi primul, cu o lanternă mică într-o mână şi cu un Colt 45 automat în cealaltă.

Furia haosului exterior le ajunse mai bine la urechi. Era un adevărat concert de sirene şi o simfonie de claxoane. Ici şi colo se auzeau împuşcături, iar Charley Fever se întrebă cine în cine trage. Arcul luminos instalat pe acoperiş strălucea puternic, fasciculul său sărind cu stângăcie de la un sector la altul al parcului.

— Miroase a fum, murmură Tony Quaso.

— Ceva a căzut mai adineauri pe acoperiş, explică Charley Fever.

— Asta mi-am zis şi eu, murmură Vincenti omului său de încredere. Chiar crezi că e Hunter?

— Da, Sal, şopti Charley Fever. OK... Haide, toată lumea, rămâneţi lângă mine.

Porni înaintea grupului taversând sala de şedinţă, deschise încet uşa biroului lui Vincenti şi intră repede înăuntru. În acea încăpere se afla o uşă secretă, ascunsă în spatele biroului lui Sal. Uşa dădea spre o scară în spirală care ducea direct în pivniţă, fără nici o ieşire la parter. Era o trecere secretă, amenajată pentru situaţii grave când trebuia să se abandoneze citadela în mâna inamicului. Un tunel lega pivniţa de malul lacului.

Acel tunel nu prea fusese folosit, dar uneori se dovedise util când anumiţi vizitatori acceptaseră să dea ochi cu patronul numai cu condiţia să nu se întâlnească cu angajaţii lui.

În clipa în care Charley Fever puse piciorul în birou, inima începu să-i bată cu putere. Era convins că văzuse stingându-se în spatele biroului o lanternă.

Trânti uşa în nasul lui Sal Vincenti cu o lovitură violentă de picior, stinse simultan propria lanternă şi se aruncă într-o parte trăgând de trei ori cu Coltul 45. Gloanţele loviră biblioteca deasupra biroului.

O femeie ţipă.

— Nu! Stai! Eşti nebun!

Uşa se deschise din nou. Crazy Sal intră în trombă, ţinând în mână două pistoale.

— Stai, Sal, strigă Charley Fever. E doar o gagică!

— *Care* gagică? bombăni Vincenti. Charley Fever aprinse lanterna, făcu câţiva paşi până la biroul lui Vincenti, se aplecă peste el, întinse mâna şi dădu peste părul blond al unei femei. O trase pe deasupra biroului şi o aşeză pe podea la picioarele lui. Ea căzu greoi şi clipi prosteşte în lumina lanternei. Tony Quaso se repezi în cameră şi zise:

— Oh, fir-ar să fie! Linda!

— O cunoşti pe fata asta? se răsti Vincenti.

— Mda, e... e Linda. Ştii...

— Nu, nu ştiu! Şi nu vreau să ştiu! Ce caută aici?

— Dar, pe toţi dracii! Am lăsat-o în maşină, Trebuia să se întoarcă cu... Linda! Ce cauţi aici? Ştii bine că nu ai voie să...

— Îmi venea să fac pipi, se lamentă fata, care se afla tot pe podea. Imbecilii ăia au plecat fără mine. Ocărăşte-i pe ei, nu pe mine!

— La dracu! La dracu! La dracu! răcni Vincenti.

Făcu un pas ameninţător spre fată, apoi se transformă într-un gentleman perfect, o ajută amabil să se ridice, îi scutură fundul cu solicitudine şi termină curăţirea sumară cu o pălmuţă amicală.

— Sunt private în toate colţurile, micuţo. Nu era nevoie să urci până aici. Sper că nu aveai intenţia să faci pipi într-un sertar de-al meu.

Charley Fever se agită nervos.

— Sal, trebuie să plecăm.

Aruncă o privire încruntată spre Tony Quaso.

— Ia-ţi gagica, Tony. Vom vorbi de asta mai târziu.

Trecu în spatele biroului, acţionă mecanismul de deschidere a uşii secrete şi îi arătă şefului său scara.

— Sal?

Vincenti se uita cu atenţie la o lanternă mică de pe mochetă, pe jumătate ascunsă sub birou. O batistă înconjura sticla, menţinută de un elastic.

— Da, ia gagica, îi repetă el lui Tony Quaso.

Sal avea o sprânceană ridicată, ceea ce indica că gândea profund.

— O vom lua cu noi, conchise el. Cel puţin o parte din drum.

Tony Quaso înţelese imediat, la fel şi ceilalţi doi bărbaţi. Fata vrusese să scotocească în biroul şefului. Acum avea să cunoască tunelul care ducea la lac. Însemna că ştia prea multe. Gagica lui Tony trebuia să facă cunoştinţă cu fundul lacului.

Această situaţie era deosebit de jenantă pentru un arivist ca Tony Quaso.

— Mă voi ocupa personal, Sal, mormăi el cu o voce sinistră şi plină de ură.

O prinse pe blondă de braţ şi o împinse cu violenţă în şirul indian în spatele lui Pete DiLani. Fata nu reacţionă, stând cu capul în jos. Quaso se plasă în spatele ei iar Charley Fever se aşeză la coadă.

Scara era scăldată de o lumină slabă. Vincenti se opri la mijlocul scării, se întoarse şi strigă:

— Charley, ce e cu lumina asta?

— Cu siguranţă o lanternă. Cineva a uitat s-o stingă. Nu-ţi face griji, Sal.

— Totuşi. Nu vreau să mă las surprins. Pete, dă-te într-o parte şi lasă-l să treacă pe tip cu gagica. Să meargă în faţa noastră.

Quaso suspină supărat că i se spunea „tip". O lovi uşor cu genunchiul pe fată şi se strecurară în faţa celorlalţi.

Vincenti îl lăsă să treacă şi pe DiLani, apoi îi urmă la câţiva paşi în urmă. Charley Fever rămase în urma tuturor.

— O să fie bine, Sal, zise el încetişor.

— Bineînţeles, răspunse Vincenti pe acelaşi ton.

Ajunseră în pivniţă şi se îndreptară spre peretele de est, tot în şir indian, cu Tony Quaso şi fata în faţă.

O lanternă era agăţată de peretele cel mai depărtat şi lumina ei cădea cam în centrul pivniţei.

După ce Charley Fever părăsi scara, o umbră vagă traversă rapid zona luminată unde se aflau fata şi Quaso.

Fata se clătină violent şi dispăru în umbră într-o parte, împinsă cu putere.

O flamă puternică se confundă cu lumina lanternei, apoi capul lui Quaso suferi o transformare oribilă. Făcu explozie, împrăştiind în jur tot felul de materii.

Pete DiLani reacţionă sărind neîndemânatic în spate, dezechilibrat de elan, înspăimântat, băgând mâna în haină. Gâtul lui avu aceeaşi soartă ca şi capul lui Quaso. Charley Fever văzu o bucată de plumb aplatizat ţâşnindu-i din gură, luând cu ea dinţi, gingii şi maxilar într-un jet de culoare roşie.

Sal Vincenti se învârtea în loc ca un derviş, trăgând în mod stupid în jos cu amândouă pistoalele în acelaşi timp. Încasă un glonţ în spate, lângă umăr. De data asta Charley Fever auzi zgomotul înăbuşit al unei surdine. Totuşi gloanţele aveau un impact enorm, lucru rar atunci când se folosea surdina.

Fără să se gândească în mod conştient la ceea ce făcea, se aruncă la pământ, se rostogoli spre Sal ca să-şi aşeze propriul corp între gloaţe şi bătrânul rănit.

Trase o dată din instinct, dar îşi dădu seama imediat că nu ştia în ce trage. Apoi avu impresia că fusese lovit în biceps cu o bâtă mare. Dar în afara loviturii care îi zdruncină tot corpul, nu simţea nimic, doar o umezeală caldă şi o senzaţie de slăbiciune progresivă. Coltul îi căzu din mână.

Cu privirea rătăcită, aproape orb, se târî în genunchi până la Sal şi îşi trecu braţul valid pe sub corpul lui. Bătrânul era conştient. Ochii lui înspăimântaţi păreau că spun: „Ajută-mă, Charley, ajută-mă..." O umbră trecu prin faţa lanternei şi se opri.

Charley Fever murmură:

— O să fie bine, Sal.

Ridică în sfârşit ochii, poate cu teamă — mai târziu nu şi-a mai putut aminti sentimentul avut atunci. Era chiar tipul cu pricina. Purta un costum de cauciuc negru ca un scufundător marin, cu faţa şi mâinile înnegrite. Totul era negru la el, chiar şi pistolul îngrozitor cu surdina lui mare ca un bulb. Avea pieptul plin de banduliere încărcate cu grenade, explozibili şi muniţii, dar asta nu părea deloc să-l stingherească. Înalt, foarte înalt, puternic, te ducea cu gândul la o panteră, cu umerii laţi şi musculoşi şi şoldurile înguste.

Dar mai ales, în ochii lui păreau că ard toate focurile iadului.

Charley Fever se adresă Exterminatorului cu un calm care îl miră şi pe el:

— Îl duc pe Sal sus.

— Atunci, du-te, răspunse tipul înalt a cărui voce rece era la fel de intimidantă ca şi privirea.

Charley Fever reuşi cu mare greutate să-l salte pe Sal pe umărul teafăr, urcă treptele poticnindu-se, aşteptându-se să

primească dintr-o clipă în alta a doua lovitură de măciucă în spate sau în ceafă.

La jumătatea scării își dădu seama că nu fusese împușcat și îi veni greu să înțeleagă. De ce nu trăsese acel tip asupra lui a doua oară? De ce? *Atunci, du-te.* Îl lăsase să plece. De ce?

Întrebarea rămânea fără răspuns în mintea lui, dar înțelese că îl va obseda multă vreme.

De altfel, în acel moment nici Hunter n-ar fi putut să răspundă. Numai că el nu-și punea această întrebare. O ajuta pe tânăra femeie blondă să se ridice în picioare. Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Ticălosule! Bob! Ticălosule! izbucni ea reținându-și lacrimile. Știi cât timp mi-a trebuit pentru operațiunea asta? Ajunsesem la capăt, tocmai când să concretizez...

— Am fost în capătul de sus al scărilor, Toby, am auzit totul. Urma să concretizezi în fundul lacului.

— La naiba! fulmină ea furioasă.

Lumea e mică iar lumea criminalilor e chiar și mai mică. Pe blondă o chema Toby Ranger. O cunoscuse în cursul bătăliei de la Las Vegas. Atunci se dovedise că Toby era agentul federal cel mai seducător din Statele Unite.

CAPITOLUL VI

Hunter o cunoscuse pe Toby Ranger la Las Vegas în timpul bătăliei. Atunci era şefa unui grup de cântăreţe-dan-satoare, *Rangers Sisters*. Patru fete superbe, cele mai frumoase de pe *Strip*, iar numărul prezentat de ele era extaordinar. Frumuseţea şi talentul ar fi putut să le aducă o adevărată glorie şi magia statutului de vedetă, dar fetele erau preocupate de cu totul altceva. Hunter îşi dăduse seama de asta abia în ultimele momente ale şederii sale în Nevada şi crezuse că nu le va mai vedea niciodată. Dar Toby Ranger îi strigase:

— Ne vom revedea...

Şi avusese dreptate. Ce mic era universul criminalilor. Dar Hunter nu mai era exact acelaşi; de la Las Vegas, trăise şi văzuse prea multe, omorâse prea mulţi oameni. În cursul lungii sale rute sângeroase, un anumit număr de prieteni apăruse şi apoi dispăruse. Unii ucişi, alţii îndepărtaţi cu prudenţă de oameni care aduceau moartea peste tot unde se duceau. Unul-doi oameni, Leo Turrin şi Hal Brognola de exemplu, păreau să fie legaţi de destinul Exterminatorului. Din fericire, supravieţuiseră acestei asocieri. Alţii, mai puţin norocoşi, pieriseră.

Hunter era preocupat mai mult de al doilea grup de prieteni. La urma urmelor, nu trăia doar ca să suprime, să execute: existau şi momente de umanitate şi de prietenie care contau enorm. În acel moment prietenia trebuia să prevaleze.

Atacul vilei trebuia să fie abandonat.

Poate că nu avea să mai găsească niciodată ocazia de a spulbera clubul şi îl costa mult luarea acestei decizii. Dar nu atât cât să uite propria realitate sau cea a lui Toby Ranger. În plus,

înțelesese asta imediat ce o recunoscuse pe drăguța blondă care se îndrepta spre o moarte sigură pe fundul lacului. Ea care ignorase bunul simț ca să-i vină în ajutor în momenul crucial al bătăliei de la Las Vegas; ea care îi salvase viața riscând-o pe a ei. Nu era vorba de luat o hotărâre, ci de a acționa în acord cu el însuși.

Aruncă o medalie de trăgător de elită pe fața ciopârțită a lui DiLani, apoi o apucă de braț pe blonda de la FBI.

Găsiră tunelul, intrară și ieșiră la capătul lui ca să regăsească confuzia care domnea afară în timp ce primele mașini de poliție apăreau pe aleea circulară a parcului, lângă vilă.

O mașină era echipată cu un megafon pe acoperiș. O voce autoritară le sugera tuturor să arunce armele și să ridice brațele. O ambarcațiune se depărta de mal cu multă lume la bord. Hunter recunoscu vedeta care îl urmărise puțin mai devreme.

Câțiva mafioți fuseseră părăsiți pe chei și își manifestau deschis nemulțumirea înjurându-i chiar pe cei doi oameni care răspundeau de acel sector. Vorbele acelor *amici* nu aveau nimic amical.

După toate aparențele, oamenii din linia de apărare a malului fuseseră chemați la vilă sau atrași de împușcături. Executorul și prietena lui trebuia să plece discret în vârful picioarelor. Poate că nu vor întâlni mai mult de două-trei gărzi care să le bareze drumul, ceea ce era deja destul de periculos. Ar fi putut să fie lichidați.

— Amicii tăi în albastru par să fi luat situația în mână, zise Hunter fetei. Poți să te duci la ei dacă vrei.

Ea scutură din cap.

— Nu, asta ar compromite totul. Te urmez, Bob.

O luă de mână și, fără să știe, intră pe un parcurs care avea să fie unul dintre cele mai lungi și mai sângeroase din existența lui.

Vila de pe malurile lacului Saint Clair obținuse un răgaz, dar Detroit avea să plătească scump această clemență. Foarte scump.

CAPITOLUL VII

Sons of Colombus Yacht Club semăna cu o zonă sinistrată. În jurul vilei staționau mașini de patrulare al căror girofar arunca în jur o lumină ritmată. Ambulanțele opriseră lângă terasă și infirmierii le încărcau cu cadavre.

Un camion cisternă al pomperilor era tras chiar în interiorul incintei, momentan abandonat. Câțiva pompieri se aflau pe acoperișul vilei, unde smulgeau șindrilele cuprinse de flăcări și le aruncau în iarba de jos.

Pe peluză, la nord, se afla un șir – în permanentă creștere – de cadavre. Orice asistență medicală era, evident, inutilă, dar polițiștii voiau să-și dea seama de numărul celor uciși. Un polițist în civil trecea pe lângă cadavre, ridica cearceaf după cearceaf și examina cu atenție fețele victimelor.

Apoi își îndreptă brusc spatele și îi opri pe cei doi infirmieri care duceau o targă spre o ambulanță.

— Cine a tras în tine, Favorini? întrebă el.

Charley Fever își stăpâni durerea ca să se uite la detectiv, apoi întrebă:

— Ce face Sal?

— Îi fac o transfuzie, răspunse polițistul. Cu siguranță că va scăpa. Acum răspunde la întrebarea mea. Cine a tras în tine?

— Tipul nu și-a lăsat cartea de vizită, Holzer, zise Charley Fever întorcând capul în altă parte cu o strâmbătură de durere.

Polițistul mormăi nemulțumit și infirmierii se depărtară. Nu avea nevoie să i se spună un nume. Dezastrul din jurul lui echivala cu o carte de vizită scrisă cu sânge. De altfel, un polițist

în uniformă se apropie în fugă şi îi întinse o a doua carte de vizită.

— Am găsit asta pe un cadavru aflat în pivniţă, domnule locotenent, zise poliţistul întinzându-i o medalie de trăgător de elită plină de sânge coagulat. Jos mai sunt doi morţi. Probabil Pete DiLani şi Tony Quaso, dar având în vedere halul în care arată, cred că ar fi mai bine să le luăm amprentele digitale.

— Tot în cap, zise Holzer.

— Da, domnule, confirmă poliţistul. Gloanţe dum-dum.

Evident. Tipul nu avea nevoie de prezentări.

Infernul se mai îmbogăţise cu câteva suflete în noaptea aceea. John Holzer nu se îndoia nici măcar o secundă de identitatea omului care era răspunzător pentru dezastrul din jurul lui. Puse medalia într-un plic.

Poliţistul se depărtă lăsându-l singur pe detectiv, care trecu în revistă diferitele dovezi ale trecerii lui Bob Hunter.

Era clar că acest om îşi merita reputaţia. Nu era nici un secret pentru nimeni că acel club era păzit mai bine decât un penitenciar federal. Sistemul de apărare al clubului era de-a dreptul excepţional. Totuşi un om trecuse prin liniile lui şi îi masacrase pe apărători.

Nu era deloc discret şi nu făcea nimic ca să-şi ascundă identitatea. Ba chiar voia neapărat să se ştie că el era vinovat de toate. Acele cruci mici de metal constituiau semnătura, autograful lui. Într-un fel, de fiecare dată era un fel de mărturisire. De aceea era uşor să faci legătura dintre evenimente, să sesizezi înlănţuirea lor logică.

Tipul vine cu o ambarcaţiune. Aruncă ancora în văzul tuturor şi începe să tragă în apărătorii clubului cu o carabină imensă. În întuneric şi de la trei sute de metri, individul găureşte trei ţeste.

Debarcă – Dumnezeu ştie cum – în faţa a cincizeci de tipi înarmaţi până în dinţi pe plajă, dar reuşeşte şi vine echipat cu un întreg arsenal. Toate astea fuseseră confirmate de Billy Castelano care a recunoscut tremurând că fusese mai norocos decât confraţii lui. Castelano fusese găsit pe gazon, încremenit

de groază, ținând în mână o medalie de trăgător de elită. Gemea și bâiguia cuvinte incoerente. În timp ce un infirmier îi cususe pielea capului, mafiotul îngăimase ceva despre o apariție plină de grenade și de muniții.

Holzer știa foarte bine că Hunter nu era o apariție, că nu venea din lumea de dincolo, că nu deținea nici o putere supranaturală, fiind totuși un personaj cât se poate de uimitor.

Polițiștii găsiseră omul mort sprijinit cu spatele de copac. Holzer făcuse instinctiv traseul care îl dusese pe Hunter la copac, dar în sens invers, și astfel găsise locul unde Hunter părăsise lacul. Câteva minute mai târziu, alți polițiști găsiseră sub boscheți sacul insubmersibil în care se afla carabina Weatherby 460 și însemnări despre traiectoriile de tir. Erau dovezi clare care confirmau teoria lui Holzer despre carabina puternică.

Nu, Hunter nu era o ființă supranaturală, era un supraom militar.

Carabina era echipată cu un sistem de ochit nocturn ultrasofisticat. Holzer examină notele de tehnician și înțelese că Hunter își mai îmbunătățise luneta Startron.

Arma era scula de lucru a unui mare profesionist. Holzer simți imediat respect și admirație pentru acest proscris voluntar și decis, care violase toate legile cunoscute ale omului.

Dar nimeni nu-i spusese că trebuia să-l urască pe Hunter, și el simțea chiar că îl invidiază. Își dădu brusc seama de progresele pe care le-ar fi putut face dacă măcar ar fi putut să treacă peste regulile birocrației oficiale, luând o armă și hăituind acești mafioți...

Din păcate, nu putea să facă asta.

Se întoarse la mașină cu un pas greoi, urcă, suspină și porni stația radio.

— Aici Hotel Unu, zise el centralei. Cod alarmă metropolă. Dă-mi centrala din Detroit. Și branșează biroul federal pentru transmisie triplă.

— Rămâi pe recepție, Hotel Unu, i se răspunse imediat.

În timp ce aștepta, privi fascinat șirul de morți care creștea constant.

„Rămâi pe recepție", bombăni Holzer.

Mai aşteptă câteva minute, înjurând în sinea lui. În cele din urmă i se făcu legătura şi dădu alarma specială care devenise standard în toate prefecturile Statelor Unite atunci când Bob Hunter îşi făcea apariţia.

Vânătorul devenea vânat.

De data asta nici un demers administrativ, nici formulare de completat în şase exemplare, nici respectarea legalității nu mai puteau să frâneze acțiunea polițiştilor din Detroit.

Consemnul: „Trage fără somație!"

CAPITOLUL VIII

Lui Toby îi venea greu să recunoască, dar se simțea din ce în ce mai în siguranță cu Hunter. Era tare ca o stâncă; n-ar fi avut nici un sens să se ralieze cu adversarii lui. Toby avea nevoie de cineva în acel moment, avea nevoie de un contact uman.

Cu câțiva pași în urma lui, Toby îl văzuse neutralizând rapid omul de pază din sectorul sudic, apoi alergase kilometri întregi alături de el. Nu putea să-i vorbească pe drum, iar cuvintele erau inutile între ei.

Hunter îi arunca o privire liniştitoare din când în când, apoi aştepta să-l prindă din urmă, când fata trebuia să se oprească ca să-şi reîncalțe pantofii ridicoli care îi scăpau mereu din picioare.

Începea să creadă că aveau să meargă pe jos până la Detroit, dar, în sfârşit, el o luă spre dreapta părăsind malul. Mai târziu, Hunter intră în parcul unei vile mari. Casa părea pustie. Acolo ascunsese o maşină şi avu tot timpul să-l vadă la lucru, să observe măsurile de precauție pe care le lua.

O obligă să se lungească pe pământ lângă un boschet plin de țepi, îi ceru să nu se mişte de acolo şi dispăru. Un moment putu să-l urmărească cu privirea, după care dispăru Dumnezeu ştie unde. Nu era complet întuneric. Începu să se îngrijoreze, să i se pară că trece prea mult timp. Apoi i se păru că-l recunoaşte o fracțiune de secundă lângă drum şi înțelese ce făcea.

În termeni militari, Hunter făcea recunoaşterea terenului.

Pentru Bob Hunter era o simplă precauție, dar vitală.

Reapăru lângă ea puțin după aceea, îi zâmbi liniştitor şi o duse la maşină.

Îi deschise portiera apoi trecu în spatele vehiculului şi deschise portbagajul.

Îl auzi rânduindu-şi acolo tot arsenalul portabil şi îşi dădu seama de greutatea pe care o cărase cu el în timpul cursei, timp în care ea abia dacă reuşise să-şi tragă răsuflarea. Totuşi Toby era foarte în formă. Care era deci forma lui Bob Hunter?

Îl văzu o secundă în oglinda retrovizoare, cu pieptul gol, iar imaginea muşchilor supli îi răspunse la întrebarea ei, aducându-i la cunoştinţă şi faptul că se schimba. Devie oglinda ca să repereze stricăciunile pe care evenimentele le provocaseră propriului ei machiaj, încercând să uite de corpul gol al lui Hunter. Ce prostie să se emoţioneze văzând un bărbat gol într-un astfel de moment!

„Nu te prosti, Toby, îşi zise ea. Te separă de el o întreagă lume. Hunter e hăituit, e un om marcat de un destin tragic şi al cărui singur imperativ este supravieţuirea. Nu-ţi face iluzii în privinţa lui, îşi va sfârşi viaţa în iad..."

Hunter se aşeză lângă ea pe banchetă şi prezenţa lui spulberă reproşurile pe care şi le făcuse. Îmbrăcase o pereche de pantaloni şi o cămaşă-sport de culoare închisă. Îşi ştergea faţa cu un prosop pus în jurul gâtului, făcând să dispară ultimele urme de negreală.

— Lasă-mă pe mine, îi zise ea.

El îi aruncă prosopul, porni maşina, se angajă lent pe Lake Shore Drive şi luă direcţia sud. Ea se aşeză în genunchi pe banchetă, se aplecă spre el şi îi frecă uşor faţa de granit.

— Am petrecut o seară încântătoare, zise ea cu o falsă dezinvoltură. Mergem la tine sau la mine?

El îi aruncă o privire neutră şi zise:

— Te pot duce oriunde.

Ea nu răspunse, insistând asupra frunţii care părea mai greu de curăţat. Fu nevoită, bineînţeles, să-i ţină capul în timp ce-l ştergea, să-l sprijine de pieptul ei. Descoperi un loc curat pe frunte şi îl sărută uşor, apoi iar de câteva ori pe faţă.

— Mulţumesc, zise ea. Mărturisesc că eram într-o situaţie tare proastă acolo jos. Mulţumesc.

— Las-o baltă, mormăi el.

Ea îi aruncă prosopul.

— Bine, OK. Te-am împiedicat să-ți faci treaba în seara asta. Dar nu ți-am cerut nimic. De ce bombăni într-una, Bob?

Se străduí să zâmbească şi vocea i se mai îmblânzi.

— Îmi pare rău, Toby. N-am nimic cu tine. Nu e nimic personal.

Nu, nu era niciodată nimic personal cu profesioniştii ca el, şi era sătulă până în gât, îi venea să urle.

Se depărtă pe banchetă şi se sprijini cu spatele de portieră murmurând:

— Ai o viață nenorocită, Bob.

— Nu numai a mea, a noastră.

Nu-i trebui mai mult ca să izbucnească în lacrimi. Fără țipete, în tăcere, umilită de lacrimi şi de suspinele gâfâitoare, neputând să-şi rețină plânsul. Hunter întinse mâna spre ea, dar ea o mătură cu o palmă. Atunci el o apucă, o trase spre el şi o ținu aşa cu capul pe pieptul lui.

— Hunter, ticălosule! izbucni ea mai înainte de a se lăsa în voia lui.

— Haide, zise el încetişor, stai cuminte.

— Aiurea! Eu sunt polițistă. Câți polițişti ai consolat în viața ta?

— Şi bărbații plâng, Toby.

Nu era ceva impersonal, ci o afirmație calmă de egalitate şi o mărturisire. Bob Hunter era şi el un bărbat. Toby înțelese brusc, nu mai plânse şi rămase lipită de el.

Continuară traseul în tăcere. În cele din urmă se opriră în fața unui imobil rezidențial modern situat în nordul oşarului. Coborâră în garaj, adăpostiră maşina şi luară împreună ascensorul până la etajul doisprezece. Hunter o invită să intre într-un apartament mobilat care dispunea de o vedere spre întregul oraş.

— Pe cine ai omorât ca să obții acest apartament? zise ea.

— L-am subînchiriat pentru o săptămână. L-am plătit foarte scump ca să nu fie nevoie să dau amănunte despre mine.

Toby vizită apartamentul, căutând indicii care să-i aducă la cunoştinţă ce fel de om era cu adevărat Bob Hunter, dar îşi dădu repede seama că nu va găsi. Acolo locuia războinicul, nu omul.

Fire subţiri, lipite pe uşi şi pe ferestre dezvăluiau o neîncredere permanentă.

Călătorea, într-un fel, fără bagaje, aproape că nu avea obiecte personale. Câteva haine în şifonier, iar în sala de baie o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un pieptene, săpun şi un prosop.

Hunter se dusese imediat la bucătărie ca să facă cafea.

Ea îl privi o clipă.

— Mă inviţi să petrec noaptea aici?

Fără să ridice ochii, el răspunse:

— Te sfătuiesc.

— De ce?

— Pentru că am făcut o prostie. L-am lăsat pe Charley Fever să plece, uşor rănit. Îşi va pune întrebări în legătură cu tine. Şi cu mine. Ar fi posibil să înţeleagă.

Ridică în sfârşit ochii şi se uită la ea cât se poate de serios.

— Dar ai putea să abandonezi rolul de fată de moravuri uşoare, să-ţi pui ecusonul, şi poate că asta te va pune la adăpost. Deşi nu ştiu nimic în privinţa asta, ar fi posibil să pună o recompensă pe capul tău. El şi ceilalţi sunt prea nervoşi în acest moment ca să se gândească foarte bine la consecinţe.

Ea îşi muşcă uşor buza de jos.

— Rămân, zise ea. Dăm cu banul cine intră primul la duş?

— Speram să profităm în acelaşi timp de el, mărturisi el zâmbindu-i cu adevărat pentru prima dată în acea noapte.

Ea se sprijini cu spatele de perete şi, cu un aer sever, îşi încrucişă braţele. Se uită fix în podea câteva momente.

— Ce vrei să spui exact?

— Las-o baltă. Te consideram un profesionist ca mine, atâta tot.

— Şi?

Se ocupă din nou de cafea.

— Îmi pare rău. Uită ce-am spus.

— Nu, ai început să spui ceva, mergi până la capăt.

— Mergi tu, tu eşti poliţist.

Ea îşi aruncă părul blond pe spate cu o mişcare a capului, se depărtă de perete, ţinându-şi mai departe braţele încrucişate.

— Ce fel de profesionişti suntem noi?

Hunter suflă fumul de la ţigară în direcţia cafetierei şi repetă:

— Uită ce ţi-am spus.

— Asta e o lovitură sub centură, Bob. Mă dezamăgeşti.

— Dezamăgesc multă lume, dar n-o să mor din asta.

— OK, sunt o profesionistă. O târfă care poartă un ecuson al poliţiei? Asta vroiai să spui? Mă culc cu lepădătura de Tony Quaso de mai bine de o lună. Dacă crezi că o să mă scuz pentru asta, te înşeli.

Hunter se uită la ea cu o privire paşnică.

— Toby, într-o singură săptămână am ucis un număr mai mare de bărbaţi decât amanţii pe care îi vei avea tu toată viaţa, iar eu n-am ecuson. Nu eu voi fi cel care va arunca piatra.

Ea lăsă ochii în jos.

— La dracu, zise ea domol, fir-ar să fie!

Se uită la ea un moment apoi dădu drumul la chiştoc în chiuvetă.

— Ascultă, zise el brusc, simt nevoia să fac un duş cu tine, să te simt lipită de mine. OK? Două fiinţe omeneşti, un bărbat şi o femeie care uită realitatea câteva momente. Când am vorbit de profesionişti, nu făceam nici o aluzie la ucigaş sau la târfe. Doar că amândoi ducem o viaţă la marginea societăţii. Nu dispunem de prea mult timp să facem curte, să dansăm până în zori, ochi în ochi. Trăim la marginea societăţii şi tot acolo iubim. Asta e tot ce voiam să spun.

— Chiar ai zis „iubim"?

— Da, mormăi el. E un verb de care îmi amintesc din când în când.

— Şi eu. Mă iubeşti?

— Ascultă, Toby, în seara asta aş putea să mă îndrăgostesc de mama lui Dracula... Cu care tu nu semeni deloc, firesc, adăugă el când văzu ce mutră făcea.

Toby râse uşurel.
— OK, Bob. Cine va freca primul spatele celuilalt?
— O să vedem, răspunse el.
Se simți luată uşurel pe sus şi dusă în sala de baie.

CAPITOLUL IX

Se trezi dimineaţă şi se simţi în formă, chiar dacă se gândea că poate era pentru ultima dată când vedea răsărind soarele.

Femeia de lângă el îi devenise foarte preţioasă. O întâlnise în roluri diferite, sub diferite acoperiri, şi de fiecare dată o respectase şi o apreciase. După acea noapte, avea impresia că o cunoaşte cu adevărat, atât cât poţi cunoaşte un om. Sentimentele lui pentru ea deveniseră foarte profunde.

O lipi de el şi îi dădu uşor o palmă peste fundul rotund.

— Auzi, poliţisto, ia trezeşte-te! mormăi el.

— E josnic din partea ta să-mi faci asta, se plânse ea pe jumătate adormită. N-ai nici un respect faţă de FBI.

— E ora sculării.

Ea chicoti uşurel.

— Ieri seară parcă ziceai altceva.

El o lovi din nou peste fund, de data asta puţin mai tare.

Ea ţipă, se arcui ca să se depărteze de el şi se aşeză pe marginea patului cu picioarele pe mochetă.

— Împinge-mă, altfel n-am să ajung, zise ea.

— Unde?

— În baie. Nu ştii nimic. Mă întreb dacă într-o zi voi mai putea să merg iar normal.

Hunter îi privi spatele.

— Nu mi se pare că ai ceva rupt.

Îi făcu un mic vânt cu piciorul. Ea alunecă de pe pat, căzu jos, cu picioarele încrucişate şi se uită la el peste umăr cu o privire dezaprobatoare.

— Te trezeşti greu, zise Hunter.

— Bob?

Se întoarse spre el, în genunchi lângă pat.

— Da?

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. De ce?

— Pentru ieri. Aveam nevoie de asta.

— Şi eu, ştii foarte bine, zise el.

— Şi acum? Ai de gând să mă iei de nevastă?

— Eu, să mă însor cu o poliţistă?

Ea râse uşurel.

— Ar fi haios, nu? Dar va trebui să iau pe cineva într-o zi.

— Serios?

— Da. Pentru prima dată în viaţa mea nu mai am impresia că sunt virgină.

— Chiar aşa?

— Ei, da.

— Mi-ai spus o dată că ne vom reîntâlni. Poate că asta se va mai întâmpla o dată, în alt loc.

— Ce-ar fi să lăsăm totul baltă? Amândoi. Ce-ar fi să ştergem uitând totul?

— Crezi că asta ar fi o soluţie?

Ea ridică capul şi se uită fix la el.

— Pentru tine cu siguranţă că nu.

— Dar pentru tine?

Ea dădu uşor din umeri.

— Nu mai ştiu. Din când în când mi se întâmplă să nu mai înţeleg nimic, Bob. Nu mai ştiu despre ce e vorba. Şi ţie ţi se întâmplă?

— Ăsta e unul din pericolele mari ale vieţii noastre. Dar trece.

— Bob...

— Da?

— Nu sunt în misiune. Nu oficial.

— Atunci ce faci?

— O caut pe Georgette.

— Pe cine?

— Nu-ți amintești de Georgette Chableu? Canadianca aia care...

Hunter își aminti imediat de ea. Înaltă, brunetă, cu un corp admirabil, Georgette făcuse parte din *Ranger Sisters*.

— Ce-a pățit?

— Asta vreau să-ți spun. În mod logic, îmi zic că a murit, dar vreau să știu. Înțelegi?

Hunter înțelegea foarte bine. Când trăiești la marginea societății simți lucrurile mult mai profund, bucuriile ca și necazurile, și dacă un camarad moare, vrei să știi. Îndoiala e insuportabilă.

Se sculă de pe pat, o ajută și pe tânăra femeie să se ridice și o trase în sala de baie unde făcură din nou un duș împreună. Dar petrecură mai puțin timp. Mai târziu, Hunter se bărbieri în timp ce ea pregătea micul dejun. Se așezară la masă și continuară discuția.

— Povestește-mi de la început, zise Hunter.

Ea ronțăi o bucată de jambon.

— Bine. Dar unde? Cred că la Toronto, orașul ei natal. Au o problemă la Toronto de un anumit timp, neînsemnată la început, îngrozitoare acum. Autoritățile canadiene au intrat în panică. Dispar fete tinere. Adolescente care abia au terminat liceul. Toate foarte drăguțe. Toate făceau parte mai mult sau mai puțin din show-business.

— Mai mult sau mai puțin?

Toby se strâmbă ușor.

— Cele mai multe în mod cinstit. Unele dintre ele făcuseră filme porno, dar celelalte încercau cu adevărat să răzbească în meserie. Fete care câștigaseră concursuri de frumusețe, cântărețe, dansatoare goale. Voiau să-și dovedească talentul. Acum probabil că trăiesc un adevărat coșmar.

Hunter luă o gură de cafea apoi se uită țintă la ceașcă.

— Comerț cu femei?

— Asta e impresia mea, dar asta nu e tot.

— Sclavie? zise el de parcă acest cuvânt îi lăsa în gură un gust foarte amar.

— Eşti politicos. Două dintre fete au apărut recent. Una în rigola unui oraş de la frontiera mexicană, lângă Rio Grande. Murise din cauza unei supradoze de heroină. A doua s-a aruncat de la ultimul etaj al unui hotel de lux din Acapulco.

— Din Canada în Mexic, murmură Hunter.

— Astea două, da.

— A trimite prostituate în Mexic e ca şi cum ai trimite pantofi în Italia.

— Poliţia din Toronto crede că Mexicul este o escală dintr-un circuit internaţional, că acolo e o piaţă mare şi că erau folosite ca să se prostitueze pentru cei din lumea bună. Poliţiştii cred asta pentru că fetele erau mai mult decât frumoase, erau splendide.

— Oare toate astea n-au să se mai sfârşească niciodată? zise Hunter cu o voce ostenită.

— Asta e situaţia, Bob, replică cu seriozitate Toby. Fetele de vânzare au avut totdeauna mare căutare. Poliţiştii canadieni cred că fetele au fost ademenite cu promisiuni false. Ceea ce vrea să însemne că fetele au fost antrenate, îndoctrinate. Ştii rutina.

Într-adevăr, Hunter văzuse efectele terorii, ale violului multiplu, ale degradării permanente, ale ruşinii şi ale stupefiantelor. Şi dacă asta nu mergea, mai era şantajul şi ameninţarea de a trimite familiilor fotografii pornografice.

Toby continuă:

— Georgette are un prieten care e mare mahăr în poliţia din Toronto. Nu cunosc toate detaliile afacerii, dar ştiu că a existat o corespondenţă între Toronto şi biroul nostru de la Washington. A obţinut un ordin de misiune după ce s-a oferit voluntară. A apărut în Canada şi ştii ce talent avea.

— Când? întrebă Hunter.

— În urmă cu aproximativ şase săptămâni. A acceptat un loc de dansatoare goală într-un local destul de dubios. Şi-a întâlnit corespondentul la câteva zile după ce începuse. I-a spus că-i fusese prezentat Tony Quaso dar sub un alt nume. Se dădea drept un impresar newyorkez, dar ea l-a recunoscut imediat. I-a spus

că trebuia să revină a doua zi cu un alt impresar ca să-i vadă numărul. Poliția din Toronto o supraveghea în permanență. Avea camera plină de microfoane și în cabaret lucrau doi polițiști. Totuși Georgette a dispărut la numai câteva ore după întâlnirea cu corespondentul ei și nimeni nu a mai văzut-o.

— Șase săptămâni, mormăi Hunter.

Toby își dădu părul pe spate.

— I-am lăsat câteva săptămâni ca să aibă tip să apară sau să-și termine treaba. Apoi am cerut la birou să mi se dea acest caz. Mi s-a interzis categoric. Atunci, pentru că nu-mi luasem concediu de doi ani, l-am cerut pe tot.

Hunter suspină. Jumătate din micul dejun rămăsese uitat în farfurie. Aprinse o țigară și se uită țintă la perete cu un aer absent.

— Deci, te-ai culcat cu Tony Quaso.

Ea dădu din cap strâmbându-se.

— Mi-am zis că ăsta e mijlocul cel mai rapid.

— Și ce-ai aflat?

— Nu mare lucru. Ieri seară mă apropiasem foarte mult de țintă. Cel puțin îi dădeam de urmă. Găseam pista. Cred că am descoperit că avea o legătură cu FBI-ul.

— Ce te face să crezi asta?

— Experiența mea personală. Am intrat în localul de noapte al lui Quaso de pe Six Mile Road de aici din Detroit și am cerut o slujbă. Directorul m-a audiat și m-a angajat imediat. Pe afiș eram Linda Lakemont, dar în state eram Linda Walters. Eram acolo de trei zile când a sosit Quaso în timpul ultimului număr. M-a chemat la el și m-am dus la masa lui. Un barman a adus paharele. E totuși un local cu o chelneriță la trei mese. Asta m-a speriat puțin. Îmi era frică să beau dar am făcut-o totuși. Apoi barmanul, același, a venit să ia paharele. A folosit vechea figură cu degetele în interiorul paharului ca să păstreze amprentele digitale din exterior.

— Crezi că ți-au verificat identitatea?

— Știu că-au făcut asta. Imediat ce m-am eliberat, am folosit o linie specială și l-am sunat pe amicul meu de la biroul

de amprente. A programat amprentele mele pe computer sub numele de Linda Williams, inculpată la Houston pentru racolare şi obscenitate în public. A doua zi, un amic din Washington m-a prevenit că cererea sosise în mod normal din partea poliţiei. Nu e nici un secret că Mafia a cumpărat mii de poliţişti. Mai târziu, când ne-am împrietenit, Quaso s-a dat mare şi mi-a dezvăluit trecutul meu sordid. Am stat bosumflată până când mi-a spus de unde aflase. Mi-a mărturisit că avusese necazuri cu o „gagică" care se crezuse şmecheră. De atunci era foarte atent.

— N-a încercat să-şi ascundă legăturile cu Mafia?

— Aiurea! se lăuda cu asta, răspunse Toby. Ştii de câte ori am fost nevoită să vizionez *Naşul*?

— Oricum, n-o să se mai laude, zise Hunter. Asta înseamnă că ţi-am stricat operaţiunea, îmi pare rău.

— Nu cred. Aflasem deja tot ce puteam afla de la Tony Quaso. Dar cred că vila mai ascunde câteva secrete.

— Vorbeşti din instinct sau ai mai aflat ceva?

— Juma'-juma'. Într-o seară, când tocmai ne culcasem, Quaso a primit un telefon de la cineva din Toronto. El răspundea cu „da" şi „nu" dar am auzit câteva cuvinte ale celuilalt tip. Era vorba de un nou transport de carne, a zis el, un material extra. Quaso a notat ceva pe un carnet aflat lângă telefon. A doua zi dimineaţă pagina fusese smulsă, dar am putut să descifrez urmele lăsate pe pagina de dedesubt. Erau două grupuri de cifre. 1492 şi 630. 1492 nu-ţi aminteşte de nimic?

— Anul descoperii Americii de Cristofor Columb.

— Exact. Iar *Sons of Columbus Yacht Club* se află foarte aproape de Canada.

— OK, ar putea să fie o chestie interesantă.

— Aiurea!

Hunter suspină şi zise:

— Toby, ai nevoie de ajutor.

— E o ofertă?

— Vreau să mă revanşez.

— Cum?

— Canadianca mi-a salvat viaţa la Las Vegas.

— Bun, presupun că e o ofertă, zise ea examinându-l cu o privire mirată. Eu n-aş fi putut să-ţi cer asta, Bob. Ştiu cât de multe treburi ai de făcut.

— Dar trebuie să găsesc o nouă tactică, Toby. Tu îmi oferi această ocazie.

— Deci?

— Vom ataca la sursă.

— Toronto?

El dădu afirmativ din cap cu un aer sinistru.

— Mai ai permisul de pilot?

— Bineînţeles.

— N-ai putea să mergi acolo în calitate de poliţist?

— Dar ţi-am spus că sunt în vacanţă.

— Eu comand. Vei face exact ce-ţi voi spune.

— Tu eşti şeful, zise ea cu seriozitate. Când începem?

— Peste cinci minute!

Ea se aplecă peste masă şi îl sărută pe gură.

— Voi fi gata.

CAPITOLUL X

Toby dădu mai întâi un telefon scurt la Toronto, apoi închirie un mic Beechcraft cu un singur motor. Au decolat de la Detroit, au luat direcția nord apoi est, deasupra lacului Huron, şi au intrat în spațiul aerian canadian.

Toby era un pilot excelent, un navigator instictiv. Survolară Ontario şi ajunseră la Toronto fără nici un incident, aterizând pe un mic teren situat pe malul lacului Ontario.

În câteva fraze, Toby reuşi să evite formalitățile de vamă şi plecară imediat în oraş cu o maşină închiriată.

Hunter nu-i puse nici o întrebare despre aranjamentul făcut de ea cu poliția canadiană, iar ea nu-i dădu nici o explicație. Dar îşi zise că Toby avea probabil relațiile ei datorită marelui mahăr care era prietenul tinerei Georgette.

Ajunseră în fața unui local dubios, care se afla pe cheiul portului, pe la sfârşitul dimineții. Urmând indicațiile lui Hunter, Toby trecu de două ori pe stradă, apoi opri maşina în față la *Simon's Grotto*, localul al cărui afiş spunea *Girls, girls, girls!* Clientela era formată mai ales din marinari.

Toby rămase în maşină în timp ce Hunter atacă direct dar fără grabă. Purta un costum de culoare închisă şi un pulover pe gât. Beretta era ascunsă la subsuoara stângă.

Simon's Grotto era un loc întunecos, plin de mirosuri discutabile şi fără clienți. La capătul unui culoar îngust se afla un scaun care separa localul în două părți: sălile „Zi" şi „Noapte".

„Zi" era format dintr-un bar lung cu taburete pătate şi câteva mese lângă peretele exterior.

„Noapte" era un fel de salon cu mese joase, înghesuite unele lângă altele. La acea oră scaunele erau aşezate pe mese. La capătul sălii se afla un fel de scenă supraînălţată.

În partea „Zi" se afla o scenă mult mai mică, situată în spatele barului. Deasupra se aflau câteva accesorii şi un afiş în mărime naturală care lăuda meritele şi farmecul unei anume Tootles Lafleur şi anunţa prezenţa acesteia la ora dejunului.

Hunter îşi imagina scena. Tootles se agita ca o nebună săltându-şi sânii în faţa unui grup de docheri trişti care se uitau la ea cu o privire posacă, dar în secret senzuală, consumând un sandviş şi o bere, fugind astfel de monotonia oribilă a vieţii.

Un bărbat cu o faţă blazată se afla în spatele barului. Îl primi pe Hunter cu un zâmbet indiferent şi se deplasă ca un leu de mare muribund.

— Nu servim dejunul înainte de unsprezece, zise el. Dacă vrei o bere, avem...

— Unde e patronul? bombăni Hunter.

— Ce?

Îl pironi pe grăsan cu privirea lui rece.

— Directorul, fir-ar să fie!

— Ah! E... ăăă...

— Grăbeşte-te! Detroit nu e la o azvârlitură de băţ.

— Ah, da, bineînţeles, răspunse leul de mare, încântat să-şi dea seama că nu avea nici o responsabilitate în toată povestea asta. Uşa de colo, faceţi la stânga. Biroul se află în spatele scenei. Îl veţi găsi cu siguranţă.

Hunter reperă rapid biroul. Porni pe culoar şi ajunse la uşa pe care scria „Domnul Simon – Privat".

Lovi puternic cu piciorul în lemnul subţire. Uşa cedă în urma impactului şi aşchii zburară în birou.

Doi bărbaţi se aflau aşezaţi la o masă situată la celălalt capăt al încăperii. Primul aranja bancnote în teancuri, al doilea număra monedele. Amândoi se opriră brusc.

În timp ce se ridicau, bărbaţii vrură să-şi ia armele. Beretta şuieră de două ori. Unul dintre cei doi se prăbuşi greoi, lăsând în urma lui o pată obscenă pe hârtia de tapet, iar celălalt căzu pe

marginea mesei care se răsturnă sub greutatea lui, împrăştiind pe jos bancnotele şi monedele.

La biroul mic şedea un bărbat de vreo patruzeci de ani.

— Dumnezeule mare! se văită el. O, Doamne!

Dar cu siguranţă că nu conta deloc pe un eventual ajutor divin, căci ridică imediat braţele bâiguind:

— Nu-nu s-sunt înarmat! Stai!

Hunter traversă încăperea şi lipi ţeava caldă a pistolului Beretta în mijlocul frunţii domnului Simon.

— Stai! repetă omul. Ia toţi banii, ţi-i fac cadou! Ia tot!

Privirea plină de răceală a lui Hunter se opri o fracţiune de secundă asupra teancurilor de bani pătaţi de sânge.

— Ce, asta? N-am venit pentru asta.

Lăsă Beretta lipită de fruntea directorului şi aruncă pe birou o medalie de trăgător de elită.

— Ia-o, comandă el.

Simon luă medalia apoi îi dădu drumul scuturat de un fior de groază.

— O, nu! Dumnezeule, eu n-am nici un amestec... Nu! Te înşeli, nu fac parte din Mafie!

— N-aş crede! se răsti Hunter.

— Jur! Pot să-ţi dovedesc! Uite, voi coopera cu tine. Spune-mi ce doreşti.

— Fetele, zise cu răceală Hunter. Unde merg şi la ce preţ? Cât face o fată, Simon? Şi ce înseamnă 1492?

— Ce? Cum? Păi eu nu sunt decât un simplu furnizor, atâta tot... pe urmă nu ştiu ce face cu ele. Jur!

Hunter accentuă apăsarea pe fruntea domnului Simon.

— Ar fi bine să găseşti altceva să-mi spui, Simon, îl sfătui Hunter.

— Dar eu nu ştiu! Spune-mi ce vrei să ştii!

— Voiam una din fete, dar acum e prea târziu, a murit. Nu fac înţelegeri pentru un cadavru.

— Dar, stai, stai! Cine era fata asta?

Hunter scoase o fotografie a Georgettei şi o ţinu în faţa ochilor lui Simon. Acesta păru că se simte şi mai rău şi murmură:

— Asta?

— Asta.

— Dar nu cred că e moartă, bâigui cu greu domnul Simon. Auzi, stai să vorbim. Să fim înțelegători. Vreau să te ajut, dar dacă mă omori n-am să mai pot face nimic pentru tine.

Hunter nu zise nimic un moment, apoi retrase arma, care lăsase un cerc roşu pe pielea patronului.

— Ai la dispoziție zece secunde.

— Dar ce pot să-ți spun în zece secunde?

— Mai puțin de zece.

Omul fu gata să dea ochii peste cap şi strigă:

— Au demascat-o!

— Precizări!

— Fata asta era o polițistă! Asta nu e vina mea! Eu n-am nici o putere! Eu sunt doar un furnizor!

— Cu atât mai rău, zise Hunter aplicând din nou țeava pistolului pe fruntea domnului Simon.

Omul țipă îngrozit şi zise:

— Nu e moartă, nu e moartă...

Din gură îi curgeau bale. Saliva i se prelinse pe bărbie şi o venă începu să pulseze rapid de-a lungul gâtului.

Hunter în dădu un moment de răgaz. Nu era momentul să-i provoace o criză cardiacă.

— Bine, zise el. Îți mai dau zece secunde.

— Oh, Dumnezeule! Mulțumesc, domnule, mulțumesc. Să ştii că spun adevărul, vreau să te ajut...

Hunter nu-l crezu în întregime. Ştia foarte bine că un om care se ştie condamnat la moarte sigură spune orice ca să evite această moarte. Făcu un pas înapoi şi puse Beretta la locul ei. Domnul Simon era la un pas de leşin şi se clătina pe scaun, cu privirea în gol. Coborî treptat capul, reveni la o poziție normală şi aruncă o privire spre cadavrele care zăceau pe podea lângă masa răsturnată. Îngrozit, îşi feri privirea, se uită rapid la Hunter, apoi la propriile sale mâini pe care le aşezase pe suprafața biroului.

— Vreau să găsesc această fată, Simon, îi zise Hunter cu o voce calmă. Acum n-am să-ţi mai dau nici un răgaz. Cu o voce răguşită din cauza fricii, Simon zise:

— O să-ţi arăt tot ce pot. Trebuie să mă scol. Îţi voi arăta.

Hunter îi făcu semn să se ridice, apoi îl ţinu la marginea biroului ca omul să poată să meargă. Nu avea nici un fel de milă pentru acel individ care îşi câştiga viaţa vânzând fete Mafiei. Ar fi ucis o mie de oameni ca ăsta dacă asta ar fi putut împiedica vânzarea unei singure fete.

Nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă ura şi dezgustul.

— Arată-mi, zise el.

*
* *

Toby începea să se enerveze. Tocmai se uita ţintă la intrarea localului când Hunter ieşi în stradă pe o uşă ascunsă care se afla ceva mai jos pe chei. Se apropie rapid de maşină.

Urcă alături de ea şi zise:

— Dă-i drumul!

Ea demară şi îl întrebă:

— Cum ai ieşit de-acolo?

— Tipii ăştia au o adevărată pasiune pentru pasajele subterane.

Părăsiră portul şi ajunseră pe o alee largă. Fata îl întrebă:

— Ce-ai făcut?

— Am obţinut ce căutam, răspunse el. Să mergem la avion.

Înţelese ce o frământa şi adăugă:

— Ar mai fi un strop de speranţă, Toby. Poate că încă mai e în viaţă. Telefonează-i prietenului tău de la aeroport şi spune-i că a pus să fie supravegheată uşa care nu trebuia. Evacuează fetele prin pivniţă şi printr-un pasaj subteran care duce până la o conductă de apă. Ieşirea se află la două sute de metri la vest de Simon. Duc fetele pe acea conductă şi ajung la o ambarcaţiune în larg. Importurile folosesc aceeaşi filieră dar în sens invers.

Fata dădu repede din cap.

— Îi voi spune, dar ce-ai aflat despre Georgette?

— Despre asta nu trebuie să vorbeşti, zise el. Nu mai înainte ca eu să-ţi spun că o poţi face. Timpul este un element preţios şi nu vreau ca poliţia să se amestece în povestea asta.

— Gândeşte-te la Georgette, Bob!

— Trebuie să ai încredere în mine, Toby. Mai mult decât am eu încredere în tine. Când...

— Nu e frumos ce spui!

— Fireşte, recunoscu Hunter, dar asta e. Îţi spun că există o speranţă, dar pentru restul va trebui să ai încredere în mine. Fac tot ce pot, iar tu ar trebui să cooperezi în tăcere...

— E o atitudine infamă, zise ea furioasă.

Avea dreptul să fie supărată, căci el dădea dovadă de o anume cruzime. Dar nu se putea altfel. Toby era prea implicată în această operaţiune. Dacă ar fi cunoscut îndoielile pe care le avea în legătură cu Georgette Chableu, ar fi fost posibil să piardă orice măsură şi să se repeadă în grămadă ca un animal turbat.

— Ai încredere în mine, îi zise el cu blândeţe.

Strângea cu putere volanul în mâini şi avea maxilarul crispat.

— OK, dar ai tot interesul să fii tare aşa cum se spune despre tine.

Urmară câteva clipe de tăcere în care Hunter îşi dori cu putere să reuşească. Apoi ea îl întrebă:

— Ai lăsat supravieţuitori în urma ta?

— Glumeşti? întrebă Hunter cu o voce plină de răceală.

Începu să scoată teancurile pătate de sânge din buzunare şi adăugă:

— Am simulat un jaf. În orice caz, n-a mai rămas nimeni care să mă contrazică.

— Te gândeşti la toate, spuse Toby cu o voce încordată.

„Să sperăm, să sperăm", îşi zise Hunter.

CAPITOLUL XI

La prefectura din Detroit avea loc o şedinţă. Un inspector ataşat prefectului primise misiunea ca să coordoneze acţiunea diferitelor servicii de ordine împotriva lui Bob Hunter. Se numea Jason Garvey şi fusese profesor la şcoala de poliţie înainte de a accepta acest post la prefectură.

Pentru a-l seconda pe plan executiv, fusese numit un specialist în crima organizată de la biroul procurorului general din Lansing. Reprezentanţi din toate districtele veniseră ca să asiste la reuniune şi să-şi ofere susţinerea necondiţionată faţă de Garvey.

Fusese formată o unitate de contingent şi conducerea acestei echipe fusese încredinţată locotenentului John Holzer. La discuţii asistau delagaţi canadieni precum şi câţiva agenţi FBI. Veniseră şi doi observatori trimişi de guvernator.

Fuseseră stabilite reţele speciale de comunicare precum şi planuri de acţiune regionale.

Asistentul prefectului trecuse ca să discute de Bob Hunter şi de situaţia care era, zicea el, de o mare gravitate.

Un ofiţer de legătură de la FBI le vorbi de felul în care acţiona Bob Hunter, ce obiceiuri şi ce metode avea.

Ofiţerul adăugă:

— Contrar a ceea ce se aude uneori, guvernul nu acordă nici un fel de permis de port-armă lui Bob Hunter şi nu susţine, sub nici o formă, cruciada ilegală pe care o poartă împotriva unor elemente din societatea noastră. Departamentul Justiţiei îl consideră pe Hunter ca pe un fugar în aceeaşi măsură ca şi alţi

criminali. Agenții de poliție nu trebuie să acorde vreo importanță faptului că Hunter nu a tras niciodată într-un polițist și să tragă de aici concluzia că nici nu o va face vreodată. Recent, în cursul unei reuniuni, niște psihologi au stabilit că subiectul a mers mult dincolo de rezistența fizică și morală a unei ființe omenești. E un psihopat care trebuie abordat cu cea mai mare neîncredere, căci se pare că și-a pierdut orice control asupra lui însuși. Adică e capabil de orice. Nu poate fi concepută lăsarea în libertate a unui om care are capacități distructive atât de înspăimântătoare.

Cei mai mulți polițiști recunoscură imediat discursul: o pledoarie în favoarea morții lui Bob Hunter. Nu mai era pentru nimeni un secret că mulți agenți erau convinși că Hunter era un lucru bun pentru societate și că s-ar fi uitat în altă parte dacă l-ar fi întâlnit pe stradă.

John Holzer avea propria lui părere despre discursul federal.

— Tâmpenii, zise el succint. În acest moment Hunter este omul cel mai echilibrat din Detroit. Periculos, da; nebun, nu! Dacă aș dispune de o duzină de polițiști la fel de sănătoși la minte ca el, aș avea toate șansele să pun mâna pe el.

Planul general consta în supravegherea tuturor criminalilor cunoscuți care ar fi putut să constituie ținta lui Hunter, iar aceștia erau destul de numeroși în regiune. Poliția avea să organizeze o capcană multiplă în care Hunter avea să cadă imediat ce-și va face apariția.

— Avem un atu, precizã Garvey. Cunoaștem aproape toate țintele pe care le-ar putea alege, dacă nu toate. Concentrându-ne asupra acestor personaje, vom limita dispersarea forțelor noastre și ne vom spori șansele de a avea contact cu subiectul. E un mare atu, adăugă el cu un aer satisfăcut.

— E o mare rușine, murmură Holzer. Dacă îi cunoaștem pe toți marii mafioți, de ce mai sunt ei în libertate?

— A-i cunoaște e una, John, replică un detectiv cinic care se afla lângă el, a-i băga la zdup e cu totul altceva. Eu am renunțat cu mulți ani în urmă, când Pimlico a fost pus rău de tot la punct de administrație pentru că ducea o ofensivă împotriva mafioților cunoscuți.

— Pimlico nu a căzut în dizgraţia administraţiei, zise Holzer indignat.

— Ah, nu? Atunci de ce-a fost mutat la Lansing? La ora asta ar fi trebuit să fie tot la Detroit.

— A fost promovat, atâta tot.

— Câte inculpări a obţinut la Lansing? întrebă detectivul.

— Nu mai multe decât aici, asta e sigur.

— Nu te poţi atinge de indivizii ăştia, John. Nimeni nu se poate atinge de ei.

— Du-te să-i spui asta lui Bob Hunter, replică Holzer.

Şedinţa se terminase în cele din urmă şi poliţiştii se strânseseră în grupuri mici ca să pună la punct detaliile planului general. Holzer îşi părăsi furios grupul şi ieşi pe culoar ca să se calmeze.

Tim Rossiter, un sergent tânăr din districtul lui, îl aştepta acolo. Se apropie, cu o expresie serioasă pe faţă, şi zise:

— Favorini a părăsit spitalul de capul lui la orele zece.

— Cine îl urmăreşte?

— Powel şi Chardan. S-a întors imediat la el la Woods.

— Încă nici o activitate?

— Nu, răspunse Rossiter. Numai telefoane. Îşi adună pistolarii.

— Logic, zise Holzer. Pune să fie urmărit de o întreagă echipă. Dacă cineva e capabil să-l atace pe Hunter, ăsta va fi doar Charley Fever. Eu voi fi obligat să controlez totul prin radio, Tim. Mi s-a dat unitatea de contingenţă.

— Ce contingenţă?

— În caz de criză. Toate forţele sunt mobilizate. Tot efectivul.

— Ce porcărie!

— Mie-mi spui? zise Holzer. Dar să fim drepţi, au toate motivele să le fie frică. Hunter are mania să declanşeze lucruri neaşteptate. Nu vor să fie depăşiţi de situaţie, asta e tot.

— Dar asta e treaba dumitale, domnule locotenent, zise Rossiter. E districtul dumitale. Ce i-a apucat să vă îndepărteze?

— E treaba tuturor, precizã Holzer cu o voce aspră. Şi apoi, asta îmi oferă mai multă mobilitate. Voi putea să-mi bag nasul peste tot.

Notă pe un carnet câteva frecvenţe de undă, smulse pagina şi i-o întinse lui Rossiter.

— Uite noile frecvenţe. Întoarce-te la Vârful Ascuţit şi branşează-le pe reţeaua noastră de comunicaţii. Următoarele douăzeci şi patru de ore le voi petrece aici sau în maşină. Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Am înţeles, zise tânărul sergent cu un zâmbet forţat.

Apoi se depărtă în grabă.

Holzer aprinse o ţigară, se plimbă pe culoar până când o fumă apoi se întoarse în sala de şedinţă.

Furia îi trecuse. La urma urmelor era normal ca un detectiv bătrân să devină cinic. Şi mai avea şi dreptate: nimeni nu se putea atinge de acele lepădături.

Un singur om putea s-o facă, şi omul ăsta venise la Detroit.

Cu toate astea, acum li se cerea poliţiştilor să tragă în el fără somaţie, să-l împuşte ca pe un câine turbat, ca şi cum ar fi fost un psihopat în plină criză de nebunie furioasă: el, singura armă eficace împotriva mafioţilor!

Se întoarse în sală şi descoperi un adevărat haos.

— Ce s-a întâmplat?

— Tot tipul nostru! exclamă un poliţist căruia, după toate aparenţele, nu-i venea să creadă. A atacat uzina de asamblare de lângă Willow Run!

Holzer înjură cu glas scăzut şi se îndreptă repede spre biroul de control. Şefii de echipă erau adunaţi în jurul unor console video şi priveau pe ecran desfăşurarea trupelor. Holzer întrebă discret pe alt locotenent:

— Cât e scorul?

— El cincisprezece, noi zero, bombăni tipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie exact deocamdată. Ţinta era un director de linie de montaj, un anume Kazini. Nimeni nu ştie cum a intrat Hunter şi cum a ieşit. Dar, brusc, Kazini s-a trezit suspendat de

un cârlig deasupra rezervorului cu substanţe anticorozive, şi răcnea în gura mare. A sosit serviciul de ordine internă dar muncitorii l-au derutat. După toate aparenţele, Hunter a stat vreo zece minute în uzină şi a vorbit cu muncitorii. Apoi a dispărut.

— Şi Kazini? întrebă Holzer.

— L-au coborât din cârlig teafăr şi nevătămat. Serviciul de securitate al uzinei ne-a contactat imediat şi a cerut să trimitem imediat brigada de la stupefiante. Muncitorii au blocat linia de asamblare şi au pus mâna pe toate maşinile.

— Ce?

— Da, răspunse poliţistul, s-ar zice că era o filieră de distribuţie. Nu e rău deloc, nu? Câte kilograme de heroină pot să fie ascunse într-o maşină nouă?

— Pentru Canada, murmură Holzer.

— Da, ciudată piaţă.

— Înainte de trecerea lui Hunter, comentă Holzer încruntându-se. Ce se ştie despre el?

— Nimic, am ajuns prea târziu. În acest moment se instalează baraje, dar era deja departe când am primit raportul. Nu ştiu ce să spun, John, nu înţeleg nimic. Tipul ăsta pare că evită toate capcanele noastre.

Holzer întoarse capul şi îşi reţinu zâmbetul.

La urma urmelor, pe lumea asta mai exista şi o anumită dreptate.

CAPITOLUL XII

Comandant secund al unei Familii mafiote din Massachusetts, Leo Turrin era agentul FBI cel mai bine plasat ca să cunoască toate faptele şi toate intenţiile Mafiei. De parcă această viaţă nu i s-ar fi părut destul de periculoasă, devenise şi cel mai bun prieten al lui Bob Hunter, individul pe care cele două medii în care evolua Turrin voiau să-l vadă mort. Vocea lui la telefon trăda o mare agitaţie.

— Pregătesc vânătoarea, sergente. Tocmai plecam când ai sunat. Am primit ordin de la cei din *Commissione* să plec la Detroit cu un avion particular care mi-a fost pus la dispoziţie. Aduc cu mine douăzeci de „torpile". Nu ştiu câte alte echipe sunt pe drum, dar cred că se strică treaba. Trebuie să fac o escală la Buffalo ca să iau al doilea grup.

— E logic, zise calm Hunter.

— Asta în privinţa Mafiei, continuă Turrin. Toată regiunea din jurul Detroit-ului e în mare tensiune. Poliţiştii din acest oraş sunt foarte susceptibili când se face scandal pe străzile din oraşul lor. După cum ştii, au deja destule necazuri şi nu le plac deloc grijile suplimentare pe care li le-ai pricinuit. L-am sunat pe Hal Brognola azi dimineaţă devreme şi...

— Unde e? Tot în Texas?

— Nu, dar şi-a lăsat acolo majoritatea trupelor. Strânge firimiturile lăsate de tine. Hal s-a întors la Washington. Mi-a spus să-ţi spun: „stop!" Va fi obligat să-şi încarce revorverul cu gloanţe adevărate dacă nu te ascunzi. A spus că în perioada asta e foarte frumos în Argentina.

— Acolo e totdeauna frumos, mormăi Hunter, dar războiul are loc aici, Leo.

— Da. Dar nu trebuie să i-o iei în nume de rău lui Hal. La Washington e acum scandal mare. Publicul nu mai are încredere în nimeni. Cineva de foarte de sus vrea moartea ta. La o adică, arestarea, dar mai ales moartea ta. Poate că e o diversiune, dar Hal are necazuri serioase. Chestia asta vine de mai de sus decât Departamentul de Justiție, sergente. Guvernul se prăbușește, cel puțin în parte. Știi dictonul despre General Motors de la Detroit.

— Da, ce e bun pentru General Motors, e bun pentru Statele Unite.

— Da, dar mergi puțin mai departe. Ce e bun pentru Detroit, e bun pentru economia națională, și viceversa. Se pare că se pregătește o derută ciudată și nimeni nu vrea să-l vadă pe Bob Hunter trecând pe la Detroit, punctul forte al unei economii în derută, ca să facă din el zdrențe.

— Nu vreau să distrug economia națională, zise Hunter cu o voce ostenită.

— Rezultatul va fi același. Cine crezi tu că conduce economia acelei regiuni?

— Nu crezi asta, Leo.

— Nu, nu chiar, dar sunt unii care cred cu tărie și care spun că sistemul nostru nu poate să supraviețuiască fără manipulările ilegale ale Organizației.

— Cine?

— Ei bine, cei care sunt îngrijorați din cauza devalorizării, a inflației, a curbei monetare, a dolarului care își pierde din valoare la bursa internațională și de echilibrul între conducere și muncitori. Organizația ține mai bine în mână muncitorii decât sindicatele. E o chestie putredă dar asta e realitatea...

— Leo, n-am timp să ascult o teză socială.

Turrin începu să râdă și prietenul său continuă:

— Și nu sunt de acord. Economia națională nu se va prăbuși pentru că directorul unei linii de asamblare, care umplea cu heroină mașinile destinate exportului, a fost arestat. Organizația

îi ține în mâna ei pe muncitori, de acord, e adevărat, dar îi ține de boaşe. Şi asta e cel mai rău.

— Bine. I-am spus lui Hal că voi încerca, am făcut-o.

— OK. Spune-mi un lucru. Cine e proxenetul-şef de-aici?

— Greu de spus, răspunse Turrin. Tony Quaso în principiu, dar acum...

— Evident, dar, după părerea ta, al cui om de paie era?

— În orice caz, nu al unuia dintre bătrâni. Oh, unii încearcă să treacă drept oameni de afaceri respectabili, investesc în afaceri semilegale, dar mafiotul nu se schimbă. Un mafiot rămâne mafiot până la moarte.

— Bine, poate că greşesc căutând un proxenet, zise Hunter gânditor. Cine deține afacerea semilegală cea mai prosperă din regiune?

— „Butch Cassidy", pe adevăratul său nume Bobby Cassiopea. Spală banii albi ai *Combinației* convertindu-i în titluri, acțiuni şi bonuri de tezaur. Cu astea cumpără societăți imobiliare, clinici particulare şi sanatorii. Apoi „fagocitează" o întreprindere, ascunde banii în Elveția într-un cont numerotat, şi îi face să se întoarcă pe o altă filieră şi o ia de la capăt. Pune la cale escrocherii internaționale de mare anvergură.

— E vorba de International Bankers Holding, nu?

— Chiar el. Dar de data asta a dat-o-n bară, zise Turrin râzând încetişor. De altfel, din cauza unuia dintre prietenii mei.

— Cassiopea dispune de un grup de call-girls pentru o afacere internațională?

— Bineînțeles, răspunse Turrin. Când dau de un „papagal", în felul ăsta îi suflă societatea, uzina sau cabinetul. Fără a mai vorbi ce le face înalților funcționari sau şefilor de stat din Lumea a Treia. În ceea ce privește fetele, e uimitor cum un om de afaceri sau un politician, chiar cei mai serioşi, pot să-şi piardă capul dacă li se oferă o fată frumoasă. Auzi, sergente, şoferul meu începe să se enerveze. Nu mai am mult timp.

— Mi-ai spus deja ce voiam să ştiu, Leo. Mulțumesc.

— Stai o secundă. Ai putea să-mi laşi mesaje la *Sheraton-Cadillac*.

— OK. Acolo va fi cartierul tău general?

— Nu, post-restantul meu. Ne vom ascunde în altă parte. Voi telefona la recepție din patru în patru ore începând de mâine după-amiază.

— OK. Ai grijă de tine, Leo.

Hunter închise și se întoarse la mașină. Toby îl aștepta nerăbdătoare.

— Cu cine ai vorbit? bombăni ea. Cu Dumnezeu?

— Nu, cu un sfânt.

Ea demară.

— Acum unde mergem?

— La prefectură.

— Cum?

Toby apăsă pe frână și întoarse capul ca să-l privească uimită.

— Ai auzit foarte bine, îi confirmă el.

— Sper că n-ai de gând să mă lași la prefectură și...

— Nu tu, eu. Mă duc acolo singur.

— Poftim?

— Toby, du-mă la prefectură, te rog.

— Ești nebun!

— Bineînțeles, dar du-mă totuși.

— Ești deranjat rău de tot, bombăni ea, neștiind încă ce să facă.

— Ia piciorul de pe frână, Toby, răsucește volanul la stânga, apasă pe accelerație și...

— Taci!

El îi zâmbi, ceea ce reuși să-i strice definitiv dispoziția.

Se îndreptă spre Woodward. Ochii ei aruncau fulgere și atmosfera din mașină era tensionată. Tensiunea crescu pe parcurs și atinse punctul culminant când Toby frână în fața prefecturii și intră în parcarea rezervată mașinilor de patrulare.

— Auzi, nu știu ce intenționezi să faci, dar lasă-mă pe mine să fac în locul tău.

— Întoarce-te la apartament, îi zise el cu o voce care nu permitea replică. Așteaptă să te sun. Voi avea nevoie de tine, Toby. Vom avea nevoie.

— Cine?

— Canadianca şi cu mine.

O sărută repede şi ieşi din maşină.

Se uită după el cum intra pe uşa principală şi dispărea în interiorul fiefului poliției din Detroit.

Întoarse şi părăsi parcarea, îndepărtându-se cu mare viteză, pe jumătate orbită de lacrimi.

— Domnul să te aibă în pază, Hunter, murmură ea. Domnul să te aibă în pază...

CAPITOUL XIII

Un tip înalt cu un registru oficial în mână se deplasa calm în sală, se adresa diferiților agenți, le asculta cu atenție răspunsurile, studia foi de serviciu şi lua note. În acest timp maşinăria polițienească îşi continua pregătirile.

Trecu pe lângă Holzer care îl privi cu mare atenţie, îi zâmbi şi se apropie de tabloul de afişaj.

Holzer se întoarse spre unul din oamenii săi.

— Cine e tipul ăsta?

— Habar n-am, răspunse polițaiul. N-am văzut în viața mea atâția curcani. Sunt unii care vin din localități de care nu aveam habar până în dimineața asta.

— L-am văzut undeva.

— Întreabă-l.

— Asta o să şi fac.

Dar omul se depărtase deja. Holzer îl urmări cu privirea, îl văzu apropiindu-se de agenţii federali, dând mâna cu un agent de la FBI apoi alăturându-se agenților de suraveghere.

Holzer se apropie şi îl întrebă pe agentul federal:

— Cine e tipul?

— Care?

— Cel cu care ai dat mâna adineauri. E în sala de colo.

— Ah, e Frapent.

— Unul de-al vostru?

— Da, aşa cred.

— Crezi? Poate e un nume de cod?

— În fond ce vrei? Joacă-te cu alții dacă vrei, eu am treabă!

— Da, aşa s-ar părea, replică Holzer agentului federal care reluase lectura ziarului.

Traversă încăperea în căutarea necunoscutului.

Acesta vorbea cu cineva de la brigada mondenă şi îşi susţinea afirmaţiile arătând spre unele părţi ale hărţii oraşului fixată pe perete. Agentul de la brigada mondenă dădea din cap, arătând energic cu degetul spre alte părţi ale hărţii. Conversaţia era foarte animată. Deodată, tipul înalt ridică ochii şi surprinse privirea lui Holzer. Îi făcu imediat semn să se apropie. Holzer se strâmbă dar se apropie.

Tipul înalt îi spuse:

— Eşti John Holzer dacă nu mă înşel, nu?

Holzer dădu din cap afirmativ.

— Da, şi tu?...

— Îl cunoşti pe locotenentul Kelso, nu-i aşa? De la brigada mondenă.

Cei doi locotenenţi se uitară unul la altul şi înclinară uşor capul.

— Ne-am mai întâlnit, zise Kelso uşor enervat.

— Probabil la balul prefecturii, replică ironic Holzer.

— Sectorul tău e nasol de tot, Holzer, zise Kelso. Jumătate din mafioţi locuiesc acolo fără să-i doară capul.

— Ba trei sferturi, îl corectă Holzer. Să nu fim modeşti.

Dar încerca să-şi amintească cine era tipul înalt. Acesta îi zise:

— Kelso mi-a spus că toată regiunea între Detroit East şi Harper's Wood a fost curăţată, neutralizată.

— Adică partea situată între cele trei şcoli? întrebă Holzer uitându-se pe hartă.

— Exact, mormăi Kelso. Între Notre-Dame, Regina şi Lutheran East.

— Totuşi ele se află la Harper's Wood, preciză tipul înalt.

— Şi? Tocmai. Directorii ţipă ca în gură de şarpe pentru că... Vreau să spun că toată regiunea asta e curată acum. O curăţăm o dată pe săptămână.

— E foarte aproape de districtul tău, Holzer, zise tipul înalt. Eşti de acord cu ce spune Kelso?

— Nu tocmai.

— Serios! Păi, ia spune-mi un nume unde acţiunea noastră a ratat! izbucni locotenentul de la brigada mondenă. Măcar unul!

— Linda Massage, spuse imediat Holzer. Maica Linda băga înăuntru toţi clienţii pe care îi dorea săptămâna trecută. Am trecut pe acolo în urmă cu două zile.

Kelso se uită la hartă.

— Unde e asta?

— Întâmplarea face ca Linda să fie cumnata lui Palooka Joe Venedetti. Cunoşti specialitatea lui Palooka Joe, Kelso?

— Unde vine asta? Arată-mi!

Holzer se apropie de hartă ca să găsească strada respectivă. Îl simţi pe tipul înalt strecurându-se lângă el, dar nu-şi dădu seama de plecarea lui decât întorcându-se. Tipul dispăruse.

Kelso îşi deschisese agenda şi nota adresa Lindei însoţită de un desen al străzii.

— OK, bombăni el. Voi cere supravegherea acestui local ca să mă conving. Ai face bine să... Ce-ai, Holzer? S-ar zice că ai văzut o fantomă.

— Cine e omul ăsta, Kelso?

— Care? Tipul înalt? Credeam că-l cunoşti. El a făcut prezentările, nu?

— Da, dar pe el nu mi l-a prezentat nimeni.

Părăsi încăperea cu un pas grăbit, fără nici o explicaţie, şi intră în sala agenţilor federali.

Agentul care îşi citea ziarul ridică ochii apoi îşi continuă lectura.

— Frapent a mai trecut pe-aici? întrebă Holzer.

— Ai o obsesie, bătrâne, răspunse agentul federal.

Holzer traversă rapid sala mare. Nu avea impresia că era obsedat, dar stomacul i se crispase şi avea certitudinea că înţelesese cine era tipul înalt. Simţi imediat fiori pe şira spinării.

Totuşi era de neconceput. O astfel de cutezanţă nu era posibilă. Nu puteai să intri la inamic în plină zi, nu puteai să

petreci un sfert de oră în sala de şedinţe discutând planul de atac cu adversarii şi trecând în revistă punctele de strategie.

Nimeni nu ar face asta. Mă rog, poate doar un sigur om. Acesta cu siguranţă că ar îndrăzni. Asta era şi motivul pentru care îi reuşeau toate loviturile.

Dar John Holzer ştia că se va simţi idiot dacă bănuielile sale nu s-ar dovedi exacte. Să fi petrecut cinci minute flecărind cu acel tip, după ce-l urmărise ca un nebun prin toate sălile prefecturii!

Se duse să ia un set complet de crochiuri ale Exterminatorului, din care poliţia distribuise cu sutele, şi îl privi îndelung. Nici o îndoială. Asemănarea era frapanată!

Lăsă să-i cadă din mână foile, care se împrăştiară pe jos, şi o luă la fugă pe culoar.

Tipul îi spusese pe nume, deci îl cunoştea! Dar cum? Cum aflase că îl chema Frapent? Întrebând un al treilea!

Ce avea în locul creierului, un aparat fotografic? Putea să reţină toate planurile, toate indicaţiile marcate pe harta aceea mare?

Dacă Holzer nu reuşea să-l găsească, să-l dea pe faţă... ce era de făcut? Să dea fuga la director şi să-i spună să schimbe planul? Pentru că un tânăr locotenent avea impresia că flecărise un moment cu Bob Hunter chiar în interiorul prefecturii!

Holzer ieşi pe uşa principală pe esplanadă, se uită vreo treizeci de secunde în toate direcţiile, apoi traversă în fugă parcarea.

Nimic, nici ce mai mică urmă. Ce să facă? Nimeni nu l-ar fi crezut. Holzer începu să râdă singur: „Al naibii Frapent!"

CAPITOLUL XIV

Bob Hunter va muri în cele din urmă, era conştient de asta. Dar nu voia să moară cu mâinile murdare, ucigând un poliţist. Poliţiştii erau şi ei oameni, nici mai buni şi nici mai răi decât ceilalţi, dar reprezentau o anumită formă de ordine pe care Hunter o respecta. Îi considera nişte soldaţi, nişte confraţi. Cauza lor era şi cauza lui, numai mijloacele erau diferite.

Dacă trebuia să-şi continue lupta, faţă de oamenii în uniformă albastră nu putea să facă decât un singur lucru: să-i evite. Dar exista o diferenţă enormă între a „evita" şi „a se ascunde", iar uneori, pentru a evita mai bine pe cineva, trebuia să te duci la el în casă. Exact ceea ce făcuse Hunter intrând în birourile prefecturii din Detroit.

Trebuia să cunoască planurile poliţiei ca să se poată deplasa şi acţiona în spatele poliţiei. Voia mai ales să afle dacă supravegheau o anumită parte a junglei, căci Exterminatorul voia neapărat să facă o plimbare.

Din păcate, o supravegheau!

Bobby Cassiopea nu fusese niciodată asociat cu Mafia în ochii poliţiei, dar acum era pus sub supraveghere. Recent, FBI-ul începuse să-l bănuiască pe acest financiar monden.

Probabil că un agent federal îşi chinuise creieraşii şi conştiinţa înainte de a pronunţa numele lui Cassiopea, căci acesta ar fi putut să creeze nenumărate dificultăţi. Faptul că numele lui fusese pus pe lista persoanelor ce trebuiau supravegheate dovedea cât de mult doreau aceşti agenţi federali să pună mâna pe Hunter. Nu era deloc un gând reconfortant.

Cassiopea nu era chiar un gangster obişnuit. Obţinuse o diplomă la Harvard şi era un maestru în finanţe internaţionale. *Newsweek* publicase un articol despre el şi îl numise „tânărul lup al finanţelor internaţionale" precum şi „playboy-ul financiar".

O singură dată fusese amestecat într-o afacere îndoielnică care se derulase în Utah cu câţiva ani în urmă, fiind vorba de o escrocherie asupra unui număr de acţiuni relativ modest.

După informaţiile lui Hunter, tipul avea patruzeci şi unu de ani, era căsătorit cu o contesă italiană veritabilă de care era despărţit şi de la care avea doi copii care îşi petreceau viaţa în şcolile cele mai scumpe din Europa.

Era proprietarul unei vile care se afla foarte aproape de Yacht Club. Închiria birouri în centrul oraşului Detroit şi avea o cabană pe Bald Mountain, între Pontiac şi Flint.

Hunter spera că va găsi urma Georgettei Chableu în unul dintre aceste trei locuri.

Dar mai întâi trebuia să-l izoleze pe Cassiopea şi să înşele supravegherea poliţiştilor ca să-i înmâneze o medalie de trăgător de elită.

Da, dar cum?

CAPITOLUL XV

Hunter coborâse direct în garajul prefecturii după ce părăsise sala de şedinţe. Un mare număr de vehicule fuseseră pregătite special pentru ofensiva anti-Hunter şi pentru supravegherea eventualelor sale ţinte. Staţiile lor radio fuseseră reglate pe diferite frecvenţe de comunicare folosite pentru această operaţiune. În mod normal, transformarea s-ar fi efectuat fără probleme, dar în acea seară erau mai multe maşini de transformat ca de obicei.

Iar Hunter avea nevoie de una din ele.

Evaluă rapid situaţia şi îşi fixă atenţia asupra şefului de serviciu, un tip de vreo patruzeci de ani frânt de oboseală, care făcuse prea multe într-un timp prea scurt.

Hunter avea darul să se înţeleagă bine cu oamenii, ăsta fiind unul dintre secretele reuşitei sale.

Se apropie de director zâmbind şi îi zise:

— Nu te grăbi, dar să ştii că avem nevoie de toate maşinile în treizeci de secunde.

Celălalt rânji cu amărăciune şi zise:

— Aşa se întâmplă totdeauna. Când e panică, ca în seara asta, nu-mi mai fac deloc sânge rău. Lucrurile nu pot decât să se amelioreze.

Hunter râse.

— Să nu te bazezi pe asta. Tocmai am venit să-ţi spun că s-au răzgândit. Trebuie să faci totul la loc cum a fost înainte.

— Nu se poate! răspunse şeful, al cărui zâmbet dispăru pe loc.

Hunter râse din nou şi îi dădu un pumn uşor între coaste.

— Nu te speria, n-ar fi trebuit să fac glume de prost gust.

Îi întinse o carte de vizită care îi fusese înmânată în sala de şedinţe.

— Directorul vrea să-l treci pe tipul ăsta pe lista ta.

Şeful de serviciu luă cartea de vizită şi se strâmbă.

— De ce nu-şi aduc federalii propriile lor maşini? zise el supărat. Ne trimit tipul şi pe urmă trebuie să curăţăm noi maşina.

Hunter dădu din umeri.

— Nu ştiu. Ştii cum e când e criză. Auzi, n-avem nici un interes să-l trimitem pe tip la Hertz. Avem şi noi mândria noastră la Detroit. Nu?

Şeful de serviciu râse şi el.

— Bine...

— E pe listă, nu?

— Nu, răspunse celălalt suspinând. Dar îl voi înscrie imediat.

— De altfel, trebuie să-i iau acum maşina. Ştii cum e cu protocolul şi toate chestiile... Prefectul nu vrea ca tipii ăştia să ne facă o reputaţie proastă după ce se vor întoarce la Washington.

— Mda, înţeleg, mormăi şeful de serviciu. Mereu aceeaşi poveste.

Devenise foarte înţelegător faţă de problemele lui Hunter.

— OK, adăugă el arătând cu degetul o maşină. Aia e gata.

Hunter luă pixul pe care i-l întindea şeful de serviciu şi scrise un număr de identificare al agentului federal în căsuţa indicată.

— Mulţumesc. Adu-mi aminte să te cinstesc c-o bere.

— Mai bine mi-ai da mai mulţi mecanici.

Hunter râse şi se uită la maşinile aliniate.

— Prima deci?

— Da. Plinul e făcut. Tocmai i s-au verificat frânele; vor funcţiona mai bine după câţiva kilometri.

Hunter îi mulţumi încă o dată apoi se îndreptă spre maşină. Era aproape nouă şi avea aspectul unei maşini civile, cu o antenă

discretă. Se instală la volan, verifică staţia radio şi demară imediat.

Încă nu pusese la punct detaliile misiunii, dar ştia exact ce trebuia să facă. Singura problemă era numai să reuşească.

*

* *

Agenţii Larson şi Papado erau la posturile lor de două ore şi hotărâseră că trebuie să aştepte cu răbdare.

Supravegheau intrarea principală din Cadillac Tower Building. Un al treilea detectiv se afla în holul imobilului. Erau permanent în contact radio.

Fotografii mărite ale lui Bobby Cassiopea se aflau etalate pe banchetă între cei doi poliţişti, alături de crochiuri ale feţei lui Bob Hunter.

Larson desfăcu capacul unui termos şi turnă cafea într-un pahar.

— Vrei? întrebă el.

Papado mormăi scuturând din cap apoi adăugă:

— Mă furnică fundul.

— Gândeşte-te la altceva, îi sugeră Larson.

— Nu reuşesc.

— Atunci freacă-te ca să pui sângele în mişcare.

Papado începu să râdă.

— Când avem o treabă ca asta, n-ar fi rău să ne luăm cu noi şi nişte femei bune. Nu-mi vine să mă pipăi singur.

Larson bău o gură de cafea şi lăsă repede paharul jos.

— L-ai văzut pe tipul ăla?

— Da. Seamănă la construcţie dar e prea bătrân.

— Verifică totuşi.

Papado suspină şi branşă aparatul de emisie-recepţie.

— Paul, uită-te la cel care intră.

— Am înţeles!

Apoi, după câteva secunde:

— Lasă-mă să dorm, te rog!

Larson se strâmbă, Papado suspină.

Aşteptarea se prelungea. Cei doi bărbaţi îşi frecau ochii din când în când şi încercau să se întindă. Papado îşi trosni încheieturile apoi aruncă o privire de scuze spre prietenul său, puse mâinile pe genunchi şi îşi schimbă greutatea pe cealaltă fesă.

— Să fii poliţist, mormăi Larson zece minute mai târziu, e totuşi o viaţă plină de lucruri interesante şi neaşteptate. E pasionant. Îmi voi sfârşi zilele purtând ochelari cu lentile groase de un centimetru, cu bătături la cur şi ciuperci pe pielea boaşelor. Toate astea agrementate cu amintirea tuturor dăţilor în care mi s-a spus „SS"-ist! Auzi, Pappy, de ce facem meseria asta?

— Ca să ne câştigăm pâinea, răspunse Papado dând din umeri.

— O putem câştiga şi jucând tenis sau golf. Dar, Dumnezeule mare, de ce facem *asta*?

Prietenul său suspină.

— Sper că nu vrei să te-apuci de altceva?

— Sandy vrea să divorţeze, îl anunţă Larson după o tăcere de câteva minute.

— Nu e proastă deloc, replică Papado.

— Vorbesc serios. Mi-a dat un ultimatum. Trebuie să aleg între ea şi meserie.

— Păcat. O să-ţi lipsească, Chuck.

— Fii serios.

— Totdeauna sunt.

— Nu reuşim să ne descurcăm cu banii. Tragem pe dracu' de coadă de la o lună la alta, ferindu-ne mai mult sau mai puţin de creditori. Ştii cât costă să faci un tur la supermarket în zilele noastre, Pappy? Nu mai ştiu.

— Ce nu mai ştii?

— Oricum, tot nu vom reuşi să-i înfundăm pe nelegiuiţii ăştia.

— Ce vrei să insinuezi?

— Mai bine să acceptăm plicurile pe care ni le propun, mormăi Larson.

— La naiba! zise Papado suspinând. O să-ți trag una peste gură dacă mai continui.

— Pe dracu!

— Păi, da! Să știi că mai degrabă mi-aș lăsa nevasta să facă trotuarul decât să mă ating de plicuri.

— Eu nu știu ce să mai zic, Pappy, nu mai știu.

— Posibil, dar eu știu. Am crescut văzând ce se întâmplă. Accepți plicurile, amice, iar ei îți iau ce a mai rămas din sufletul tău ca să se șteargă cu el la fund. Să știi că nici măcar n-am chef să vorbesc despre asta. Deloc. Înțelegi?

— Da, da.

Urmă o tăcere, apoi:

— Bombăn și eu, atâta tot, Pappy.

— Știu.

— Data viitoare să-mi tragi una peste bot.

— Asta o să și fac.

Tăcură din nou.

Polițiștii care supraveghează nu au uneori nimic de făcut decât să reflecteze, și ăsta e cel mai rău lucru.

Puțin mai târziu auziră în aparat:

— Strike Cadillac, aici Strike Seven Honcho.

Larson consultă buletinul de comunicări.

— E șeful sectorului; e mobil. Pe Delta.

Papado branșă pe lungimea de undă și apucă microfonul.

— Te ascult, Seven Honcho.

— Raportul.

Papado aruncă o privire spre Larson, ridică ochii spre cer și răspunse:

— Negativ. N-a intrat, n-a ieșit.

— Nici un contact cu agentul de la supraveghere?

— Negativ. Postul interior afirmă că nu se află la fața locului. Repet: nu se află la fața locului.

— OK, tot sectorul e liniștit. Schimbați-vă între voi pentru o pauză dar nu vă depărtați.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Papado puse microfonul la locul lui și se adresă lui Larson:

— Parcă şeful mobil trebuia să intre în dispozitiv abia la miezul nopţii?

Prietenul său dădu din umeri cu lehamite.

— Se răzgândesc din cinci în cinci minute. Vrei să haleşti primul?

— Nu, e prea devreme. Dar aş vrea să iau puţin aer. Să fac un mic tur.

Larson râse.

— Du-te, dar să nu accepţi vreun plic!

Papado se prefăcu că-i trage una la bărbie, ieşi din maşină apoi se aplecă în interior ca să zică:

— Iar tu, ai grijă să nu-l arestezi pe Exterminator înainte de întoarcerea mea!

— Nu-ţi face griji, răspunse Larson. După părerea mea, tipul e la o sută de kilometri de-aici.

Dar se înşela, căci Hunter tocmai trecuse la mai puţin de cincizeci de metri de maşina lor care staţiona.

După câteva minute şi la câţiva kilometri de acolo, un alt poliţist se întoarse spre partenerul său după ce puse microfonul la locul lui, în urma unui scurt contact cu Nine Honcho, şeful lui de secţie mobil, şi îl întrebă:

— N-ai avut niciodată impresia că cineva se uită la tine în timp ce supraveghezi un loc? Se auzea prea bine ca să fie adevărat. Pun prinsoare că şeful se uita la noi în timp ce-mi vorbea.

Celălalt dădu din umeri şi îşi băgă în gură altă lamă de gumă de mestecat.

— Totul e cu fundul în sus în seara asta, zise el mestecând guma dulce. Trebuie să trăieşti în ritmul epocii tale, bătrâne.

— Dar nu-mi place asta, atunci când lucrurile nu sunt clare.

— Şeful mobil a fost cât se poate de clar. Iar eu sunt foarte mulţumit că se află în zonă.

— Se pare că Hunter nu trage niciodată în poliţişti.

— Poate că e adevărat, poate că nu. Dar de unde să ştie că eşti poliţist sau nu. N-am tatuat pe frunte POLIŢIST.

Celălalt râse nervos.

— Ai dreptate, dar şefii mobili ar fi trebuit să intre în acţiune abia la miezul nopţii. Totul e cu fundul în sus, după cum spuneai.

— Păi, sunt şi motive, nu? Un tip aterizează aici, nu se ştie de unde, şi începe să omoare vreo şaizeci de indivizi şi dă foc unei case. Un motiv cât se poate de valabil ca să te enervezi.

Într-adevăr, toată lumea era nervoasă. Cu excepţia celui care se deplasa liniştit la bordul unei maşini de patrulare subtilizată de la prefectură şi care se dădea rând pe rând drept Seven Honcho şi Nine Honcho.

CAPITOLUL XVI

John Holzer conta enorm pe instinctul lui şi era convins că cincizeci la sută din munca oricărui poliţist consta în a ţine cont de impresiile care îi treceau uneori prin minte. Tehnicitatea era un lucru, intuiţia altceva. Holzer credea cu fermitate că un poliţist care nu reacţina atunci când începea să simtă fiorul instinctiv, nu era un poliţist adevărat.

Locotenentul Holzer simţea un fior constant de mai bine de douăzeci minute. Rupse în sfârşit tăcerea, intră în sala de conferinţe şi se apropie de Joe Daley, un detectiv cu peste treizeci de ani de serviciu. Daley ar fi urmat să fie numit inspector de district. Deocamdată comanda operaţiunea de supraveghere. Fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui lui Holzer care, poliţist şi el, murise în timpul serviciului.

— Ce-i cu tine? îl întrebă el pe Holzer. Nu-ţi place postul?

— Nu, nu, e bine, răspunse Holzer vechiului prieten al familiei. Auzi, Joe, ce-ţi spune instinctul tău în seara asta?

— Hibernează în acest moment.

— Aha!

— Da, dar al tău e vioi. Am dreptate?

Ridică receptorul unui telefon şi dădu un ordin scurt. Holzer rămase tăcut, contemplând cu nervozitate afişele de pe perete.

Daley închise.

— Auzi, tipul ăsta a venit în zona ta la început. Înţeleg ce simţi. E terenul tău, OK, dar un poliţist bun...

— Nu-i deloc asta, Joe. Cum să spun... În fine, ori sunt nebun ori am stat de vorbă cu el cu foarte puţin timp în urmă.

Ochii vioi ai inspectorului se fixară asupra lui Holzer.

— Da? Unde?

Holzer se uită spre stânga.

— Acolo.

— Unde acolo?

— Acolo unde se află Kelso în acest moment.

— Credeam că vorbim de Hunter.

Holzer înghiți în sec.

— Într-adevăr.

Joe Daley se scărpină gânditor pe obraz.

Locotenentul se uită la ceas.

— Acum treizeci de minute.

— De ce nu mi-ai spus nimic atunci?

— Tipul a dispărut în momentul în care am început să am bănuieli.

— Şi asta când a fost?

Holzer schiță o grimasă.

— Aproape chiar în momentul în care a dispărut. L-am căutat. Am alergat prin tot imobilul ca un dement. N-am mai dat cu ochii de el.

— Şi tot n-ai spus nimic. Până acum. De ce?

— Tu vorbeşti imediat când ai o impresie, Joe?

— Dacă mi se pare fondată, da. Ce vrei să-mi spui, Johnny? Că tipul ăsta a intrat ca să arunce o privire? Că a intrat în sala de şedințe de la prefectura din Detroit, că s-a uitat la tot şi că pe urmă a plecat? Fără ca cineva să-l fi recunoscut? Cu excepția ta.

— Da. Exact.

Holzer încrucişă brațele şi se uită fix la perete.

— Dar de ce-ar fi făcut asta?

— Exact asta mă întreb şi eu de o jumătate de oră. Joe, acest tip a ridiculizat toate forțele de poliție din țară, n-ai decât să citeşti rapoartele. FBI-ul îl urmăreşte de la prima lui intervenție. Toți gangsterii visează să încaseze recompensa pe care Mafia a pus-o pe capul lui. Mafioții au format echipe speciale de vânători de capete. Dar scapă de fiecare dată. Cum? Cum face? Nici măcar nu avem un desen serios al lui. Cum arată cu adevărat?

Oare polițiștii întorc cu adevărat capul când trece, știu măcar că se află acolo? Trebuie să existe o explicație...

— Hei, liniștește-te. Ce vrei să-mi spui, Johnny?

— Nu știu, asta mă supără cel mai mult, mărturisi cu tristețe Holzer. Doar că... La dracu! Știu că a fost aici! Și...

— Și ce?

— Nu e o treabă pentru poliție, Joe.

— Atunci ce-i?

— Nu știu. Dar știu că nu e domeniul nostru. Auzi, poliția există ca să-i aresteze pe criminali, nu?

— Dar nimeni n-a spus contrariul după câte știu, și nimeni nu a pretins vreodată că Bob Hunter e altceva decât un criminal.

— Totuși asta nu merge. Ai pus degetul pe rană, Joe. De-asta vine și pleacă fără probleme. Metodele noastre nu sunt bune. Procedăm cum nu trebuie.

— Ești un polițist, Johnny.

— Da.

— Tatăl tău a fost polițist iar eu sunt tot polițist. Toți bărbații din afurisita asta de sală sunt polițiști. Atunci spune-mi acum unde procedăm greșit și prin ce păcătuiesc metodele noastre?

— E un militar.

— Ce?

— E un soldat. Și e un război. Nu războiul dintre bande, cu care suntem obișnuiți, și nu luptă împotriva noastră. Ci împotriva *lor*.

— Și? Continuă.

Câțiva detectivi se apropiaseră de cei doi și ascultau cu interes conversația.

Holzer se uită rapid la omul care se afla în spatele lui și continuă:

— A fost aici, Joe. S-a plimbat în sala de ședințe preț de vreo zece minute, a vorbit cu toată lumea, a luat notițe și a examinat toate foile de servicu și buletinele de comunicații. Am crezut că e un polițist întâlnit de mine undeva și de numele căruia nu-mi mai aminteam. Presupun că ceilalți au avut aceeași impresie. Dar, într-un fel sau altul, a remarcat că mă interesam de

el. Şi-a dat seama, Joe. A înţeles imediat că-mi puneam întrebări. A plecat şi eu am venit în încăperea asta după el. Se apropiase de Kelso şi i-a făcut o remarcă neplăcută. Keslo îi ţinea piept. Tipul m-a văzut venind în spatele lui. A aflat, Dumnezeu ştie cum numele meu, şi m-a chemat. A fost rapid în draci! Teatrul lui a mers perfect. M-a făcut să intru în horă şi, după câteva minute, m-am pomenit certându-mă cu Kelso. Atunci a dispărut. Spune-mi, Joe, ai mai văzut un gangster sau un criminal oarecare reuşind o astfel de figură?

Bătrânul poliţist se gândea. Suspină şi se ridică.

— De câte ori nu s-a ratat prinderea unui om pentru că nu aveam decât dovezi de circumstanţă? întrebă el cu o voce răguşită. Crezi c-am să mă duc la director să-i pun în faţă o ipoteză atât de subţire? Nu mi-ai oferit nici o dovadă. Era probabil un poliţist pe care îl cunoşteai de undeva. Sunt poliţişti care vin din cinci în cinci minute. La fel şi agenţi FBI. Vin ca vulturii imediat ce este anunţată prezenţa lui Hunter. Aici e o reuniune naţională a poliţiştilor şi...

— Joe... Inspectore, am studiat crochiurile feţei sale. Seamănă. Şi instinctul îmi spune...

— Ieşi de-aici şi ia-ţi instinctul cu tine, bombăni Daley.

Apoi, văzând privirea disperată a tânărului locotenent, adăugă:

— Ascultă, eşti un poliţist bun. N-am să spun niciodată contrariul, Holzer, dar toţi suntem foarte nervoşi. Ne putem înşela, mai ales când ne repezim de fiecare dată când vedem o umbră. După cele pe care mi le-ai spus, n-am să mă duc la director să-i spun că tipul care constituie cauza acestei mobilizări generale a intrat ca să stea de vorbă cu oamenii în timp ce noi încercam să punem la punct o strategie ca să punem mâna pe el. Nu voi face asta, Holzer. Aşa că întoarce-te la postul tău şi ia-ţi impresiile cu tine.

Câţiva oameni râseră încetişor în fundul sălii.

Holzer deschise gura, o închise imediat, apoi întoarse spatele ca să se îndepărteze furios.

Se lovi de alt polițist care tocmai sosise și încerca să atragă atenția lui Daley.

— Domnul inspector, zise el cu o voce neliniștită. Se întâmplă ceva ciudat pe rețeaua radio.

Hozler se opri și trase cu urechea.

— Ce? întrebă Daley cu un aer dezgustat.

— Șefii mobili de sector încep abia la noapte, nu? În privința asta nu a avut loc nici o schimbare?

— Nici o schimbare, bombăni Daley. Nu e nevoie să comunicăm înainte de căderea nopții...

— Tocmai. Dispecerul a branșat accidental monitorul Delta și a auzit un șef mobil de sector vorbind cu o mașină care se află la Harper Woods. Am început să verific. Alte două mașini au declarat că au avut și ele un contact radio cu un șef mobil de sector. Mașinile Strike 7, Strike 8 și Strike 9.

Holzer se apropiase din nou de biroul lui Daley și ascultase cu mare interes.

Directorul supravegherii se uita la agentul de comunicații cu un aer ciudat.

Holzer tuși ușor și zise:

— Acum ce-ți spune instinctul, Joe?

CAPITOLUL XVII

— Noroc că ai primit mesajul, zise direct Leo Turrin. Am veşti importante pentru tine...

— Şi eu pentru tine, spuse Hunter. Încercam să te reperez, Leo. Unde e cabina ta de telefon?

— Nu departe de Tommy Damio, pe aceeaşi stradă. Aici e car-tierul nostru general, notează şi asta. Ai întârziat, tocmai voiam să plec.

— Îmi pare rău, dar am avut treabă. Tocmai am primit mesajul. Care sunt veştile atât de importante pe care trebuie să mi le spui?

— Brognola.

— Spune-i lui Hal...

— Nu, stai, mai întâi ascultă-mă. Asta vine direct de la Dumnezeu. Hal cere să uiți toate serviciile făcute în trecut şi să laşi totul baltă. E clar şi precis. Mi-a spus textual: „Nu trebuie să se apropie de Butch Cassidy, nici măcar să-l privească chiondorâş..." E un ordin. Înțelegi?

— De când primesc ordine de la FBI? întrebă calm Hunter.

— Acest ordin nu e pentru tine, e cel care i-a fost dat lui Hal. Direct de la biroul prezidențial.

Hunter tăcu un moment.

— E chiar atât de grav?

— E chiar mai rău. Tipii de la Washington nici măcar nu îndrăznesc să pronunțe numele lui Cassiopea, îl numesc tot pe numele lui de cod, Butch Cassidy. Scotocesc şi sapă. Lucrurile se agravează cu fiecare pas. Consecințele ar fi atât de înspăimântă-toare încât...

— OK, Leo, zise Hunter întrerupându-l. Spune-i lui Brognola că voi face tot ce-mi stă în putință ca să nu-l şifonez, dar trebuie să-i vorbesc.

— Nu, sergente, nu trebuie!

— Îmi pare rău, dar am motivele mele, Leo. Vreau să-i vorbesc.

Vocea lui Leo avea uşoare accente de panică.

— Ştiu că nu e cazul să ți se interzică dacă eşti decis, şi am încredere în judecata ta. Dar nu se vrea ca acest tip să afle că FBI-ul se interesează de el.

— Se află totuşi pe lista celor supravegheați.

— De unde ştii?

— În față la el se află o maşină anonimă. Trei polițişti supraveghează imobilul.

Turrin aproape că gemu.

— Nu-ți face griji, zise Hunter. Sunt discreți. Atât de discreți încât voi trece pe lângă ei fără să fiu reperat.

— Ai grijă. Nu crede tot ce ai auzit despre polițiştii din Detroit. Nu sunt nişte îngeraşi.

— Da, am băgat de seamă. În curând se va face noapte. Rămâi la Damio în seara asta? Toată noaptea?

— Da, nu închide. Am o informație pentru tine. Se petrec nişte chestii. Charley Fever asmute vechea gardă şi o strânge în clădirea pe care ai atacat-o ieri seară. Am impresia că ia conducerea ostilităților. E un pas mare pentru Charley. Adică e un dur, firește. În aceste momente se plimbă cu o gaură în umăr. Dar niciodată nu a fost mai mult decât un pistolar, şi probabil că ştii asta. Totuşi el pare să fi luat conducerea Familiei şi bătrânii şefi îl ascultă.

— Deci se adună la Yacht Club?

— Da, dar numai vechea gardă. Ar putea să fie o ocazie formidabilă. Detroit a fost totdeauna un oraş foarte unit, nu a existat niciodată discordie familială. Altceva interesant. Ți-am spus deja că bătrânii din *Commissione* au trimis echipe de vânători de scalp. Acum sunt vreo douăsprezece, răspândite în tot oraşul. Am înțeles că se pregătea o schismă. Ştii că Familia

de la Detroit nu a fost niciodată perfect de acord cu deciziile naționale. Crazy Sal era vinovat de asta. Dar acum, după ce-a murit...

— N-a supraviețuit?

— Am crezut că știi. Nu, a murit azi pe la prânz. În orice caz, acum când Sal a dispărut, bătrânii din *Commissione* vor încerca să aducă Detroit în cadrul grupului. Știu că Charley Fever adună vechea gardă și au zis: „Să-l lăsăm pe Charley și pe bătrâni să dea piept cu Hunter, vom trimite echipe pentru protecție. Stați liniștiți, lăsați-l pe Charley să se descurce cu Bob Hunter"...

Hunter mormăi ceva de neînțeles.

— Evident, nu e rău deloc.

— Nu, deloc. Ai făcut treabă bună ieri seară, sergente, iar Hal vrea să știi că-și dă perfect de bine seama de asta. *Combinația* a primit o lovitură grea și prietenii ei au fost foarte stingheriți. Nimeni nu a fost pus sub acuzație ieri seară, dar lista colaboratorilor s-a lungit considerabil. *Combinația* e dată peste cap. Totuși Hal te roagă tare mult să uiți de Butch Cassidy. Mie îmi pare rău că-ți vorbesc despre el.

— Îl cunoșteam deja, Leo. Și nu-l pot uita, e ceva personal, dar voi fi cât se poate de discret.

— Bine, zise Turrin suspinând. Vorbește cu el dacă așa trebuie. Aș vrea totuși să-ți dau un sfat prietenesc.

— Te ascult.

— Termină în felul ăsta. Vorbește cu Butch Cassidy, află ce vrei să afli și pleacă. Ascunde-te într-un loc retras și stai acolo un timp. Între noi, pot să-ți spun că la ora actuală ești un om mort. Mort. Doar dacă nu cumva părăsești rapid orașul. Toți vor moartea ta, ambele tabere. Polițiștii sunt toți mobilizați, chiar și unitățile anti-manifestații. Până diseară vor apărea unități mobile pe străzi, gata să intervină în câteva secunde. Dispun de vehicule blindate, de arme de calibre mari, de gaz lacrimogen, de tot felul de arme. În plus, a sosit și o echipă specială de US Marshals. E vorba de trăgători de elită, iar carabinele lor sunt enorme.

— Ştiu, răspunse Hunter cu o voce ostenită. Mulţumesc totuşi.

— Asta e în tabăra poliţiei, dar de cealaltă parte e şi mai rău. Au dat fuga cei mai buni pistolari, înarmaţi până în dinţi. Eu sunt la Damio, băieţii din Buffalo se află la Tomassetta. Trei grupuri newyorkeze sunt la...

— Nu te obosi, Leo. Ştiu.

— Pleacă, şterge-o de-acolo.

— Nu pot.

— Dar de ce, Dumnezeule mare? Ce-i atât de important?

— Ţi-am spus, e ceva personal.

— Mormântul tău va fi impersonal, sergente. Tu sau altul. Ce să pun să scrie, „Aici zace războiul lui Bob Hunter"? Din cauza unei vendete?

— Nu e o vendetă, e o „restituire".

— Cum?

— Nu, nimic. Voi pleca imediat ce va fi posibil.

— Nu te duce la club.

— La Yacht Club?

— Eşti aşteptat. Charley a adunat acolo toate „torpilele" din oraş. Prin comparaţie, ieri a fost un fleac.

— Dacă zici că a fost un fleac..., murmură Hunter.

— Bine, în seara asta o să fie tare de tot, nu te duce.

— Dar aveam de gând să mă duc.

— Faci cum crezi. Auzi, să nu-i porţi pică lui Hal. E copleşit de ordinele primite de sus.

— Ştiu, zise Hunter suspinând. Brognola e un băiat bun, transmite-i salutări din partea mea, dar nu şi scuze. Fac numai ce trebuie să fac, Leo.

— Bineînţeles. Ai grijă.

— Şi tu.

Hunter închise, se uită cu răceală la maşina de poliţie care se afla în faţa cabinei telefonice, apoi puse a doua monedă în aparat. Venise momentul să cheme întăriri.

Vocea lui era calmă.

— Da?

— Eu sunt, zise el. Vei găsi cheile în cutia cu cafea. O camio-netă Ford Econoline cenuşie se află în parcare, locul G-12. Ia-mă de la intersecţia străzii Kelly cu Morang peste douăzeci de minute.

— Stai, unde vine asta? Aproximativ.

— Direcţia e pe opt mile până la Kelly care se află după Gratiot, sud spre Moragn.

— Am înţeles. Ai nevoie de materialul care se află în cealaltă maşină?

— M-am ocupat de asta azi dimineaţă.

— Ăăă, bine. Nimic altceva?

— Să nu întârzii.

— O să am grijă, răspunse ea cu o voce răguşită.

Hunter închise, se uită la soarele care apunea apoi se întoarse la maşină.

CAPITOLUL XVIII

— E o adevărată sminteală! exclamă Toby. Camionul ăsta e un arsenal pe patru roți!

— Exact, răspunse Hunter. Voi avea nevoie de el. Vreau să te folosești de mașina cu care am venit. E furată, așa că trebuie să fii foarte atentă.

— Formidabil. Fără a mai vorbi de restul, singurul lucru de care am cu adevărat nevoie e să fiu prinsă la volanul unei mașini furate.

— Situația e chiar mai rea, zise Hunter zâmbind. Am furat-o de la prefectură, și asta se știe. Nu folosi stația radio. Cred că patrulează orașul în căutarea mea.

Toby făcu ochii mari.

— Ești incredibil!

Hunter râse ușurel și îi zise:

— Aș vrea să faci o diversiune.

O duse în partea din spate a camionetei și îi arătă o hartă mare a orașului care era prinsă cu scotch pe perete. Atinse ușor cu degetul linia de demarcație între comitatele Wayne și Macomb, care mărgineau G. P. Wood la nord, apoi descrise o curbă până într-un loc precis.

— Ce-i acolo? întrebă ea.

— Acolo trebuie mers. Pe strada asta.

— De ce?

— Uită-te bine, zise el cu blândețe.

— Dar nu...

Tânăra femeie tresări brusc.

— Ce înseamnă cifrele astea cu roşu? Numerele caselor?

— Exact.

— O mie patru sute nouăzeci şi doi, nu?

— Da, e numărul casei care ne interesează. E a doua pe dreapta, în direcţia nord.

— Incredibil...

— Ciudat, nu?

— Îmi ziceam eu că numerele astea trebuie să însemne ceva, dar... Nu-i o coincidenţă, nu?

El suspină şi o strânse uşor de mână.

— Toby, am constatat de multă vreme că în lumea asta nu există coincidenţe. Omul care locuieşte la numărul 1492 este cheia care ne va permite s-o găsim pe Georgette. Trebuie să intru acolo.

— E acasă?

Hunter dădu din cap afirmativ.

— Se ascunde acolo. Nu s-a mişcat din casă toată ziua.

— Atunci ce mai aşteptăm?

— Casa se află sub supraveghere. Două maşini. Prima se află exact la nord şi în faţă, a doua e oprită în colţul străzii, la est.

Toby se încrunta în timp ce privea harta în penumbra camionetei. Hunter aprinse o lampă.

— OK, zise ea. Am reperat-o. Ce vrei să fac?

— Aş vrea să duci acolo maşina asta furată.

— Serios? Până la casă?

— Da, dar încetişor. Pune-ţi un batic pe cap. Nu le da ocazia să te vadă foarte bine. Stinge farurile când te apropii şi nu le mai aprinde. Intră pe alee şi opreşte-te.

— Cum e aleea?

— În formă de semilună, lungă de vreo cincisprezece metri.

— Bine, zise ea oftând. Intru şi mă opresc.

— Exact.

— Cât stau acolo?

— Destul ca să pot intra în casă.

Hunter indică un loc pe hartă.

— Voi veni de aici, prin spate. Voi lăsa aici camioneta şi voi merge mai departe pe jos. Când vei intra pe stradă, voi avea nevoie de două minute. Fă să dureze tot manejul două minute.

— OK, nici o problemă. Vrei să trec prin faţa maşinilor de supraveghere?

— Da, vreau să fii reperată.

— Vrei să fiu prinsă?

Hunter îi puse o mână pe umăr.

— Nu vreau să tragă în tine, Toby. Când se vor apropia, totul va fi terminat. Şi aşa e destul de riscant; au primit ordin să tragă fără somaţie.

— Da, ştiu, murmură ea.

— Când se vor apropia, arată-te, lasă-i să te vadă. Începând din acel moment, procedezi cum crezi de cuviinţă. Cred că ştii mai bine decât mine ce trebuie să faci.

— Bineînţeles, zise ea cu ochii la hartă.

— OK, să mergem, zise el.

— Bob...?

— Da.

— Crezi că Georgette se află în această casă sau că există o... speranţă?

— Nu se ştie niciodată, Toby.

— Da, ăăă... OK, să mergem.

Tânăra femeie se întoarse brusc, îşi petrecu mâinile după gâtul lui şi îşi lipi gura de urechea lui.

— Nu te lăsa împuşcat, şopti ea.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, mormăi el.

— Dacă Georgette... Dacă e deja pierdută, ar fi inutil să mori şi tu. Nu te îngropa voluntar cu ea. Din bravadă.

— Nu fac nimic din bravadă. Dacă ai o idee mai bună, sunt gata să te ascult.

— E riscant, nu?

— Toby, totul e riscant în înfruntarea asta. Ştii foarte bine.

— Da. Evident. Bine...

— Acum trebuie să plecăm, Toby.

Ea îşi şterse o lacrimă care îi cursese pe obraz şi coborî din camionetă.

Se făcuse noapte şi atmosfera era apăsătoare.

Hunter coborî ultimul şi îşi potrivi ceasurile.

— Mergi în urma mea până la marginea cartierului, zise el. Rămâi la vreo sută de metri în spatele meu, dar nu mă pierde din vedere. Voi începe manevra la două sute de metri de ţintă, la vest. Vei merge mai departe singură şi vei intra pe alee la secundă.

— Foarte bine, murmură ea. Unde de reîntâlnim?

— Glumeşti? Crezi că o să scapi doar cu câteva cuvinte?

— Mai întâi trebuie să mă prindă.

Hunter făcu un pas înapoi şi zise:

— Am terminat, abandonezi misiunea.

— Ei, ascultă! Stai, n-am să fac nici o prostie, dar nu subestima abilitatea de care sunt în stare. Deci, unde ne reîntâlnim?

— Toby, zise Hunter, vor trage la cea mai mică ocazie. Nu le oferi această ocazie.

— La apartament, OK?

Ea îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare. Îl manevra şi Hunter ştia asta. Hunter lăsă umerii să-i cadă, bombăni două-trei înjurături apoi îi zise:

— OK, Toby, ne întâlnim la apartament. Dar nu veni cu o mulţime de poliţai după tine.

— Fii mulţumit dacă te vei întoarce şi tu, şopti ea cu acelaşi ton.

El îşi trecu mâinile sub braţele ei, o ridică în sus, o sărută, o puse iar jos, o întoarse şi o expedie până la maşina furată cu o pălmuţă peste fund.

Apoi urcă în camionetă şi se avântă în junglă. Era o junglă umană, plină de canibali şi de vânători de scalp, de paznici de vânătoare şi de animale sălbatice care cunoşteau toate cărările şi toate pistele.

Bob Hunter se gândi o fracțiune de secundă la acea lume mai bună pentru care lupta, dar pe care poate că nu o va vedea niciodată.

CAPITOLUL XIX

— Lee!

— Da?

— O maşină vine de la est. Stai... Da. Nu pot să-l văd pe cel de la volan dar... E singur. Maşina... S-ar zice... La dracu! E vehiculul furat!

— OK, nu mişca! Stai unde eşti!

— Am înțeles! Trece pe lângă mine. Tot nu reuşesc să... Dar e chiar maşina noastră!

— OK. O văd. Ce face?

— S-a oprit la intersecţie. Cel de la volan e indecis. Poate că ne-a reperat.

— Nu te mişca de-acolo! Harvey, ia legătura cu şeful mobil de sector. Şi nu care cumva să te mişti de-acolo, fir-ar să fie!

— Nu. A pornit. Vine drept spre tine!

— Gata! Poţi demara.

— Am plecat!

— Încet, încet... Stop! S-a oprit din nou!

— La dracu, la dracu şi la toţi dracii!

— Se uită. Poate că va face turul. Rămâi unde eşti.

— Vine unitatea mobilă?

— Sunt pe drum. Demarează iar. OK, face turul, blochează-l prin spate!

— Gata. În cât timp vor fi aici?

— Sunt pe drumul de pe malul lacului, şi gonesc spre noi. Să nu-l laşi să o şteargă! Blochează-l bine! OK... OK... Mda. E

bine! A stins farurile! Gata, a intrat pe alee! Doamne, nu-l mai văd! Dar tu?

— Aiurea! Nu văd decât copacii din grădină!

— Mergem acolo pe jos. Îți trec ție legătura pe Delta. Rămâi în contact cu secțiunea mobilă!

— Am înțeles! Ai grijă!

— Mulțumesc!

*
* *

Era un fel de sală mare care folosea la lucru şi la odihnă. O fereastră mare dădea spre un balcon imens care se întindea deasupra fațadei imobilului. Acolo era amenajat un colțişor pentru destindere. Într-o parte se afla un birou superb din acaju şi în cealaltă parte se putea vedea un pat enorm. Mai era o încăpere plină cu haine şi o sală de baie unde luminile erau stinse.

Peretele de deasupra biroului era plin de fotografii înrămate, protagonistul fiind de fiecare dată proprietarul casei care poza alături de vreo celebritate.

Cassiopea cu vicepreşedinții Statelor Unite. „Pentru Cass, cu cele mai bune sentimente..."

Cassiopea cu un om de stat european. „Dragului meu Cass, fără care am fi mult mai săraci..."

Cassiopea cu un şeic arab bărbos şi cu caftan. Dedicația era ilizibilă dar cu siguranță flatantă.

Cassiopea cu un superstar de la Hollywood. „Pentru Cass Darling..."

Mai erau şi altele. Era o colecție impozantă.

„Cass Darling" se afla lângă fereastră. Se uita cu prudență în stradă printre perdele.

Probabil că citise în *Playboy* cum se îmbrăcau seducătorii ca să petreacă o seară liniştită la ei acasă, singuri. Purta o haină de interior din catifea neagră şi o pereche de pantaloni de alpaca. Între degete avea o pipă. Lumina singurei lămpi aprinse se

reflecta pe unghiile lui îngrijite iar părul era tuns impecabil şi pomădat.

Pe birou se aflau doar un dosar şi un telefon.

Hunter întinse braţul la nivelul umărului şi lăsă să cadă pe birou medalia de trăgător de elită. Medalia căzu cu un clinchet supărător.

„Cass Darling" se întoarse ca împins de un arc, cu o expresie la început agasată şi furioasă, apoi mirată şi temătoare.

Se uită ţintă la obiectul metalic de pe birou, făcu ochii mari, apoi îşi deplasă privirea spre omul care se afla de cealaltă parte a încăperii.

Întoarse capul într-o parte, cu trăsăturile deformate de groază şi strigă:

— Harry! Bruce!

— Nu-ţi mai da atâta osteneală, îi sugeră cu răceală Hunter. Harry şi Bruce dorm somnul drepţilor. Nu mai suntem decât noi doi, „Cass Darling".

Omul deschise, apoi închise gura. Făcu câţiva paşi, până la birou şi se aşeză disperat pe un colţ. Începea să transpire; pe frunte îşi făcură apariţia broboane mari de sudoare. Nu-şi putea lua ochii de la medalie.

— Ştiu ce e, zise el cu o voce tremurătoare.

— Atunci ştii şi cine sunt.

Cassiopea dădu din cap.

— Da, răspunse el. Da, te cunosc. Dar nu reuşesc să înţeleg ce cauţi la mine. Ce pot să fac pentru tine? întrebă el revenindu-şi puţin.

— Să mori, probabil, „Cass Darling".

Tipul recăpăta cu rapididate curaj.

— Dar n-are nici un sens. Nici unul. Îţi urmăresc cu atenţie aventurile şi am multă simpatie pentru lupta ta. Cred că-ţi înţeleg indignarea, ura. Şi dă-mi voie să te asigur, domnule Hunter, că n-am nici o legătură cu oamenii aceia.

Hunter îl lovi. Cassiopea decolă de pe birou, căzu jos lângă perete şi rămase în patru labe.

Hunter se apropie de fereastră şi se uită jos. Toby intra pe

alee.

„Cass Darling" se ridică cu greutate şi scotoci într-un sertar dând din cap. Hunter îl lăsă să continue un moment, scoase Beretta şi trase un singur glonţ care făcu să sară o aşchie mare de acaju.

Cassiopea sări în spate, se lovi de perete şi se avântă spre uşă. Beretta „tuşi" încă de două ori şi uşa se închise brusc sub impactul celor două gloanţe.

„Cass Darling" se întoarse lent, cu picioarele tremurânde, căzu în genunchi şi ridică braţele în sus.

— Pentru Dumnezeu, nu te mai juca cu mine!

— Când te vei sătura de acest joc, aş vrea să-mi spui, zise Hunter.

CAPITOLUL XX

Toby răsuci volanul, intră pe alee, conduse până la portic, opri motorul şi îşi răvăşi părul blond. Înjură imediat, ştiind că ar fi trebuit să mai ezite câteva clipe la marginea trotuarului ca să câştige câteva secunde preţioase.

Auzi deschizându-se o portieră, apoi paşi pe caldarâm, şi înjură din nou.

Se apropiau pe jos.

Un minut şi patruzeci de secunde, asta fusese tot ce-i oferise!

Uneori moartea poate să depindă de o jumătate de secundă!

Dar ce-i făcuse?

Sări din maşină şi alergă în mijlocul peluzei.

Zgomotul de paşi, al căror ritm rapid şi regulat răsuna pe stradă, o presa să adopte o linie de acţiune. Poliţiştii înaintau deja pe alee.

Se lovi cu piciorul de un obiect pe peluză, se aplecă în faţă ca să-l privească în întuneric şi înţelese imediat cu ce avea de-a face. Apucă obiectul şi îl aruncă în stradă cu toată puterea.

Era o bucată de porţelan în formă de disc provenind de la ceva care decora grădina. Obiectul căzu pe drum cu un zgomot infernal.

Paşii se opriră imediat şi se auzi o voce surprinsă:

— Ce-i asta?

— În stradă! exclamă al doilea om.

Forme omeneşti trecură cu zgomot prin boscheţii deşi.

Toby alergă până la maşină, urcă în grabă, răsuci cheia în contact şi acceleră. Maşina sări de sub portic ca un cal care se cabrează şi portiera se închise sub efectul forţei centrifuge.

Aprinse farurile şi viră brusc pe alee. Părăsi pavajul, derapă pe gazon, făcu o manevră brutală şi ajunse din nou pe şosea, scârţâind din cauciucuri, ajunse la capătul aleii în plină accelerație, viră din nou şi ieşi pe stradă clătinându-se.

În spatele ei se auzi bubuitura unei puşti, apoi încă una, urmată imediat de tirul rapid al unui revolver. Geamul din spate se sparse şi portbagajul fu străpuns de o ploaie de gloanţe.

Nişte faruri se aprinseră în spate şi o maşină porni în urmărirea ei.

Toby acceleră continuu şi ajunse la peste o sută douăzeci la prima intersecție. Brusc, văzu ceva înspăimântător: un convoi de vehicule care venea drept spre ea, având în frunte o maşină blindată cu girofarul aprins. Maşina veni spre ea şi îi bară trecerea.

— Tâmpită! răcni ea în întuneric. Tâmpită, tâmpită, tâmpită!

Dar îi oferise acum două minute lui Hunter – poate chiar mai mult –, şi asta conta cel mai mult.

— La dracu! strigă ea. La dracu!

*
* *

În acel moment, foarte îngrijorat, Bob Hunter îl trăgea de guler pe un anume „Cass Darling", probabil şi mai îngrijorat decât el; şi îl făcea să coboare scările pe fund. Îl trase până la uşa de serviciu apoi în grădină. Cassiopea se tânguia continuu pentru un public invizibil.

Hunter auzise împuşcături în faţa casei şi înţelesese. Din păcate, înţelesese. De jur împrejur, noaptea era străbătută de sunetul strident al sirenelor maşinilor de patrulare care se apropiau în mare viteză spre un singur punct.

Îl apucă pe „Cass Darling" de guler şi îl scutură aşa cum o pisică scutură un şoarece. Vocea lui, în mod normal foarte calmă, era plină de o furie incredibilă, şi îi zise omului care se tânguia:

— M-ai costat prea scump, stârvule! Codoş nenorocit...

— Dar termină odată, pentru Dumnezeu!

— Deci Sal a pedepsit-o după cum merita, da? zise furios Hunter. Şi eu am să-ţi fac ţie acelaşi lucru, nemernicule!

Îi smulse pantalonii, îl împinse pe spate în iarbă, îi propti piciorul în gât şi făcu să iasă brusc lama cuţitului.

— Ce? strigă Cassiopea. Cum? Nu! O, Doamne, nu! Asta nu!

— Ce, ticălosule, încă mai ţii la virilitatea ta? Nu crezi că e pedeapsa pe care o meriţi?

— Dumnezeule! Dar n-a murit, sunt sigur de asta! Du-te să vezi unde ţi-am spus! Dumnezeule, nu face asta!

Hunter băgă cuţitul între pulpele goale ale lui „Cass Darling" şi înfipse lama în gazon.

— Data viitoare, promise el, o să te împrăştii în toată grădina asta! Dacă m-ai minţit, îţi dau acum ultima şansă să spui adevărul.

— Jur că am spus adevărul! Jur în faţa lui Dumnezeu!

Hunter îl părăsi pe „Cass Darling" care imediat leşină, scăldat în emanaţiile propriului său corp.

Nu era deloc amuzant să terorizezi un om în aşa hal, dar nu se putea altfel. Ţinea neapărat să cunoască adevărul şi furia lui fusese de folos, căci era sigur că Cassiopea îi spusese adevărul.

Dar era o victorie amară. Toby îi spusese înainte: „Poate că nu merită să faci asta".

Şi acum Georgette poate că plătise preţul suprem.

Dacă ăsta era adevărul... Dacă...

„Şi bărbaţii plâng, Toby."

CAPITOLUL XXI

Holzer tocmai se întorcea când auzi apelul lui Strike 8. Ar fi vrut să se ducă acasă ca să facă un duş, să mănânce ceva şi să doarmă o oră-două dacă putea.

Ziua fusese interminabilă şi ultimele opt ore petrecute se situaseră dincolo de limita suportabilului.

Era în picioare de mai bine de douăzeci şi patru de ore, dar apelul avu asupra lui efectul unui întăritor.

Se simți incredibil de vesel văzând secțiunea mobilă care gonea pe malul lacului şi nebun de bucurie văzându-l virând pe Vernier.

Era pe teritoriul lui şi cunoştea toate scurtăturile. Ştia că putea să fie la fața locului înaintea secțiunii mobile.

Trecu pe lângă Yacht Club, riscă virând pe Hawthorne, porni sirena, gonind pe Marter apoi se avântă în direcția nord pe Yorktown Parkway.

Redresă maşina şi opri sirena, lăsând numai girofarul. Fu gata să intre într-un mic Volswagen la prima intersecție şi încetini imediat, apoi se hotărî să reducă viteza ca să ajungă la fața locului teafăr şi nevătămat.

Mai târziu avea să-şi aducă aminte de această hotărâre, deoarece reducând viteza provocase toate evenimentele care urmaseră.

Holzer se îndrepta spre locul apelului care se afla la vest. Secțiunea mobilă se afla probabil pe Vernier, îndreptându-se spre nord dar, dintr-un motiv care nu-i era cunoscut, deviase de

la rută şi o văzu virând pe *parkway* în faţa lui şi luând aceeaşi direcţie, cu un avans de două sute de metri.

Atunci Holzer viră spre sud apoi spre vest din nou, furios că fusese depăşit în propriul său cartier. Orgoliul îl împiedica să-i prindă din urmă pe acelaşi drum.

Făcu încă un viraj, merse spre nord, parcurgând astfel drumul pe care secţiunea mobilă vrusese să-l evite.

Pentru că nu era echipat să le audă apelurile, nu putea să asculte ce-şi spuneau.

Nu-i mai rămânea decât să piardă cursa.

Departe în faţă auzi un foc de puşcă şi alte împuşcături şi văzu maşina nebună intrând în capcană. Atunci înţelese manevra secţiunii mobile, dar o înţelese puţin cam târziu.

O altă maşină fusese trasă de-a latul străzii lângă intersecţie. Întoarse şi se repezi după maşina fugarului.

Holzer nu putea să treacă de la o sută patruzeci la douăzeci la oră în două secunde, dar încercă, dându-şi seama chiar în acea clipă că probabil va strica o capcană pregătită cu minuţiozitate.

Apăsă cu disperare pe frână răsucind de volan. Maşina se roti de câteva ori, ajunse în trombă în intersecţie, păru o clipă că se redresează apoi intră în alunecare pe o străduţă.

Roţile din faţă săriră peste marginea trotuarului, maşina seceră câţiva arbuşti şi boscheţi de flori pe o distanţă de vreo treizeci de metri, după care derapă şi începu să alunece pe cealaltă parte.

Sparse un gard apoi bara de protecţie se agăţă de ceva tare. Maşina se roti în loc până când bara de protecţie cedă cu un zgomot de metal rupt. Îşi continuă cursa dementă alţi câţiva metri şi în sfârşit maşina începu să se rostogolească. Prins cu centura de siguranţă de scaun, Holzer îşi aminti de o zi la bâlci când, copil fiind, vomase din montagnes russes în capul lumii de jos, şi se întrebă imediat dacă această amintire era cea a unui muribund... Ce oroare!

Îşi pierdu cunoştinţa. Nu ştiu pentru cât timp, dar probabil că nu mai mult de câteva secunde. Îşi reveni şi zări flăcările,

înțelegând imediat că era blocat într-o mașină care putea să facă explozie dintr-o clipă în alta.

Brusc, zări printre flăcări un diavol care dansa lângă mașină, dar își zise că n-a fost decât o halucinație. Dar nu avea dreptate.

Era Bob Hunter. Își aminti de fața zâmbitoare care îi zisese: „Holzer, nu-i așa?" Ciudată amintire și asta! Totuși amintirea era deformată de realitate și fantoma lui Hunter îi zise:

— Nu mișca, stai calm. Am să te scot de-acolo.

Deci nu era o halucinație.

Acel personaj incredibil se afla realmente acolo!

Holzer deschise gura, își dădu seama că încă mai putea vorbi și zise imediat o stupiditate:

— Cum ai ajuns atât de repede, Frapent?

— Mă aflam pe-aici, replică tipul înalt. Să știi că e nasol. Parbrizul s-a prăbușit pe tine și ai lângă carotidă o parte ascuțită. Nu pot să mișc mașina și acoperișul e bușit. Rezervorul ar putea să sară în aer dintr-un minut în altul. Dacă ridic acoperișul, e posibil să-ți vină parbrizul în gât. Dacă nu-l ridic, o să te prăjești sau ai să sari în aer. Deci, va trebui să-l ridic. Imediat ce-ți poți elibera mâinile, protejează-ți gâtul.

— Am înțeles, zise Holzer cu o voce calmă care îl uimi. Cum o să-l ridici?

— Cu mijloace proprii, replică tipul.

Se strecură în interiorul mașinii lângă Holzer, deplasându-se în patru labe printre tablele ciopârțite. Holzer văzu venele și tendoanele apărând de-a lungul gâtului și înțelese risipa imensă de forță pe care o făcea acel om care încerca, cu orice preț, să se ridice în sus sub acoperișul îndoit.

— Atenție! mormăi tipul.

John Holzer simți că imposibilul era pe cale să se realizeze: acoperișul se ridica. Își degajă un braț. Tipul continua să împingă în sus.

— Reușesc, șopti Holzer. Stai... Stai! Gâtul meu... Ah! OK..., gata! La dracu! Să ne cărăm!

Când se gândi la asta mai târziu, Holzer își dădu seama de ceea ce însemnase acest act. Totuși i se păruse atât de ușor ca mototolirea unei foi de hârtie.

Tipul îl apucă imediat pe Holzer de sub braţe şi îl trase cu toate forţele ca să-l scoată dintre fiare, înjurând şi mârâind din cauza efortului. În sfârşit, reuşi să-l scoată, îl târî câţiva metri după care rezervorul făcu explozie.

Căldura jerbei de foc arse părul lui Holzer dar nu putu să facă altceva decât să rămână lungit pe iarbă, conştient că era încă în viaţă şi plin de recunoştinţă.

O voce răguşită şopti la urechea lui:

— Scuipă-l în faţă, Holzer!

La început nu înţelese apoi, ridicând ochii, i se păru că vede imaginea morţii şi faţa ei descărnată dansând, plutind printre flăcări, şi când întoarse capul spre voce, nu văzu pe nimeni.

Începu să se târască şi strigă:

— Frapent! Ai păţit ceva, Frapent! Unde eşti?

În acel moment, un agent din Detroit East se apropie în fugă.

— Doamne! strigă el. Mai e unul aici?

— Doar John Holzer, răspunse Holzer.

— Dar la cine strigai? Cu cine erai?

Holzer se ridică, surprins că se putea ţine pe picioare. Îşi tăiase mâinile în parbriz, dar tăieturile nu erau adânci, şi alte răni nu avea.

— Cu cine erai? strigă din nou poliţistul din Detroit East.

— Cu Dumnezeu, mormăi Holzer. Dumnezeu a fost cu mine.

CAPITOLUL XXII

„Nimic nu e mai idiot ca ghinionul", îşi zise Toby.

Ezită o clipă şi, suspendată parcă în timp, îşi imagină faţa lui Hunter apoi apăsă pe acceleraţie şi răsuci volanul cu toată puterea.

Maşina făcu un fel de salt pe trotuar şi plană o secundă. Partea din spate a vehiculului devie, lovi violent maşina blindată, ricoşă brusc şi se roti pe roţile din faţă în timp ce roţile din spate se învârteau nebuneşte în gol.

În fine, partea din spate căzu pe gazonul din faţa unei case şi cursa nebună reîncepu. Maşina, devenită un animal dezlănţuit, pus în mişcare de presiunea unui picior mic care apăsa pe acceleraţie, se cabră apoi descrise o curbă interminabilă spre propria distrugere.

Se pomeni în interiorul casei chiar mai înainte de a fi văzut-o, trecând prin lemn, tencuială şi geamuri, distrugând divane, fotolii şi scaune, ridicând perdele şi covoare. Avu o clipă impresia că zboară şi înţelese că părăsise maşina, pomenindu-se destul de ciudat într-un pat alături de un domn în vârstă care întreba fără să se mai oprească:

— Ce-i? Ce-i? Ce-i?

— E un vis, mormăi Toby. Dormi mai departe.

O durea spatele, dar sări din pat şi părăsi camera. Braţele şi picioarele păreau că plutesc în toate sensurile, totuşi continuă să se deplaseze normal şi chiar rapid. În mod miraculos, nu păţise nimic.

Prin spărtura pe care o făcuse în faţadă, tânăra femeie văzu apropiindu-se poliţiştii cu panoplia anti-manifestaţii completă.

Se apro-piau cu prudență, în timp ce alt agent, pe care nu-l putea vedea, zicea:

— Vă spun eu că e o femeie! Sau un hippy blond! L-am văzut pe cel de la volan la fel de bine cum vă văd...

Toby porni în cealaltă direcție, durând-o în cot că ofițerul o văzuse.

Ieşi din casă pe uşa de serviciu, traversă grădina în fugă, sări pestre gardul scund, alergă până la capătul grădinii vecine şi sări în strada următoare în pas alergător.

Reduse ritmul abia după ce văzu masa întunecată a camionetei care era garată pe o alee de serviciu la câteva sute de metri mai departe. Simțea că plămânii i-au luat foc şi avea impresia că foarte curând vor face explozie.

Prima sa reacție, când văzu camioneta, fu o imensă bucurie, dar imediat îşi dădu seama de semnificația prezenței ei. Fu cuprinsă de o anxietate teribilă.

De ce mai era încă acolo?

Ar fi trebuit să fie deja departe!

Renunță la alergare, merse normal, ținându-se de coaste, trăgându-şi răsuflarea. Când ajunse lângă camionetă se prăbuşi şi gemu lamentabil:

— La naiba! La naiba, la naiba...

O voce răguşită îi zise cu blândețe din întuneric:

— Sper că n-ai să stai aşa culcată toată noaptea?

Era el. Întreg, puțin cam şifonat, cu haina pe jumătate arsă şi mâinile pline de sânge. Dar, Doamne, cât era de frumos!

— De ce ți-a luat atâta timp? zise ea cu o voce gâfâită. Cele două minute ale tale sunt o adevărată eternitate!

El o luă în brațe, o ridică de jos şi o duse în interiorul camionetei, o întinse pe banchetă şi o examină cu o mare tandrețe.

— Oh, Toby, zise el. Doamne, Doamne...

— Sunt aici, nu? Întreagă, capul, mâinile, picioarele...

— Da, da, zise el.

Tânăra femeie ridică capul, privi cu un aer mirat, văzându-i cu claritate fața pentru prima dată de când se regăsiseră.

— Plângi!

Îi trase capul spre pieptul ei.

— Haide, zise ea cu blândeţe. Descarcă-ţi sufletul.

— Nu pot, răspunse el cu o voce ciudată. Presupun că încă nu sunt cu adevărat bărbat.

Totuşi Toby, agent FBI, nu se simţise niciodată mai femeie ca atunci.

CAPITOLUL XXIII

Toby conducea în timp ce Hunter își îmbrăca combinezonul de luptă și își vorbeau din față în spatele camionetei.

— Cum a fost la 1492? întrebă ea, străduindu-se să aibă un ton relaxat.

— Instructiv, răspunse Hunter. Și îngrijorător.

— Atunci spune-mi și mie și îngrijorează-mă.

— Dacă-ți spun puțin, Toby, va trebui să-ți spun totul, și nu e prea plăcut.

— Nu ți-am cerut niciodată să-mi ascunzi adevărul sau să-l nuanțezi, zise ea aruncându-i o privire încruntată peste umăr.

Hunter trase fermoarul combinezonului și spuse:

— Crazy Sal a condamnat-o să petreacă cincizeci de zile în cameră.

— În cameră? Ce înseamnă asta?

— Tipul a jurat că nu știe mai mult decât atât. Poate că e adevărat. În orice caz, dacă e ce cred eu...

— Și ce crezi?

— Mai întâi vreau să-ți explic exact ce e tipul care locuiește la numărul 1492. Un front financiar pentru *Combinație*. Sute de milioane de dolari trec printre degetele sale în fiecare an, uneori sub formă de titluri dar deseori bani gheață. Societatea lui e jumătate legală și jumătate criminală și hărăzită în mod natural intereselor *Combinației*. Dacă ai instinctul unui animal de pradă, poți să faci mari pagube în mediul afacerilor cinstite.

— Oamenii de afaceri sunt și așa duri unii față de alții, fără a mai vorbi de ilegalitate, zise Toby.

— Dar diferența e enormă, o asigură Hunter. Evident, sumele mari de bani miros totdeauna suspect în funcție de persoana care dispune de ele, dar când se amestecă *Combinația*, atunci e clar o violare. Tipul de la numărul 1492, de exemplu, nu se mulțumește să-și influențeze victimele oferindu-le fete cu care să se culce, după aceea trece la atac lovind puternic. Căci fetele pe care le oferă se transformă în argument de șantaj și sfârșesc prin a costa cât ochii din cap. Ai avut dreptate când ai vorbit de call-girls pentru mahări, și, prin comparație, o fată care face trotuarul te duce cu gândul la Ioana d'Arc. Fetele conduse de acest tip constituie o formă de șantaj care este pur și simplu înfiorătoare când îți dai seama de puterea pe care o dețin între picioare și când afli de sumele care sunt în joc. Bineînțeles, *Combinația* nu le poate permite acestor fete să devină independente sau competitive. Și face din ele niște sclave.

— Te referi la șantaj industrial?

— Da, cu câteva variante, dar și șantaj politic. Fetele sunt supuse celor mai rele corupții, terorii și șantajului. Apoi sunt trimise în natură cu obligația să aducă atâtea acțiuni, o întreagă societate sau ce trebuie luat de pe piață. Uneori chiar o mică țară.

— Înțeleg foarte bine, râse Toby. Vorbește-mi de cameră.

Hunter suspină.

— E ceva instinctiv, nu ai o impresie dar cred că Georgette a servit drept exemplu pentru noile fete recrutate. Probabil că sunt trecute una după alta prin „cameră" și li se arată ce li se va întâmpla dacă vreodată vor călca strâmb.

— Doamne, șopti Toby îngrozită.

— Da, zise Hunter. O sală de tortură. Ai văzut vreodată un *turkey*, Toby?

— Mi-a vorbit cineva despre asta și mi-a fost de ajuns, zise ea cu o voce tremurătoare. Crezi că Georgette...

— Mi-ai spus că nu trebuie să nuanțez lucrurile, mormăi Hunter. Dar în sinea mea sunt sigur că Georgette a avut această soartă.

— Dumnezeule mare!

— Exact.

Îşi puse Auto-Mag în tocul de piele şi îşi legă centura.

— Ai spus *cincizeci de zile*?

— Aşa mi-a spus tipul.

— Dar cum ar putea...

Toby se înfioră.

— Cum ar putea să dureze atât de mult?

— Nu ştiu, dar trebuie să sperăm că nu a rezistat. Să sperăm că a murit de multă vreme.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare...

Hunter îşi luă Beretta, scoase de două ori pistolul din tocul de piele, verifică mişcarea, apoi îl puse la loc.

— Unde mergem?

— Cunoşti foarte bine locul.

— Serios?

Hunter deschise lada cu muniţii şi începu să-şi aleagă armele.

— Îl ştiu? zise ea.

— Mi-ai spus că locul mai are încă secrete. Sunt de aceeaşi părere cu tine.

— Nu te poţi întoarce la club! exclamă Toby. Ar fi o adevărată sinucidere!

— Poate. Dar există mai multe feluri de a te sinucide, Toby. Nu pot neglija un aspect al acestei afaceri.

— Dar probabil că ea e moartă! Ar fi un adevărat dezastru!

Hunter închise lada şi bătu darabana cu degetele pe capacul ei.

Toby reduse viteza, trase vehiculul pe marginea drumului şi se întoarse spre el.

— Eşti gata s-o abandonezi atât de repede, Toby? întrebă Hunter cu blândeţe.

Tânăra femeie se uită la el fără să răspundă.

— Există mijloace pentru a-i ţine pe oameni în viaţă, îi explică el. În ciuda supliciilor. Există medici care...

— Oh, nu mai spune nimic! strigă Toby.

— N-ai citit rapoartele de la Nuremberg despre metodele folosite de chirurgii naziştI? Nu ştii că un chirurg fără suflet

poate să facă corpului omenesc nişte lucruri care sfidează imaginaţia cea mai sordidă? Oamenii pot fi ţinuţi în viaţă şi...

— Taci, te implor, taci!

— Atunci, să mergem.

Ea îşi muşcă buza de jos atât de tare încât începu să-i curgă sânge. Răspunse:

— N-o face pentru mine, Bob. E moartă, sunt sigură de asta. Şi tu crezi la fel. Asta înseamnă că ceea ce vrei să faci nu e pentru Toby.

— Să zicem că e pentru mine, răspunse Hunter. Acum, demarează!

Ea porni maşina cu regret. Hunter îşi continuă pregătirea pentru luptă. După câteva clipe, Toby îi zise:

— Bine, OK, dar vin cu tine.

— Nici vorbă!

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, amestecându-se cu sângele care cugea pe bărbie.

— Tocmai în momentul în care începusem să te găsesc simpatic!

— Nu te gândi, Toby, condu mai departe.

— Niciodată nu m-am simţit mai vie ca azi şi nu vreau ca totul să se termine. Nu suport gândul să pierd totul, nu acum!

— Nu putem să pierdem ceva ce nu ne aparţine, Toby!

— Mersi frumos, zise ea plângând. M-ai făcut să sufăr, dar n-am crezut niciodată că-mi aparţii.

— Nu mă refeream la mine.

— Dar ascultă, Bob! Ce facem? N-are nici un sens! Spune-mi, Dumnezeule mare, spune-mi ce facem?

— Continuăm să trăim, Toby. Din plin.

— M-aş fi mulţumit cu să rămân „liniştit".

— E fals. Dar îţi propun câteva zile de vacanţă şi de destindere. Imediat după. Vom merge să descoperim spaţii înverzite şi liniştea care ne-a fost totdeauna refuzată. OK?

Ea îi zâmbi, cu faţa încă scăldată de lacrimi.

— Morţii pot să promită orice.

— Încă nu sunt mort.

— Vacanță, ai? OK.

Dar omul în negru își zicea că vacanța era foarte departe și foarte nesigură.

Într-adevăr, morții puteau să facă cu ușurință promisiuni.

— Ne apropiem, îl anunță Toby. Care e planul? O intrare discretă?

Hunter aruncă o privire afară.

— Nu, de data asta, nu, Toby. Fă la stânga pe următoarea stradă și oprește.

Nu, nu avea să fie nici o intrare discretă. Charley Fever și o întreagă hoardă de asasini îi așteptau înarmați până în dinți. Trebuia să intre bubuind!

CAPITOLUL XXIV

O bombă fumigenă descrise un arc de cerc deasupra zidului şi căzu pe peluză, emanând un nor gros de fum negru. Urmă a doua bombă, apoi a treia, toate la distanță de vreo sută de metri.

Căpitanul gărzii strigă alarma, încuie poarta mare de la intrare şi dădu un ordin omului care se afla lângă el, cu un aparat de emisie-recepție în mână.

O camionetă cenuşie ieşi brusc din umbră pe stradă în fața clubului, gonind spre poarta de fier închisă, cu un pachet mare de pânză legat peste radiator.

Un om de pe acoperiş fu cuprins de panică şi deschise focul asupra vehiculului care se apropia cu o viteză nebună. Parbrizul se sparse dar camioneta nu devie de la direcție.

— Atenție! răcni cineva.

Apoi maşina lovi porțile grele de fier şi le aruncă în aer cu o explozie teribilă care zgudui tot cartierul.

Zidul de lângă poartă dispăru complet, precum şi turnul de gardă şi pasajul prevăzut pentru santinele.

Ceea ce rămăsese din camion, o grămadă diformă de table arse, rămase blocat între cele două porți. O a doua explozie făcu să se cutremure pământul câteva secunde mai târziu. Rămăşițele celor două case ale oamenilor de pază zburară la orizontală prin parc şi printre copaci se auziră strigăte de durere.

În timp ce o ploaie de praf şi moloz cădea asupra vilei, un om în negru traversă parcul.

Trecând prin zona sinistrată, îşi puse o mască de gaze apoi aruncă în fața lui o altă bombă fumigenă.

Purta saci cu muniţii pe spate şi pe burtă. Avea un enorm 44 Magnum în mâna dreaptă şi o grenadă cu siguranţa trasă în stânga.

Un pistol trase în stânga lui. Fără să-şi încetinească înaintarea, Hunter apăsă de două ori pe trăgaciul enormului Auto-Mag şi pistolul inamic amuţi pe vecie. Îşi continuă drumul, dispăru în fumul chimic, mergând cu un picior pe gazon şi cu celălalt pe pavajul aleii. Era încărcat ca o vită de povară şi ducea practic o greutate de două ori mai mare decât propria lui greutate.

Noaptea era liniştită, calmă, dar ireală văzută prin viziera măştii.

În raza sa vizuală apărură câteva siluete deplasându-se încolo şi încoace, aparent fără scop.

Cineva găsise un megafon şi le ordona oamenilor de pază să-şi reia locurile.

Hunter îşi vedea mai departe de drum, încetinind o clipă, cu Auto-Mag între dinţi, ca să mai arunce o bombă. Apoi porni mai departe şi se îndreptă spre parcarea de lângă vilă fără să întâlnească vreo rezistenţă.

Trăgători cu feţele acoperite de şervete umede se aflau sub uşa mare, în faţa intrării laterale a vilei. Cinci oameni înghesuiţi unul în altul.

Adversarii se văzură simultan. Izbucniră împuşcături şi Hunter dispăru încă o dată în fum. Braţul său stâng descrise o jumătate de cerc. Grenada căzu sub uşa mare în mijlocul oamenilor. Zona sări în aer şi corpuri dezmembrate săriră în toate direcţiile. Unul dintre supravieţuitori o luă la fugă, devenind o torţă vie. Căzu în genunchi, vru să se ridice, apoi căzu din nou pe faţă fără zgomot. Hunter îi trase un glonţ în cap, ca o lovitură de graţie, apoi trecu iar la ofensivă.

Atacă ferestrele mari cu un amestec de bombe fumigene şi grenade defensive, efectuând astfel turul vilei, în timp ce oamenii care se aflau în interior ţipau disperaţi şi strigau forţelor din exterior să le vină în ajutor. Dar acestea se săturaseră deja de risc. Tipii alergau peste tot în parc, încercând să-l găsească pe

omul vinovat de acest odios şi înspăimântător atac. Dar Hunter nu avu prea des ocazia să se apere, căci toţi păreau că fug de el instinctiv. Atmosfera răsuna de detunăturile îngrozitoare ale armei Auto-Mag şi de exploziile neîncetate ale grenadelor. Vila se cutremura întruna.

După ce Hunter epuiză muniţiile din sacul de pe burtă, fumul de camuflaj devenise inutil.

Vila ardea într-o veselie şi vârtejuri de fum adevărat se ridicau sus spre cer. Unii săreau de pe acoperiş. Alţii zăceau pe iarbă gemând.

Hunter aruncă sacul gol, intră în vilă şi se fofilă până la uşa care ducea acolo unde credea că va găsi ceea ce justifica această nebunie. După ce ajunse în pivniţă, găsi uşa unui al doilea subsol şi se înfioră gândindu-se că trecuse atât de aproape de ea prima dată.

Toby avea dreptate, vila mai avea încă secrete.

Împinse cu putere şi uşa ascunsă cedă. Se pomeni într-un salonaş, nu mai mare ca o sală de baie. Se afla acolo un scaun într-o stare proastă şi o masă pe care se putea vedea un reşou, o cafetieră, o cutie cu zahăr şi câteva sticle de coca-cola.

Camera nu era pustie. Un tip gras stătea lângă peretele opus, cu o faţă devenită grotescă din cauza unei grimase plină de ură.

„Lumea e mică, foarte mică!" îşi zise Hunter.

Era acel josnic doctor nebun pe care Hunter îl întâlnise câteva minute în New Jersey. Ştia doar că îl chema Sal, dar era deja destul.

Îşi scoase masca şi îi zise:

— Doi Sal sub acelaşi acoperiş, şi amândoi ţăcăniţi, asta e prea mult.

— Eu nu sunt ţăcănit, replică omul cu o oarecare aroganţă. Nu cedez niciodată pasiunii ca celălalt.

În încăpere parcă mirosea a Buchenwald şi a Auschwitz. Hunter abia se abţinu să nu tragă imediat.

— Deschide uşa! se răsti el. Şi dă-te la o parte!

— Scuză-mă, dar nu-ţi înţeleg intenţiile, răspunse chirurgul dement.

Hunter îl făcu să înțeleagă. Trimise o bucată mare de plumb între coapsele grăsanului Sal. Tipul țipă ca o femeie, căzu în genunchi, se prinse de coapse și se uită la mâinile pline de sânge.

— Acum înțelegi mai bine, Sal? întrebă Hunter. Asta e pentru prietenul meu Bruno.

Îi trase o lovitură puternică cu piciorul ca să-l îndepărteze din calea lui. Chirurgul căzu pe o parte, cu picioarele îndoite și începu să geamă.

Hunter găsi broasca ascunsă și deschise ușa.

În față avea camera ororilor. Se afla acolo un altar cu aspect păgân și cu un mare candelabru. Tavanul era jos, pereții negri și plutea un miros urât de umiditate, de mucegai și mai ales de sânge. Hunter simți brusc parfumul unui corp încă viu dar care începea deja să se descompună.

Încăperea era lungă și îngustă. În centru se afla o masă chirurgicală. Pe un perete se putea vedea o serie de fotografii care arătau derularea interminabilei ședințe de tortură în cele mai mici detalii. Fiecare fotografie purta o dată și fiecare dintre ele reprezenta biata ființă care se afla pe masă, cu capul sub candelabrul îngrozitor.

Crazy Sal o condamnase la cincizeci de zile în cameră.

Cincizeci de eternități!

Un plasture menținea acul unei perfuzii. Pe o măsuță se aflau seringi și diferite droguri.

O, cât de mult trebuie să se fi chinuit grăsanul de Sal să-și mențină în viață victima!

Nu mai avea mâini, nu mai avea picioare.

O orbită era goală iar lucirea candelabrului proiecta umbre sinistre pe fața mutilată.

Celălalt ochi era intact, dar îi fusese scoasă pleoapa. Deasupra ei, pe tavan, fusese fixată o oglindă.

Nu mai avea sâni.

Nu mai avea sex; o grefă acoperea ce mai rămăsese din pubisul ei și un tub mic, un minuscul și obscen penis artificial, îi servea pentru urinat.

Un ecuson de poliţist fusese desenat cu bisturiul pe pielea pântecelui. Cicatricea oribilă lucea la lumina lumânărilor.

O femeie foarte frumoasă fusese încetul cu încetul dezmembrată.

Hunter avu impresia că o mână de gheaţă îi strânge stomacul din interior.

„Da, Toby, e încă în viaţă."

Respira sacadat. Ciclop fără apărare, singurul ei ochi implora.

Rămase o clipă nemişcat lângă ea.

— Georgette, murmură el încetişor. Oh, Georgette...

Ea vru să vorbească şi Hunter îşi dădu seama că nu mai avea nici un dinte şi că limba îi fusese smulsă. Dar ceea ce vrusese să-i ceară era foarte clar.

— OK, şopti el. Odihneşte-te în pace, Georgette.

Trase cu Auto-Mag. Reverberaţiile din acea încăpere erau insuportabile. Hunter fugi de acolo.

Chirurgul dement zăcea tot pe o parte lângă uşă. Reuşise să-şi lase în jos pantalonii şi încerca să oprească sângele cu mâinile goale.

Hunter trecu peste el fără să-l privească şi ieşi în încăperea principală de la subsol. Luă sacul din spate şi scoase explozibili şi detonatori. Apoi începu să instaleze metodic explozibilul.

Se mai uită încă o dată în jurul lui apoi murmură:

— Odihneşte-te în pace...

Se afla la capătul parcului, la adăpost, când se declanşară exploziile. Pământul de sub picioare se cutremură şi vila cuprinsă de flăcări se prăbuşi brusc ca un castel de nisip sub impactul unui val.

Eliberat de povară, Hunter se mişca acum cu uşurinţă, însă cu inima grea.

Doi tipi se repeziră la el. Trase de două ori cu Auto-Mag, decapitând cele două gărzi aproape în acelaşi timp, apoi îşi continuă cursa.

Trecu pe lângă Toby Rangers fără s-o vadă. Ea alergă după el, apoi alături de el, aruncându-i priviri neliniştite dar fără să-i pună întrebări.

În sfârşit, Hunter se opri şi căzu în genunchi, cu capul în jos, atingând pământul cu ţeava pistolului.

Ea se lăsă în genunchi lângă el, foarte îngrijorată.

— Eşti rănit?

— Nu, şopti el. Nu fizic.

— Dumnezeule, i-ai distrus pe toţi! În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva! Bob... Şi...

— A murit, şopti Hunter. De o eternitate.

Apoi începu să plângă.

CAPITOLUL XXV

Îşi reveni însă foarte repede şi se depărtă împreună cu Toby. Brusc, văzu apărând în întuneric un om cu un pistol în mână.

Toby ţipă, Hunter o îmbrânci în iarbă. O voce calmă întrebă:

— De ce ţi-a luat atâta timp, Frapent?

Ţeava pistolului Auto-Mag era blocată în stomacul tipului şi degetul lui Hunter încremenise pe trăgaci.

Lăsă încet arma în jos şi o puse la locul ei.

— Tu nu eşti inamicul meu, Holzer, îi zise el poliţistului. Aşa că trage sau lasă-mă să trec. Nu există decât un singur mijloc de a mă opri.

— De ce te-aş opri? întrebă poliţistul punând şi el arma la locul ei. Îmi pare rău că am îndreptat arma spre tine, dar nu se ştie niciodată. Trebuie să fii foarte prudent când primeşti ordinul să tragi fără somaţie.

— Da, ştiu.

— Ve... vehiculul tău a fost avariat la destul de puţină vreme după al meu. Asta a fost un mare noroc pentru mine. Mi-am zis că vei avea nevoie de altul.

Hunter întinse mâna spre fată. Ea se ridică şi se uită la poliţist cu o privire hotărâtă.

— Cine conducea? întrebă Holzer. Doamna?

— Poate, răspunse Hunter.

— Ar trebui să fii mai atent, Frapent, pentru că semeni frapant cu un alt tip. Tot oraşul îl caută. Mi-am zis deci că ar fi bine să te găsesc şi să te sfătuiesc să părăseşti regiunea cât mai

repede posibil. Maşina se află puţin mai departe pe stradă. Cheile sunt în contact. Las-o unde poţi.

— Mulţumesc, zise Hunter.

Schiţă un zâmbet.

— Îmi pare bine că m-ai găsit.

— Şi mie. Te-am urmărit în linie dreaptă. Lângă lac a sărit în aer o anumită vilă. În ea se aflau toţi gangsterii bătrâni din Detroit, precum şi majoritatea pistolarilor din regiune. Charley Fever a fost tăiat în două, dar e încă viu, nu pentru mult timp. Cred că ar prefera să moară.

— E uşor să mori, spuse Hunter.

— Adevărat. Au fost mulţi morţi în seara asta. Mult noroc, Frapent.

Cei doi bărbaţi dădură mâna. Apoi Hunter şi Toby se depărtară şi găsiră maşina.

Aşezată lângă el pe banchetă, Toby întrebă:

— Spaţiile înverzite?

— E doar o stare de spirit, Toby, răspunse Hunter zâmbindu-i. Am treabă la New Orleans. Se pare că acolo nimic nu e verde, nici măcar iarba.

— Înţeleg.

— Faci o parte de drum cu mine?

— Cât vrei.

O lacrimă îi curse brusc pe obraz.

— Mă gândesc la Georgette. Era o poliţistă tare ciudată.

— Da.

— Mă voi întoarce după... După.

— Fă-o, zise Hunter cu o voce sinistră. Întoarce-te şi împuşcă-i pe toţi cei care au mai rămas, Toby.

— Asta e şi intenţia mea.

Toby se ghemui lângă el şi şopti:

— Hai să vorbim de altceva. Două-trei zile să nu ne mai preocupe asta. Să uităm totul...

Dar Hunter nu avea să uite niciodată, şi nici Toby. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu luciri roşii pe cer.

Şi mai văzu şi faţa morţii care îi zâmbea şi care părea că îi promite o nouă întâlnire...

COLEȚIA ENIGMA

ULTIMELE 48 DE ORE

NORMAN BAILEY

John Taylor s-a mai confruntat şi înainte cu această situație – de pe vremea când era căpitan în Forțele Speciale în Vietnam şi ca mercenar pe terenurile de luptă din întreaga lume. Întotdeauna miza a fost viața sa... şi libertatea. Acum el luptă pentru supraviețuirea fiicei sale... şi probabil a lumii întregi.

Primul inamic este unul pe care-l cunoaşte: terorismul internațional. Pe pista Aeroportului Charles de Gaulle, avionul în care se afla şi fiica sa cade în mâinile teroriştilor.

Al doilea inamic este unul neaşteptat: Scotland Yard şi Siguranța Franceză au de gând să-i lase pe terorişti să scape deoarece premiul pus pe capul lor are o valoare şi mai mare.

Al treilea inamic este Max Werner, expert chimist al SS-ului – personaj cheie în cadrul unui complot care ar putea duce la izbucnirea unui război teribil şi probabil definitiv.

Pentru Taylor, singurul lucru care contează este că viața fiicei sale este în pericol. Salvarea ei este o operațiune de durată, numai că ceasul bate neîncetat...

Acestea s-ar putea să fie ultimele 48 de ore.

COLEȚIA ENIGMA

LA LIMITA IMPOSIBILULUI

I. LANDAU

... De ce şi cum se transformă omul în lup? Când, cum şi în ce stare putem vizita Lumea Inferioară? Când putem învăța să operăm în gând cu cifre enorme? Răspunsul la toate aceste şi multe alte întrebări se află în această carte. O carte cu şi despre mistere, o carte aproape fantastică, aproape ştiințifică, însă nespus de veridică şi fascinantă. Este o tentativă de explicare a unor enigme ale organismului uman, de lărgire a cunoştințelor noastre despre propriul corp şi mai ales, despre propriul spirit de determinare a limitelor capacităților umane. Dacă există asemenea limitre...

„Femela a fost
întotdeauna
de vânzare.
Sufletul ei,
niciodată!"
Suflet de femeie
a/2000
Numai
4900
Lei

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax. 337.33.77

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Celelalte ţinte începură să se împrăştie. Proiectilul precedase detunătura cu câteva fracţiuni de secundă. Omul decapitat fu aruncat în spate şi se zdrobi de perete ca o păpuşă dezarticulată.

Pe la jumătatea scării, Hunter descoperi în vizor o altă caschetă cu ecuson negru. Trase iar. Individul se rostogoli pe trepte aidoma unui sac de cartofi.

Următoarele două gloanţe sparseră ferestrele înalte şi vâjâiră prin sala de conferinţe ca două albine înfuriate. Lămpile se stinseră imediat. Carabina continuă să latre cadenţat. O altă ţintă se ivi în vizor şi Hunter, ţinându-şi răsuflarea, apăsă trăgaciul. Omul căzu ca secerat, cufundându-se tăcut în moarte.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA

ISBN 973-9127-72-7 Lei 12 900